

Giới thiệu Dấu Ấn Của Hoàng Từ Ác Ma

Bạn đang đọc truyện Dấu ấn của hoàng từ ác ma của tác giả Diễm Tâm trên website đọc truyện online. Chết chắc rồi! Lê Thiên Vẫn nhìn vào cặp mắt đen hung ác nham hiểm của Đỗ Ứng Dương, trong lòng rõ ràng hiện lên ba chữ to này. Nhiều năm trước lợi dụng người anh tuấn đẹp trai này ném thứ trái cấm Lừa gạt được hán “Phục vụ” một đêm, sau đó bỏ trốn mất dạng, ai biết oan gia ngõ hẹp hôm nay lại bị hán bắt! Cô rất muốn đến liêu chết phủ nhận, mặt dày nói hán nhận làm người. Dù sao đêm đó một mảnh tối như mực, nói không chừng hán cũng không nhớ được động vào ai. . . . . Mà đêm đó cả hai triển miển “Chứng cứ” vẫn còn ở trên người cô, hoàn toàn từ đầu luôn luôn cùng một khuôn mẫu từ hán in ra, mà cô gái này luôn cố chấp nói chỉ do trùng hợp ?Hán cũng không ngờ đến nỗi bị lừa gạt! Hừ, hán chính là muốn nắm cô không tha, muốn hán “phục vụ miễn phí” là không thể nha!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Từ Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Ánh trăng lên cao, người “Trộm” đêm

Tòa nhà tinh xảo khéo léo được xây ở vùng ngoại ô, có bóng người núp trong góc tường toàn thân kéo căng chặt chẽ quan sát, vãn tai chú ý động tĩnh bên trong. Dưới ánh trăng trên cửa giấy chiếu ra hai bóng người, một người cao lớn một người thon dài. “Muốn lấy được tình báo, kỳ thật rất đơn giản.” Tiếng cười kiều mỹ vang lên ngọt đến nỗi làm cho người ta cân tởm cốt nhuyển. Cánh tay mảnh khảnh lơ lửng vờn ra, du tẩu ở trên người gã đàn ông đang đứng yên bất động, vừa sờ sờ vừa xoa bóp. “Chỉ cần anh có thể đáp ứng theo giúp em một đêm, mặt báo đó sẽ chính là của anh.” Lê Diễm Diễm chu đôi môi môi đỏ mọng ra phun khí như lan, mị nhãn như tơ. Con người thâm thúy hung ác của người đàn ông kia như là hai khối hàn băng không có nửa phần cảm tình. “Đi ra ngoài.” Hán lạnh lùng nói ra lệnh trực khách. Diễm Diễm xấu hổ cắn môi, mị lực phái nữ thể nhưng không có hiệu quả, nghĩ đến bản thân xinh đẹp bao nhiêu người cầu còn không được, nay đã hạ giá còn tặng kèm một trang tình báo đắt tiền, mà người đàn ông này lại không mua còn lên tiếng cự tuyệt. Cô tức giận muốn quay đầu bước đi nhưng lại nghĩ tới mình đã nhận ủy thác của người khác. Diễm Diễm kiên trì cười càng mê người. “Đừng như vậy nha! Mỹ nhân tự động đưa đến cửa, anh chẳng lẽ một chút động tâm cũng không có?” Cô vuốt xuống lòng ngực, âm thầm liu lười. Woa, cơ bắp rắn chắc như vậy, mạnh mẽ như vậy, Thiên Vẫn chịu đựng được sao? Ngoài phòng có bóng người nho nhỏ đang hết sức chăm chú lắng nghe, vì chị Lê mà đỏ mặt hơi lạnh. Tim của Lê Thiên Vẫn thẳng thẩn nhảy lên, giọt nước lên giữa đầu uống một ngụm. Chát lỏng vừa vào miệng rất giống một ngọn lửa thẳng đốt về phía dạ dày. Đây không phải nước mà là rượu, còn lại là rượu nóng! “Ha! Ha!” Cổ họng cô thở mạnh một hơi, khắc chế không phát ra âm thanh, ý đồ làm giảm kích do rượu nóng tạo thành. Trời ạ, trong ấm nước lại là rượu cao lương! Đây là thứ mẹ cô chuẩn bị riêng, không biết là muốn giúp cô thêm can đảm, hay là trợ “tính” a, Chẳng lẽ không sợ cô uống say không còn biết gì bỏ qua cơ hội “Làm việc” tốt sao? Cô cười khổ lấy lại ấm nước, lại bởi vì động tác quá mạnh mà cái ấm lắc lư rượu dường như quá đầy lại tràn ra. Bắn ra một tiếng, chất lỏng chảy xuống mặt đất, phát ra một chút thanh âm. Bên trong đối thoại dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông đó chuyển hướng sang cửa sổ. Trong phòng ngoài phòng hai cô gái thấp thòm không yên, đồng thời cả người cứng ngắc. Gạt người nha? Tiếng rượu chảy xuống đất, hán cũng có thể nghe thấy? Lỗ tai của người đàn ông này cấu tạo khác hẳn với người thường sao? Thiên Vẫn nín thở ngưng thần ngay cả hô hấp đều phá lệ cẩn thận, rất sợ bại lộ hành tung. “Làm sao vậy?” Diễm Diễm bất an hỏi, đôi môi đỏ mọng cọ sát trên đôi môi mọng của hán, muốn đem lực chú ý của hán kéo trở về. Đáng chết, hán không phải là người lãnh cảm chứ, bằng không vì sao đối đại mỹ nhân vạn người mê này không có nửa điểm phản ứng? Người đàn ông đó không có trả lời để cô hôn lung tung. Cô lại đưa tay tham lam muốn tiến vào trong quần áo hán, lại phát hiện cặp con ngươi lạnh lẽo kia đang chia mũi nhọn nhìn cô, cả người cô cứng ngắt ngay cả hô hấp cũng dừng lại. Ông trời, ánh mắt rất lạnh khốc nha, ám chỉ cô dám động thủ nữa liền không tha thứ cho cô. Khóe miệng của Lê Diễm Diễm run rẩy làm sao còn dám làm loạn chạm vào, nhanh chóng thu hồi hai tay. Đàn ông thì cô thấy nhiều lắm nhưng người có ánh mắt lạnh như hán thì chưa có người nào, thật là Thiên Vẫn vì sao muốn chọn hán làm “Quả sinh nhật” nha? “Cút.” Âm tiết đơn giản gọn gàng đọc biểu hiện hán không kiên nhẫn nữa. Lê Diễm Diễm bảo trì nụ cười cứng ngắc, lại bằng tốc độ nhanh nhất nhảy cách bên người hán, ở cạnh cửa lục lọi chỉ thiếu không có nghe nói cút đi. “Anh suy nghĩ chút đi, sẽ không cho anh chịu thiệt. Như vậy tôi đi tắt đèn trước, như vậy tương đối hữu tình.” Nụ cười của cô chỉ duy trì đến khi ngọn đèn tắt. Ngọn đèn tối sầm lại, cô thần tốc kéo cửa, gọn gàng xoay người chạy trốn ra ngoài. “Đôi tay, đôi tay!” Diễm Diễm thấp giọng nói, tay chân phát run. Cô cũng không có dũng khí ở trong phòng nhiều thêm một giây nào, chỉ cần nhìn thấy cặp con ngươi bén nhọn kia liền đủ làm cho người ta sợ tới mức toàn thân như nhũn ra. Người đàn ông đáng sợ như vậy, cô xin từ chối vì năng lực kém. “. . . . . Em em nghĩ, đêm nay còn. . . . . hay là. . . . . hay là thôi đi. . . . . chúng ta lần khác lại, lại. . . . .” Chuyện tới trước mắt Thiên Vẫn có loại ý nghĩ lâm trận bỏ chạy. “Đi vào cho chị!” Diễm Diễm thấp giọng hét một tiếng, đá cô vào trong phòng. Vì Thiên Vẫn còn non nớt, cô ấy mới có thể đi dụ dỗ tên đàn ông lạnh lùng kia, cô đã hy sinh nhiều như vậy, nói sao đi nữa đều phải thúc đẩy chuyện này. Thiên Vẫn trong bóng đêm lắc đầu nhìn xung quanh, mắt to hằm chứa nước mắt, khắc chế xúc động muốn kêu cứu mạng. Lê Diễm Diễm không chút lưu tình đóng lại cánh cửa, cô chỉ có thể hít hít cái mũi cổ lấy dũng khí xoay người sang chỗ khác. Trong phòng lập tức một mảnh tối đen, tim của cô lại đập mạnh như tiếng sấm, cẩn thận nghe được trong phòng còn có tiếng hít thở trầm ổn. Người đàn ông kia ngồi ở góc, cho dù không nói một lời vẫn tồn tại cảm như cũ làm người ta kinh người. Không được, không được trốn tránh! Tốt xấu gì người này cũng là do cô chọn, đã có người giúp cô đánh trận tiền phong, hiện tại nên đối lại tự mình cô ra trận. Thừa dịp một mảnh tối đen, tay chân Thiên Vẫn phát run ghé vào trước giường, thông thả đi động. Hai tay đầu tiên là đụng đến góc áo của hán, cô hít sâu một hơi, một đôi tay nhỏ bé sờ nắn thí nghiệm vị trí dưới tay. A, thật rắn chắc đây là cái gì nha? Bắp đùi sao? Ack, như vậy bộ phận phía trên chính là — mặt của cô đột nhiên trở nên đỏ lại nóng, không biết là vì rượu cao lương làm hại hay là nguyên nhân khác. Khắc chế cảm xúc thẹn thùng, cô hít một hơi lấy tinh thần hăng hái từ bắp đùi đối phương một đường sờ lên. Bàn tay nhỏ bé trơn mềm dọc theo cái eo có lực hán, lướt qua lòng ngực bằng phẳng rộng lớn, đến bà vai kiên cố, sau đó hai tay chặt chẽ vòng trụ cổ hán, cả người ngã vào trong ngực hán. Cô cố ý tránh được “Cấm địa” ở dưới eo hán. “Đến. . . . . Đến. . . . . Đến đây đi!” Trời ạ, đây là giọng của cô sao? Tại sao run rẩy thành như vậy? Hán ngắm nhìn cô, không có bất kỳ động tác gì, con người thâm thúy trong bóng đêm sáng lên nín lấy cô thật lâu. “Làm sao vậy?” Cô cố lấy dũng khí hỏi, không phát hiện trong miệng thờ ra nồng đậm mùi rượu. Trong lòng cô bất ổn, mắt to nháy mấy cái. Hán không phải đến lúc lâm trận lại đòi “Đôi người” chứ? Lúc này trong đây tối đen như mực, ngay cả một con quạ đen bay cũng đụng phải cây, chẳng lẽ hán thấy rõ diện mạo của cô? Nếu hán phát hiện người mình đang ôm vào trong ngực không phải đại mỹ nhân xinh đẹp thành thực, mà là một cô gái ngây ngô yếu ớt không biết hán có thể ném cô ra ngoài cửa sổ hay không? Để tránh đêm dài lắm mộng, cô bắt đầu trước, đôi môi đỏ mọng run rẩy hôn lên môi

hắn.Chị Đường lúc trước dạy như thế nào nha? Cô có cần hé miệng không? Hay là cần đem lưỡi tham tiến vào miệng hắn..... “A!” Cô phát ra một tiếng hô nhỏ, rồi ánh mắt đột nhiên mở thật lớn. Đầu lưỡi nóng bỏng đã thăm dò vào trong miệng hưởng dụng đôi môi mềm và đầu lưỡi của cô, hắn tiếp nhận quyền chủ động kết thúc tính do dự của cô,ôm chặt thân thể mảnh khảnh, cuồng liệt hôn cô. Cảm ơn ông trời, hắn không nhận ra cô nha! Trong lòng của Thiên Văn hò hét, cả thân thể cô cũng thả lỏng. Là bóng tối kích thích thú tính của hắn sao.Ack!Không là kích thích bản năng của hắn chứ? Người đàn ông này lúc đầu không phải nghiêm mặt lạnh lùng cự tuyệt sao, lúc này lại đột nhiên hưng hái bùng bùng? Thanh âm tiếng quần áo cọ sát vào nhau,đầu mắt một cái cô đã bị lộ sạch trơn, không có cách suy nghĩ vấn đề chi tiết. Chi biết bên trong thật tối, mờ to mắt cũng không nhìn thấy cái gì,cô vẫn là nhắm chặt hai mắt. Thiên Văn không có phát hiện,trong bóng đêm cặp con ngươi kia như cũ lóe ra ánh sáng như sao, nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại rụt rè đến run rẩy của cô. Cánh tay hắn mạnh mẽ có lực nhốt cô lại thật chặt, thân hình cao lớn đè lên người cô. Nặng nề mà vững chắc, cô bị hắn hôn nồng nhiệt đến thờ đốc, cảm thụ được đủ loại kích thích xa lạ. Hơi thở của hắn nóng quá, nóng rực lướt qua da thịt của cô. Hai tay của hắn cũng rất nóng trượt vào trong nội y nắm giữ vật mềm mại trước ngực,làm cho cô phát ra một tiếng hô nhỏ,môi của hắn cũng rất nóng hôn lên cổ cô, trước ngực không để ý cô kinh hoảng kháng nghị, tách hai chân trắng nõn của cô ra, hắn hôn xuống tới —— Trời ạ! Khoái cảm mãnh liệt như lửa, làm cho đầu óc của cô rối loạn,cô dùng sức cắn núm bàn tay sợ hãi chính mình sẽ kêu to ra tiếng. “Đừng cắn chính mình.” Hơi thở của người đàn ông đó rất gần, ở trong bóng tối vây quanh cô. Ngón tay thô ráp cạy miệng cô ra, đem thân thể trần trụi còn run rẩy của cô ôm chặt. Thiên Văn vui đầu vào cổ hắn, toàn thân đỏ mặt hôi đầm đìa. Uí,..... Cái miệng của hắn..... Ack..... Tay hắn, hắn rất nặng và chắc chắn, cơ bắp toàn thân hắn rắn chắc..... Đợi chút! Hắn dùng cái gì đẩy lấy cô nha? Cô tràn ngập lòng hiếu kỳ đưa tay sờ soạng,bàn tay nhỏ bé non mềm nhót lại vật vừa cứng vừa nóng kia ,cô mạo hiểm nhẹ vỗ về tiện đà vừa nắm vừa xoa. Bên tai truyền đến tiếng gầm nhẹ khàn khàn, không biết là kháng nghị hay là cổ vũ. Mặt cô đỏ lên lập tức hiểu được cái đã sờ là gì..Thật hồng bét thật hồng bét ..cô như vậy chẳng khác gì đề xuống chốt mở vũ khí nguy hiểm,người đàn ông nằm ở trên người cô hô hấp càng ngày càng nặng nề, mắt thấy tên đã lấp vào cung, không thể không bắn ra. A! Hắn dùng “cái vật kia” đối với cô..... với cô..... A ——

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1

Ánh mặt trời rọi khắp nơi, xã khu sáng sớm yên tĩnh xem ra cùng bình thường không khác mấy.

Chân giò hun khói được rán đến mùi hương mê người, từ cửa sổ căn nhà lớn lầu hai tràn ra, trứng chần nước sôi bị ném lên giữa không trung,đến độ cao nhất định xoay mình tiếp theo trở xuống trong cái chảo, dầu sôi trong chảo sôi lên. “Tiểu Dự, trứng chần nước sôi muốn mấy phần chính nha?” Giọng nam thanh thúy hồi, còn chưa có biến âm cho nên giọng thật sự dễ nghe. Thì ra người đích thân vùng xéng không phải là bà chủ gia đình, mà là một đứa bé chừng tám tuổi.Hắn mặc tạp dề hình mèo Kitty, tay trái cầm nồi tay phải cầm xéng,động tác thuần thục. Trên bàn cơm có một cô bé khoảng bốn tuổi đang ngồi,dáng vẻ phấn điều ngọc mài làm cho người ta rất thích, mặt quả táo trắng mịn làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay nhéo một cái. Cô bé mặc váy liền thân,buộc lên váy yếm màu lam nhạt,mái tóc đen phủ trên vai, hai tay đang cầm lấy một chén lớn sữa tươi uống, hai chân đung đưa ở không trung. Nghe thấy có người hỏi mình, Tiểu Dự ngừng đầu lên,đôi môi đỏ mọng trề ra. “Tiểu Dự không thích ăn lòng đỏ trứng.” Lòng đỏ trứng sẽ làm cô nghẹn cho nên cô không thích ăn. “Được được được, không có lòng đỏ trứng.” Chú bé trai luôn miệng đáp,đem trứng chần nước sôi bỏ vào đĩa bụng đến trước mặt Tiểu Dự. Lòng trắng trứng mềm đã muốn chín, lòng đỏ trứng chỉ có tám phần chín hoàn toàn phù hợp yêu cầu. Hắn xị nước tương lên trứng để cho Tiểu Dự lấy thìa nhỏ ăn. Tiếp theo hắn cầm lấy cây lược gỗ,trong miệng cắn sợi dây cột tóc màu phấn hồng sau đó giúp cô bé cột tóc. Hai đứa bé đứng ở dưới ánh mặt trời đẹp giống như một bức họa. Dáng vẻ của đứa bé nam cũng xinh đẹp cực kỳ, ngũ quan giống như được điêu khắc sắc sảo, trên trán rộng có khảm một đôi mày kiếm sắc bén giống như muốn phá vách tường bay đi,con ngươi thâm thúy trong suốt. Cho dù tuổi còn nhỏ cũng đã được đông đảo con gái ái mộ,từ ba tuổi đến tám mười tuổi đều đối với hắn nói gì nghe này. “Hôm nay thích buộc như thế nào nha? Lỡ tai thỏ hay là đuôi ngựa?” Hắn dùng lược chải nhẹ lên mái tóc đen, không có làm đau Tiểu Dự. Tiểu Dự miệng ngậm thìa, nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Muốn cột tóc đuôi sao?” Cô lắc lư thìa tuyên bố, hai giọt nước tương rơi xuống yếm. Đứa bé nam nhanh chóng dùng khăn tay ẩm ướt lau vết bẩn,sau khi xác định không có lưu lại dấu vết mới bắt đầu bện tóc đuôi sam cho cô bé. “Duệ Duệ, chân giò hun khói cứng quá.” Tiểu Dự cau mày, phun ra một khối thịt đã nhai màu hồng không rõ vật thể. “Ngaoan, ngày mai dùng nước nấu, được không?” Hắn dỗ nói, đã bện xong tóc đuôi sam,rồi dùng đoạn dây buộc nơ hình con bướm, chân giò hun khói tuy rằng rất thơm nhưng mà đối với Tiểu Dự mà nói vẫn là rất cứng nha. Không có cách nào khác nha, ai bảo mẹ hắn sáng sớm thích cơm còn nói rõ muốn ăn chân giò hun khói vừa mềm vừa thơm, hắn vội vàng chuẩn bị đưa Tiểu Dự đến chuyến đặc biệt đi đến nhà trẻ, vì không có thời gian nấu một phần nước để nấu chân giò hun khói. Còn chưa bện xong tóc đuôi sam còn lại, chuông điện lại vào lúc này vang lên, cả phòng nhất thời tràn ngập “tiếng gào thét của ma quỷ”. “Người nào nha, sáng sớm đến ấn chuông cửa?” Hắn vừa cắn đoạn dây vừa tròn mắt trắng mắt, không muốn để ý tới. Tiếng chuông lại liên tục vang lên, giọng của cô gái đó càng lúc càng như là tiếng quỷ hú giết gà.“Sớm biết liền động tay chân một chút, ấn chuông điện vượt qua một phút đồng hồ, liền tự động phóng thích điện lưu,những người này đúng là không biết thức thời.” Hắn thì thầm tự nói, bất luận người tới là mua bán, hoặc là bạn tốt, đều tính đến trước đó bị điện giật. Người bên trong không kiên nhẫn với tạp âm cho nên đầu hàng đầu tiên. “Lê Định Duệ, đi mở cửa!” Giọng nữ mạnh mẽ quát. Nhìn một cái đầu hàng còn muốn người khác đi dựng cờ trắng nữa sao? Lê Định Duệ thờ dài một hơi nhận mệnh đi đến phía cửa. Ai bảo hắn là đứa con hiếu thuận? Mẹ hắn vênh mặt hất hàm sai khiến cho nên hắn sớm quen thuộc việc nhà. Đầu tiên là từ lỗ nhìn trộm nhìn thấy thân phận người tới, hắn nhún mày, nắm lấy tay cầm cái cửa, không thể quyết định mở cửa hay không. Người tới mỉm cười,đôi môi đỏ mọng khẽ giương lên, không nói gì lấy môi nói:“Không dám mở cửa sao?” Định Duệ cách cái cửa già làm mất quý. Chê cười, có gì không dám?Ma nữ này muốn tìm là mẹ hắn cũng không phải là hắn nha. Lê Định Duệ thối lui từng bước, mở cửa ra. Một cô gái phong tình vạn chủng đứng ở trước cửa, cười giả dối nhìn hắn, con mắt kiều mỵ có ý cười. Mái tóc dài của người ấy được dung cây tram cuốn lên,lộ ra chiếc cổ trơn bóng, trong lòng còn ôm một con mèo Ba Tư màu trắng làm cho diện mạo càng thêm xinh đẹp. “Thượng Quan tiểu thư, hoan nghênh hạ cố.Bây giờ là sáng sớm xin thứ lỗi hàn xá không cung ứng bữa sáng.” Lê Định Duệ nhú lại mày ,nhìn mấy người đứng phía sau tuyệt thế mỹ nhân. Mới sáng sớm mà nhiều người đến đây như vậy, đã xảy ra chuyện lớn gì sao? “Vẫn là xảo quyết nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy, không sợ cô mách sao?” Mỹ nữ cười hỏi, nhẹ vỗ về con mèo Ba Tư. Mèo con meo meo một tiếng nhẹ nhảy xuống đất. Nhìn thấy mèo con nhỏ Tiểu Dự liền vui vẻ, từ trên bàn ăn nhảy xuống đất, vội vàng chạy đến chỗ mèo con nhỏ. “Mèo con đến ăn trứng nha.” Cô khẳng khái dùng thìa nhỏ múc lên một ít long rang trứng, tiến đến trước mặt con mèo

Ba Tư, tính cùng nó chia xẻ bữa sáng. Mèo con hít hà, rất không nề tình quay đầu sang một bên, tao nhã bước chậm vào trong phòng, không để ý tới có người nhắm mắt theo đuôi. Tiểu Dụ thực cố gắng muốn vuốt ve nó. Lê Đình Duệ trước quay đầu đi, xác định mèo con sẽ không thương tổn đến Tiểu Dụ, mới quay đầu lại tiếp tục tỉ mỉ quan sát vị khách không mời mà đến. Người đến là Thượng Quan Mị, là em của người sáng lập tập đoàn bán đấu giá “Tuyệt Thế”. Trong khoảng thời gian anh trai đi Âu Châu cô được quyền nắm trong tay tất cả hoạt động của tập đoàn ở Viễn Đông. Tất cả hoạt động không lồ, bất luận việc lớn hay nhỏ tất cả đều phải nghe theo chỉ thị của cô ta. Đứng ở phía sau Thượng Quan Mị là một người đàn ông cao lớn, là người làm việc trong “Tuyệt Thế”, con người màu bạc thâm thúy tích lũy vô số trí tuệ. Còn mang theo nụ cười ngọt tinh tế như hoa, còn lại là đường nữ Hỏa Nhạ Hoan của Thượng Quan gia. Về phần người đàn ông mặc áo đen kia lại hé ra gương mặt lạnh như băng, nhưng người này thật lạ nha. Tuy rằng xác định chưa từng gặp qua người đàn ông này, nhưng hẳn lại cảm thấy người đàn ông này có chút quen mặt, giống như là từng ở nơi nào thấy qua gương mặt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Người đàn ông kia vô cùng cao lớn, còn có khí thế bức người, con người lạnh lùng như sao băng, bất luận kẻ nào cũng không dám xuất hiện ở trong tầm mắt hắn. Ngũ quan như có điều khắc, trên mặt chỉ có thể tìm thấy tàn khốc chứ không nhìn ra cảm xúc khác.

Lê Đình Duệ cau mày đi đến trong phòng, gõ hai cái ở trên cửa “Bà chủ của mẹ tìm đến cửa kia.” Hắn tuyên bố, ánh mắt vẫn là nhìn chằm chằm người đàn ông kia. Bên trong cửa truyền đến tiếng nguyên rủa, sau đó là tiếng dụng cụ vang lên rầm rầm, hiển nhiên là bị người ta lấy thô bạo, tiếp theo là tiếng bước chân âm âm, nhanh chóng đi đến trước cửa. “Rầm” một tiếng cửa lại đột nhiên bị kéo ra. “Đáng chết, cô ta tới đây làm cái gì nha?” Một cô gái mặc quần áo làm việc rộng thùng thình từ trong phòng đi ra, đỉnh nhọn trên đầu là cái mũ an toàn chuyên dụng tinh vi, một đôi mắt tròn thật lớn ở phía sau mũ, bộ dáng kia rất giống là Rose Will người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất, trên người còn có áo somi thùng thình, trên chân mang dép lê hoạt họa. “Mẹ con các người từ khi nào lại nhiệt tình như vậy nha?” Thượng Quan Mị mỉm cười, giọng châm chọc đáp trả, không có vì chút dọa lui. “Không có ngăn các người ở ngoài cửa cũng đã xem như khách khí.” Cô gái đẩy nón an toàn kia ra, ngồi vào bên cạnh bàn ăn, dùng hai tay chống đỡ đầu. “Ông trời, đầu của tôi thật nặng quá.” Cô oán giận. “Cởi nón đó ra có phải sẽ đỡ hơn hay không?” Hỏa Nhạ Hoan đề nghị nói. “Té ngã thì không sao, đại khái là quá mệt mỏi.” Cô quay đầu đi nhìn về phía đứa con bảo bối. “Nấu chút cà phê đến, không thêm đường, đậm một chút.” “Mẹ nên đi ngủ một chút, không thể uống cà phê.” Lê Đình Duệ không chịu làm theo, đi ra phía sau Tiểu Dụ, tiếp tục giúp cô bé bện tóc đuôi sam. “Như vậy còn có thiên lý sao? Ngay cả một ly cà phê cũng không cho tôi uống.” Không cho cô uống cà phê nâng cao tinh thần, cô làm sao nào có tinh thần ứng phó với Thượng Quan Mị nha? Quay đầu đi nhìn nhóm người không mời mà tới. “Thời gian chúng ta hẹn còn chưa tới, bản thể vũ khí đã muốn hoàn thành, còn lại chính là thủ công điều chế bộ phận tinh vi, còn phải thêm vài ngày thời gian mới có thể làm xong việc.” Cô đơn giản giải thích tiến độ. “Việc đó thì không có gấp, tôi đến tìm cô là vì chuyện khác.” Thượng Quan Mị mỉm cười, tao nhã ngồi ở trên sofa. “Hay là cô muốn tìm tôi làm cái khác?” “Không cần, cô chuyên tâm chế tác cái trên tay là được.” Thượng Quan Mị lắc đầu. Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Như vậy còn nhớ rõ chúng ta hiệp nghị sao? Thời gian khi tôi công tác không được quấy rầy tôi, nhất là sáng sớm. Tôi là con cú sáng sớm đầu óc tôi không tỉnh táo lắm, lát nữa tôi sẽ lên giường đi ngủ, thứ tôi không thể chiều dài các người.” Phía sau nón bảo hộ, nhìn qua kính quang học, mặt những người đó cũng sang ngời a, thấy không rõ diện mạo lắm. Lê Thiên Vẫn thật ra lười quan sát dáng vẻ của những người đó, một lòng chỉ nghĩ nhanh chóng đuổi đám khách không mời mà đến này đi, sau đó trở về trong phòng xử lý xong công việc, tiếp theo lên giường mộng chu công. “Ngủ sớm dậy sớm đối với thân thể có vẻ tốt.” Hỏa Nhạ Hoan vui mừng cho lời khuyên. Thiên Vẫn thờ ơ một hơi, biết tạm thời đuổi không được những người này. Hôn nữa cho dù có tức hơn nữa nhưng trước mặt Hỏa Nhạ Hoan kia vẫn cười tươi, cũng không chịu đứng dậy a! “Nói đi, có chuyện gì? Mau nói xong rồi ra về, tôi còn một đồng chuyện để làm nha.” Cô nhận mệnh ngồi xuống. Những người này sáng tinh mơ đến là vì khuyên cô khôi phục nghi ngơi bình thường sao? Trời ạ, thấy tu cũng không cần cù như bọn họ. “Trí Giả”, người tôi giải thích.” Thượng Quan Mị kêu, mười ngón tay nắm lại, cười mà không nói. Người đàn ông mắt cao lớn đi đến phía trước, đưa tới một chồng tư liệu. “Đây là tình báo mới nhất từ Nhật Bản cung cấp, mới nhất đưa ra thị trường VS2, đã muốn liệt vào quản chế thương phẩm, bị quản chế trao đổi cho ngoại quốc, cùng ngoại quốc giao dịch. Sau đó nó an toàn vang ra tiếng rên rì. “Bị phát hiện?” Chuyện cô lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra. “Ít nhiều cũng có tình báo nhiều mặt, tin tức lan truyền thật sự rất nhanh.” Muốn đem mấy trò chơi chuyển thành vũ khí giết người, nghe tới dường như rất là khó tưởng tượng, nhưng mà tin tức đã truyền ra thân là thành viên Lê gia, đối tượng lại là người nhậm chức “Võ giả” thần bí cho “Tuyệt thế” cho nên cô không thể không tin. Lê gia là một gia tộc truyền kỳ, trăm năm qua trong tộc chỉ có thành viên nữ, chưa bao giờ từng có thành viên nam. Các cô gái này đặc biệt có tài, tỷ như mẫu thân Lê Thiên Vẫn, chính là thiết kế vũ khí danh chấn giang hồ “Bách Thủ Sinh”, am hiểu chế tạo đủ loại đao kiếm, mẹ cô có không ít khách hàng là nhân vật lớn. Thiên Vẫn kế thừa năng lực của mẹ mình, chẳng những giỏi về chế tác vũ khí, ngay cả vũ khí khoa học kỹ thuật mới nhất cô cũng có thể năng lực chế tạo. Chẳng qua là cô biết vũ khí lực sát thương rất lớn, cho nên không muốn tùy tiện thay người ta thiết kế vũ khí, vài năm trước liền vào làm trong “Tuyệt thế”, phụ trách chế tác những binh khí cần thiết trong tập đoàn, danh hiệu “Võ giả”. Người của nhà Thượng Quan tuy rằng biến hóa kỳ lạ khó lường, nhưng mà tối thiểu sẽ không đem vũ khí làm xằng làm bậy. “Bách Thủ Sinh có người kế tục, bà ấy nhất định rất vui đấy!” Thượng Quan Mị nói như lửa đổ thêm dầu. “Bà ấy mà vui mừng thì ổn ào, ta nhất định sẽ xui xẻo.” Thiên Vẫn lấy tay đặt lên đầu, cảm giác mũ an toàn trở nên quá nặng. “Cô có được tin tức kỹ thuật độc môn một khi tiết lộ nhất định sẽ có không ít người cảm thấy hứng thú, tìm tới cửa.” Trí Giả phân tích. Đúng vậy, trong đó đa phần là phần tử khủng bố đối với kỹ thuật này cảm thấy hứng thú, đến lúc đó chỉ sợ cô không chỉ là bị người ta quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi đơn giản như vậy, nói không chừng tánh mạng một nhà ba người đều rất nguy hiểm. Nghĩ đến đây, đầu không những nặng mà Thiên Vẫn bắt đầu cảm thấy đau đầu. Mẹ ous, khoe ra con gái có khả năng đồng thời không nghĩ tới đứa con gái tới họa sát thân sao? Thượng Quan Mị mỉm cười, ôm lấy con mèo Ba Tư bị quấy rầy thét chói tai. “Ta hy vọng đem kỹ thuật này giữ lại ở trong tập đoàn, tối thiểu phải bảo vệ cô tránh bị ‘Flores’ quấy rầy. ‘Flores’ đối với súng ống đạn dược dường như cảm thấy rất hứng thú, nói không chừng sắp tới sẽ ra tay với cô nha.” Cô lấy ngữ khí bình thản, vô tình kèm theo uy hiếp. “Lại là ‘Flores’, bọn họ tại sao luôn gây phiền toái cho chúng ta nha?” Thượng Quan Mị nhún nhún vai, điệu bộ tuyệt đẹp cũng không nói ra là nguyên nhân gì.

Chương 4: Chương 3

“Cô tại sao lại vì sao quan tâm kỹ thuật sẽ rơi về phía nào nha?” Thiên Vẫn đem tầm mắt chuyển hướng sang Thượng Quan Mị, hoài nghi nheo lại ánh mắt, không tin cô sẽ lo an nguy tánh mạng của cô, nghe được cô gặp nguy hiểm liền lập tức đi tới.

Đôi môi đỏ mọng của Thượng Quan Mị khẽ nhếch, lộ ra biểu tình khiếp sợ một tay ấn ngực. “Cô đang nói cái gì? Nếu kỹ thuật đó rơi vào trong tay phần tử khủng bố, tất nhiên sẽ vén lên chiến tranh, sẽ ảnh hưởng đến làm ăn của ‘Tuyệt Thế’, đây là đạo lý đơn giản nhất a!” Thiên Vẫn nhíu nhíu mày. Tuy rằng lý do này nói ra thực hoàn mỹ làm cô tìm không ra sơ hở, nhưng mà vì sao cô luôn cảm thấy cặp mắt xinh đẹp của Thượng Quan Mị lóe ra giả dối, không biết là đang tính toán những thứ gì? “Tôi không tin tưởng cô.” Thiên Vẫn thì thào nói. “Tạo sao?” “Cô hôm nay xem như vô tội.” “Vô tội không tốt sao?” Mắt phượng xinh đẹp nháy một cái, kiều mỵ mà nhu nhược nhìn qua như là không có nửa điểm sát thương. “Cô lần trước lộ ra vẻ mặt này, dù dễ tới đến Trung Đông công tác, phá hư hệ thống chế tác vũ khí quốc gia kia.” Kinh nghiệm lần đó cho đến nay vẫn tồn tại trong lòng cô. “Ra chi phí cho cô đi du lịch, không tốt sao?” Vài câu thô tục tiến đến đầu lưỡi, ngại có hai đứa bé ở đây, Thiên Vẫn dùng sức đem những lời nói kia nuốt trở lại trong bụng. “Không có người sẽ tới trong khi giao chiến quốc gia vũ khí nghiên phát trung tâm đi lữ hành, được không?” Thân là vũ khí thiết kế sư, Thiên Vẫn lại đối với chiến tranh không nửa điểm hứng thú, sở chế tác vũ khí toàn để ngừa vệ vi chủ, dùng để chống lại đã tâm phần tử vũ lực khuếch trương. “Vì bảo vệ cho cô, tôi quyết định bảo vệ tới, để bảo vệ bên người cô.” Cô tuyên bố nói, rừ đôi mắt dài xuống che dấu trong mắt lóe ra tia xảo trá. “Người đến bảo vệ?” Thiên Vẫn hoài nghi chính mình nghe lầm. Cô đã sớm nghe qua người “bảo vệ” này, người này phụ trách vấn đề an toàn của “Tuyệt thế”, là một người rất tài giỏi, tuy rằng mang danh là “Đồng nghiệp”, nhưng mà cô chưa từng gặp qua người này. Tuy rằng xuất phát từ quan tâm, bắt quả người đến bảo vệ là? Thượng Quan Mị bị hồ đồ sao? Chẳng lẽ quên mất thái độ của cô đối với đàn ông là kính trọng nhưng không gần gũi? “Đúng vậy.” “Ở nơi này?” Cô chứng thực dùng dép lê phim hoạt họa đi thông thả trên sàn nhà. “Đúng vậy.” Bên cạnh Thượng Quan Mị có một người đàn ông xao lón đi đến, làm hết phận sự giới thiệu. “Hắn là Đỗ Ứng Dương, nhớ rõ để sau này chung đụng dễ hơn. Tôi tin tưởng các người mới quen đã thân.” Cô đặc biệt cường điệu chữ “thân”, đôi môi đỏ mọng nổi lên nụ cười quý dị. Lê Định Duệ đứng trong góc huyết sáo một cái, tầm mắt chuyển tới một nơi khác. Tên đàn ông quen mặt mà xa lạ kia là “Bảo vệ” sao? Cũng khó trách, trong truyền thuyết “Bảo Vệ” giống như tường đồng vách sắt, có loại ánh mắt này còn ai dám từng bước tiếp cận chứ? Người nào tưởng mạng dài trăm tuổi, đại khái từ lúc hắn xuất hiện một khắc kia liền tự động xong đời. “Đợi chút, tôi không muốn cho đàn ông vào sống trong nhà của tôi nha.” Thiên Vẫn kháng nghị, hai tay làm động tác miễn bàn. Cô ở trong khu nhỏ này, trong mắt người ở bên ngoài cô vẫn là người mẹ độc thân nha, nếu để cho một người đàn ông xa lạ vào đây ở, người ở bên ngoài không rí tai nhau mới là lạ. “Như vậy là cô muốn chết?” Tiếng nói trầm thấp của người đàn ông đó vang lên, lạnh như băng không có một tia tình cảm. Chỉ là một câu như vậy đã khiến cho không khí trong phòng lạnh đến cực điểm, làm cho người ta hoài nghi bên trong có phải đột nhiên nổi lên hàn phong, nếu không vì sao hắn mới mở miệng đã có thể làm cho người ta không rét mà run? Khá lắm! Lê Định Duệ nhanh chóng hoạt động hai chân tiến đến trước mặt Đỗ Ứng Dương, lấy ánh mắt sùng bái nhìn đối phương. Chẳng qua là một câu đã có vô hạn cảm giác áp bức, năng lực này phải huấn luyện như thế nào a? Cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào lạnh lùng như vậy. Chỉ thấy cô gái đội mũ kia run rẩy, vрон ngón trở cũng run rẩy đi theo, không khó nhìn ra phần nộ của cô. “Tôi muốn chết cũng không liên quan đến anh nhé?” Sau một lúc lâu sau Thiên Vẫn mới nghiêng răng nghiêng lợi trả lại bằng những lời này. “Nhưng mà cũng không nên kéo hai đứa bé kia chịu.” Đỗ Ứng Dương duy trì ngữ điệu lạnh như băng. Trong không khí như là có tia lửa tung tóe khắp nơi. Thiên Vẫn nắm chặt tay thành quyền, tức giận đến nói không ra lời. Cô việc một đêm đang chuẩn bị đi ngủ, Thượng Quan Mị lại đưa một đám người tới cửa, ngăn cô nằm lên chiếc giường mềm mại, đã đủ làm cho cô phiền lòng, người đàn ông này lại mở miệng chọc cô, làm cho cô giận sôi lên. Mới quen đã thân ư? Hừ, ai mà thêm cùng người này mới quen đã thân nha?! Cô mạnh mẽ lấy mũ an toàn ra, chuẩn bị xông lên khẩu chiến với hắn, cũng thuận tiện nhìn dáng vẻ của tên Đỗ Ứng Dương không biết thức thời này, rốt cuộc là lớn lên trông như thế nào. Mái tóc đen nhánh đầu tiên lộ ra, tiếp theo xuất hiện dưới ánh mặt trời, hé ra khuôn mặt tròn mịn trắng nõn, ngũ quan tuy rằng không thể nói xuất sắc, nhưng mà đôi mắt to ngập nước có thể thật sâu hấp dẫn tầm mắt người bên ngoài, làm cho người ta nhìn qua một lần sẽ rất khó quên. Thiên Vẫn phịch một tiếng bỏ mũ an toàn ra, xoay người lại trừng mắt Đỗ Ứng Dương, chuẩn bị một hồi oanh oanh liệt liệt đại âm ỹ. Đôi môi đỏ mọng khí thế mở ra, muốn mắng người — A, người đàn ông này tại sao quen mặt như vậy? Tất cả tiếng mắng giận đều chuyển ở trong miệng, cô nhíu lại lông mày trắng rậm, nghiêng đầu suy tư lại không nhớ nổi thấy qua khuôn mặt này ở đâu. Không đúng a, nếu gặp qua người đáng ghét như tên này, cô làm sao có thể không nhớ rõ nha? Cặp con ngươi hung ác nham hiểm kia nhìn vào cô, đầu tiên là nheo mắt, tiếp theo đột nhiên mở, tinh quang bắn ra bốn phía. Hắn phát ra khí thế kinh người, làm mọi người khiếp sợ, cho dù không cần ngôn ngữ cũng có thể cảm nhận được hấn dao động. A A A! Tuy rằng không nhớ nổi ở đâu gặp qua Đỗ Ứng Dương, Thiên Vẫn theo bản năng biết chính mình gặp phiền toái lớn. Cô lùi lại mấy bước, ánh mắt trừng thật to, trong mắt tràn ngập dấu chấm hỏi. Đỗ Ứng Dương đột nhiên nhất Lê Định Duệ lên, bắt tay chân thon dài của đứa bé giơ lên trước mặt, lấy ánh mắt sắc bén cẩn thận quét qua ngũ quan của đứa bé một lần. “Ack, hi. .... Hi. ....” Lê Định Duệ xấu hổ chào hỏi, không có thói quen bị người ta nâng lên như vậy. Hắn nhìn đứa bé trong tay, từ lúc vào cửa đến giờ hắn giấu sau con ngươi đen hung ác là hoang mang, rốt cuộc đã sáng tỏ. Chạm rai có lực từ từ buông Định Duệ cả người cứng ngắc, ánh mắt sắc bén chuyển hướng sang Thiên Vẫn ngây ra như phỗng. “Là cô.” Từ trong môi mọng bật ra một câu làm cho mọi người hoang mang. Giọng nói trầm thấp ngoài ý muốn xông vào tầng dưới cùng trí nhớ của Thiên Vẫn, làm cho cô giống như gặp kỳ tích đột nhiên nhớ tới — sắc mặt của cô thoáng cái đột nhiên trở nên trắng bệch, thiếu chút nữa không có sợ tới mức quỵ rạp xuống đất. Là hắn!

Chương 5: Chương 4

Chết chắc rồi!

Lê Thiên Vẫn nhìn vào con người đen hung ác kia, trong lòng rõ ràng hiện lên ba chữ này to. Hơn nữa khi Đỗ Ứng Dương thông thả mà kiên quyết tới gần, lạnh lùng đến dọa người nhưng mà khuôn mặt vẫn không mất anh tuấn đẹp trai càng ngày càng phóng lớn, ba chữ kia cũng dần dần phóng đại, chặn ý nghĩ bình thường của cô. “Anh, anh, anh không được lại đây.” Sắc mặt Thiên Vẫn trắng bệch ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu rung rung. Cô mang dép lê phim hoạt họa lùi lại mấy bước ra phía sau, hai tay phòng vệ che ở trước ngực. “Tôi, tôi nói trước, tôi không có nhận ra anh nha!” Cô thấp thòm không yên, lời nói ra giả tạo cực kỳ. “Giấu đầu lòi đuôi.” Định Duệ nhỏ giọng nói, tiếc hận lắc đầu, ánh mắt càng không rời khỏi Đỗ Ứng Dương. Người đàn ông này rốt cuộc là ai, lại có thể làm mẹ hắn sợ tới mức chân tay luống cuống! “Đi lấy cái gương đến, lấy gương quan bản thân và người cận vệ đó đối chiếu thử xem.” Thượng Quan Mị thấp giọng nhắc nhở hắn. Lấy gương làm gì nha? Diện mạo chính mình, hắn chẳng lẽ không biết sao? Bất quá tại sao phải đối chiếu với Đỗ Ứng Dương nha? Nói trở về, hai người giống nhau ở ngũ quan sắc sảo, cùng với trên trán có một đôi mày kiếm kêu ngoạc, còn có cặp con ngươi thâm thúy kia, cùng hắn thật đúng là giống a! A! Thật sự là càng nhìn càng thấy giống, hai người trong lúc đó khác biệt dường như chỉ ở tuổi tác, cùng với khí thế lãnh tuyệt băng hàn kia, chả lẽ là —— “A!” Trong đầu Định Duệ linh quang hiện ra, nháy mắt tỉnh ngộ lại đây. Cái miệng của hắn mở thật to không thể nhắm lại. Đứa bé kia hiểu rõ nội tình hồ nhỏ, nhưng không có thể ảnh hưởng đến không khí khẩn trương trong phòng, hai người kia vẫn là duy trì trạng thái căng co người đến người lui. Đỗ Ứng Dương đi tới Thiên Vẫn liền lui về phía sau. “Không biết tôi sao?” Đỗ Ứng Dương nheo lại ánh mắt, đối với câu trả lời của cô rất là bất mãn, nếu là thật sự không biết hắn vì sao cô lại sợ tới mức như là thấy quỷ? “Không, không biết, không biết nha.” Cô tăng mạnh ngữ khí trả lời, mỗi khi nói một chữ cô sẽ dùng lực gật đầu một cái, chỉ thiếu không xoay đến trật cổ. Điều này sao có thể thừa nhận nha? Không nha không nha, đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận! Cô thật không ngờ lại gặp mặt người đàn ông này, càng thật không ngờ hắn chính là bảo vệ Đỗ Ứng Dương nổi tiếng xa gần của “Tuyệt thế”. Nếu lúc trước biết hắn cũng làm thuê cho Thượng Quan gia, cô tuyệt đối sẽ không đáp ứng gia nhập “Tuyệt thế”, ngược lại sẽ đưa hai đứa bé này đi khắp nơi, chỉ cầu có thể thoát được càng xa càng tốt. Bối rối cảm xúc mãnh liệt mà đến, Thiên Vẫn mới rõ ràng phát hiện, chính mình cũng không có quên đi hắn. Cặp mắt kia lóe lên trong bóng tối, dưới ánh mặt trời xem ra lại càng khiếp người làm cho tay chân cô như nhũn ra, mồ hôi lạnh chảy ròng. Trời à, chín năm trước cô tại sao lại chọn người đàn ông đáng sợ như vậy nha? Đỗ Ứng Dương lại lần nữa tới gần, bước chân trầm ổn khi chạm đất không phát ra tiếng động, tuy rằng một chữ cũng không nói nhưng vẻ mặt rét lạnh kia, đã có khí thế cuồng tứ mãnh liệt. “Không được lại đây.” Cô cuống quýt hô, xoay người giờ lên hai dép lê phim hoạt họa, muốn lấy dùng làm vũ khí hộ thân, nhưng ai biết cái này căn bản ngăn cản không được hắn. Hắn nổi tiếng như thế nào làm sao cô không biết? Trong truyền thuyết Đỗ Ứng Dương là người mang các sát khí tuyệt kỹ, nhóm phản tử khủng bố nào nghe thấy tên của hắn liền toàn sợ tới mức sắc mặt xám ngoét. Vài năm trước “Tuyệt thế” đã bị phản tử khủng bố uy hiếp. Đỗ Ứng Dương độc thân xâm nhập căn cứ đối phương, chẳng những thế còn cạo hết tóc của đối phương, còn thuận tiện lấy súng ống đạn dược và thiết bị phi đạn. Từ đó về sau đám phản tử khủng bố này vừa nghe đến tên “Tuyệt thế”, tất cả đều ngoan ngoãn như con mèo nhỏ. Về Đỗ Ứng Dương giờ phút này lại từng đợt từng đợt hiện lên trong đầu cô, cô thấp rủa chính mình “Hảo nhân lực”, lại chọn một nhân vật lớn như vậy. Nhưng mà không có biện pháp nha, đây là bản năng a, giống như động vật khi chọn lựa bạn tình đương nhiên sẽ tìm người ưu tú nhất. .... Cô ở trong lòng vì chính mình cãi lại, vừa ngẩng đầu lên phát hiện hắn không có nhích đến gần. Thiên Vẫn mạnh mẽ nhảy dựng, tóc buộc sau ót vung lên, xoay người một vòng bay qua ghế sofa, cô không có phát hiện áo sơ mi vì thế mà lật lên, một đôi chân dài xinh đẹp và cái mông đáng yêu toàn bộ lộ vào trong mắt của Đỗ Ứng Dương. “Thượng Quan Mị, đưa người này đi.” Cô hô lên trong thanh âm xuất hiện âm rung không không chịu thua kém. “Tôi đây.” Đỗ Ứng Dương mất đi tính nhẫn nại, đứng im tại chỗ lạnh lùng nhìn cô. Đơn giản phun ra hai chữ chính là mệnh lệnh tuyệt đối, cũng không cho phép người bên ngoài cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Chương 5

“Không. .... Không được đến.” Thiên Vẫn nhỏ giọng trả lời, chậm rãi ngồi xổm phía sau sofa. “Tôi không biết anh, tại sao phải nghe lời anh nha?”

Hắn nhướng mày rậm lên, trong con người đen hiện lên một tia tức giận, căn bản không tin cô nói thật. Đôi môi mông nhướng lên nở ra một nụ cười, nhưng không có làm dịu đi khuôn mặt lãnh khốc của hắn, ngược lại càng thêm dọa người. “Chín năm trước.” Đỗ Ứng Dương lạnh lùng nhắc nhở cô, nhắc. “Tôi không biết.” Thiên Vẫn mãnh lực đầu, tóc buộc thành đuôi ngựa dường như lay động đi theo. “Biết nhau ở trong phòng.” Hắn đem chuyện cũ năm xưa từng chút từng chút nói ra, ánh mắt sắc bén không có rời đi mắt của cô. “Tôi không biết, không biết!” Cô đã muốn hét lên. Đỗ Ứng Dương quay đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua góc kia, mọi người theo hắn ánh mắt nhìn lại, trùng hợp chồng lại chính là đôi mắt mở thật to của Định Duệ. Thiên Vẫn hít một ngụm khí lạnh, ở trong lòng hô một tiếng hồng бет. Xong đời, một đêm kia “xong” theo căn cứ chính xác đều trùng khớp, còn sinh hoạt ngày thường cũng giống Đỗ Ứng Dương như đúc, điều này bảo cô làm sao chối cãi nha? Ai nấy đều thấy được dáng vẻ hai người giống nhau bao nhiêu, ánh mắt cái mũi miệng đều giống bản gốc, không có bỏ sót phần nào. Ngoại trừ dùng quan hệ huyết thống để giải thích vì sao giống nhau như vậy, chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác sao? “Con mấy tuổi?” Hắn chất vấn, trong con người đen lóe ra rất nhiều cảm xúc, làm cho người ta nhận không rõ hắn đến tột cùng là giận hay là vui. Thiên Vẫn hét lên một tiếng, dường như muốn té xỉu. “Không được nói!” Cô dùng sức quát. Cô kéo vạt áo sơ mi vướn tay vướn chân kia lên, dùng sức đi đến phía trước, tính đi đến tới bên cạnh Định Duệ, dùng tạp dề che mặt con mình không cho mọi người tiếp tục đánh giá. Đi không được vài bước, cổ áo liền bị người ta kéo, cả người cô bị ôm lên treo ở giữa không trung, đối chiếu trước khi gặp Định Duệ. Không giống nhau là cặp con ngươi đen của cô hôm nay tràn ngập tức giận làm người ta sợ. Con người của Đỗ Ứng Dương khóa chặt cô, thẳng đến cô nao núng cúi đầu, tất cả ý tưởng muốn ngăn cản trong đầu đều tan thành mây khói. “Nói.” Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Vẫn, nhưng lại hạ lệnh với Định Duệ. Tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng Định Duệ biết “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt” Những lời này học được tốt lắm. Ánh mắt vòng vo mấy

vòng, lập tức phân rõ tình hình chiến đấu hôm nay rõ ràng là nghiêng về phía Đỗ Ứng Dương. Hắn coi thường ánh mắt lo lắng của mẹ hắn, thành thực trả lời: “Sang năm tháng tư thì chín tuổi.” Con số cùng ngày ở trong đầu của Đỗ Ứng Dương nhanh chóng hiện lên, hắn xách Thiên Vãn trong tay giờ lên cao, thẳng đến ánh mắt hai người gặp nhau. “Hắn là con tôi.” Những lời này lý không có nửa phần nghi vấn mà là khẳng định tuyên bố. Khi vào trong nhà thấy đứa bé kia, trong lòng hắn đã có vài phần nghi hoặc, mà lúc Thiên Vãn đi ra đội mũ an toàn kia, hoang mang biến mất hầu như không còn. Chẳng qua là liếc mắt một cái, hắn cũng đã nhận ra cô — Lê Thiên Vãn chính là người chín năm trước cùng hắn một đêm hoan ái, rồi sau đó biến mất không có một chút tin tức. Đỗ Ứng Dương như cũ rõ ràng nhớ rõ, đêm hôm đó cô run rẩy không ngừng, sau bình minh tuy rằng cô biến mất không rõ tung tích, trên giường còn lưu lại đốm đỏ, chứng minh hắn là người đàn ông đầu tiên của cô. Lấy thời gian và đáng về để suy tính, đứa bé kia không thể nghi ngờ là cốt nhục của hắn. Thiên Vãn lại còn không chịu nhận nợ, muốn chống chế. “Anh đoán sai rồi đây chẳng qua là trùng hợp, không cần nhìn thấy giống một chút thì nói là con người nhà! Được rồi được rồi, cho dù anh muốn nhận con, cũng phải có chứng cứ chứ?” Đêm đó một mảnh tối đen cô không tin hắn có thể nhớ rõ mặt của cô, vật đổi sao dời đều đã qua chín năm, hắn có thể nhớ được bao nhiêu nhà? Còn nữa cho dù hắn chưa từ bỏ ý định, muốn lấy tóc của Định Duệ đi nghiệm DNA, đợi có kết quả, chứng cứ vô cùng xác thực, cô đã sớm mang theo hai đứa bé chạy trốn tới chân trời rồi nhà. Bây giờ chỉ có duy nhất một kẻ này, một là “chối cãi”, một là “buông tha”. Đỗ Ứng Dương nhìn cô đôi mắt mòng khê nhếch, một chữ cũng không nói, ánh mắt sâu xa khó hiểu. “Thế nào? Không có chứng cứ sao? Tôi đã nói anh nhận sai người rồi nhà.” Cô nhắc lại nhìn thẳng vào Đỗ Ứng Dương, thậm chí còn nhếch khóe miệng phát ra hai tiếng cười tặc hắc hắc. Thế nào, đại ca, anh không có cách rồi sao! Đỗ Ứng Dương thông thả nhắm mắt lại, không biết là đang hồi tưởng hay đang cảm thấy phức tạp. Nhắm lại con người đen tinh quang bắn ra bốn phía kia, trên người hắn giống như thiếu đi vài phần sát khí, làm cho cô nhớ tới đêm tối nhiều năm trước. Đêm đó tuy rằng tối nhưng nhưng mà hắn sau khi lên đỉnh một hồi nhắm chặt hai mắt nằm trên người cô thở dốc, khuôn mặt kẻ sát mặt, cô nhờ vào ánh trăng nhàn nhạt mà có thể nhìn thấy đường viền của mặt hắn, mà mồ hôi trên người hắn lại chảy trên người cô..... Đột nhiên trí nhớ xâm nhập vào trong đầu làm cho hai gò má Thiên Vãn nóng hồng. Cô đưa tay muốn chụp lên hai hai rặng mây đỏ. Đợi đến dịp lễ chụp trúng hai gò má, cô mới nhớ đến trong tay còn mang dế lê. Đáng chết cô đã nghĩ đến đâu nhà? Hiện tại quan trọng nhất là phải đuổi hắn đi thật nhanh nhà! “Tôi đã nói Đỗ tiên sinh, nếu không có việc gì thì mời ngài hoạt động hai chân đi động ra phía cửa. Tôi còn có việc cho nên không đành đứng đây đợi.” Thiên Vãn huy động hai tay ra ám hiệu, cộng thêm nháy mắt một cái, chỉ thiếu không quỳ xuống đất cầu Thượng Quan Mị mau đưa Đỗ Ứng Dương đi càng nhanh càng tốt. Nhưng mà hắn không dễ đuổi như vậy, chỉ thấy cặp con người kia đen mờ ra, mòng mòng khinh tán. “Bên đùi phải của cô có một vết bớt màu đỏ sậm.” Hắn ngừng ra kinh người. Râm! Mặt của cô nhất thời nóng như bỏng lửa. Thiên Vãn hai tay vung loạn, hơi nóng nhắm thẳng hướng trên mặt, mặt đỏ như trái cà chua chín mọng, nửa câu cũng nói không ra. Bên trong một mảnh tỉnh mạch xấu hổ, mọi người thực cố gắng không đem ánh mắt ngừng lại ở trên đùi cô, càng cố gắng khắc chế bảo tấp tượng trong đầu. Nơi riêng tư như vậy, phải trong tình huống nào và dùng cách nào mới xem được nhà? Cô nuốt vài ngụm nước miếng, còn muốn chối cãi. “Anh nói vậy, tôi không.....” Xong đời, cái này cho dù là nhảy vào nước sông cũng rửa không sạch! “Hình trái tim.” Hắn lại bổ sung thêm một câu, cắt đứt tiếng cãi lại của cô. Tiểu Dụ từng tắm qua với Thiên Vãn cho nên nghi hoặc, cái miệng nhỏ nhắn chu lại nghiêng đầu nhớ lại. Người này làm sao mà biết chuyện này nhà? Chẳng lẽ hắn ta từng tắm chung với mẹ cô sao? “Mẹ, hắn nói đúng..... A! A ——” Một bàn tay che miệng Tiểu Dụ, kéo cô bé lui về phía sau để tránh bị chiến hỏa lan đến. Thượng Quan Mị nhẹ giọng cười, làm cho nhiệt độ bên trong khăn trương tăng nhanh. Cô nhẹ vỗ về mero con, về mặt như việc không liên quan đến mình nhưng trong mắt lại lóe ra ý cười. “Thiên Vãn, tôi không có nói qua cho cô biết sao? Trí nhớ của người cận vệ này rất kinh người, bất luận kẻ nào chỉ cần gặp qua một lần, hắn tuyệt đối sẽ không quên.” Cô thân nhiên mỉm cười rất thoải mái tin tưởng, khẳng định hai người là vừa thấy đã “thân”. “Tôi không..... anh không..... Cái kia.....” Thiên Vãn sợ tới mức bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, đầu óc cũng trống rỗng, không có biện pháp suy nghĩ. “Giải thích rõ ràng.” Một tiếng quát khê xuất phát từ trong miệng Đỗ Ứng Dương, ngữ khí và vẻ mặt của hắn hoàn toàn nhấn nhủ là hắn đã hết kiên nhẫn, chuyện phức tạp này đẩy dọa hắn suốt chín năm, vất vả lắm mới bắt được người đầu sỏ, hắn làm sao có thể dễ dàng thả cô ra nhà?

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Không có lựa chọn nào khác Thiên Vãn ra quyết định.

Ba mươi sáu kế, chạy — là thượng sách! Cô đập một cước thật mạnh, thật vất vả mới thoát khỏi kiềm chế, quơ lấy mũ an toàn trên mặt đất, thuận tay vung đồng hồ công kênh gì đó đến kẻ địch, không thể đánh Đỗ Ứng Dương bất tỉnh nhưng ít nhất có thể ngăn cản hắn vài giây. Thừa dịp vài giây quý giá đó cô dang rộng khai hai chân nhanh chóng chạy vào trong phòng, ý đồ muốn trốn vào bên trong giả làm đà điều, đem tất cả mọi người và vấn đề đều để ở ngoài cửa. Chẳng qua là thân thể mảnh khảnh vừa mới vừa tiến vào trong phòng, còn không kịp đóng cửa lại thì một thân ảnh cao lớn đã chạy tới, động tác cực nhanh thậm chí làm cho cô còn không kịp nháy mắt, mà hắn đã như ma quỷ xuất hiện ở phía sau cô. “Chúng ta nên nói chuyện một chút.” Thanh âm trầm thấp vang lên ở phía sau tai cô, hơi thở nam tính lướt qua cổ cô làm cho cô rung mình một cái. “A! Anh, anh đi ra ngoài nhà!” Cô phát ra gào thét, hai tay nắm khung cửa muốn chạy trốn ra ngoài, lại bị người ta dễ dàng kéo xuống, mười ngón tay đánh phải rồi khỏi khung cửa. Phịch một tiếng, cửa trong phòng bị đóng lại chặt chẽ. Cửa bị đóng lại bên trong phòng trở nên t một mảnh ối đen, tim đập và hô hấp của Thiên Vãn cũng ngừng đi theo. “Cô có vẻ quen với bóng tối nhà?” Thanh âm của Đỗ Ứng Dương từ trong bóng đêm truyền đến. Cô thở gấp một tiếng, nghe ra trong lời nói của hắn ám chỉ gì đó, vội vàng đem nguồn điện mở lên. Đèn một tiếng, bên trong sang choang để cho tất cả đều không thể che giấu. Người đàn ông ở trước vô cùng cao lớn, đứng ở trong phòng làm việc nhỏ hẹp của cô rất giống như một pho tượng thạch điêu chướng mắt. Cô lên đánh giá, tầm mắt từ cổ rồi đảo quanh các vị trí khác chứ không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Tuy rằng cô và Đỗ Ứng Dương từng có quan hệ thân mật, nhưng mà cô biết đến hắn rất ít nhà, huống hồ đã là chuyện của chín năm trước, hắn trước mắt so với hắn chín năm trước càng nghiêm khắc lạnh lẽo làm cho người ta không dám tiếp cận. Hắn đột nhiên vươn tay nắm chặt cằm dưới của cô, bắt buộc cô ngẩng đầu lên. “A!” Thiên Vãn hoảng sợ, vội vàng muốn lui về phía sau, mới nhảy được nửa bước liền phát hiện bị cánh tay hắn ngăn chặn, dậm vẩy cô lại. Anh mắt sắc bén đảo quanh trên khuôn mặt trắng mịn của cô, dò xét qua lại nhiều lần. “Khi đó cô rốt cuộc mấy tuổi?” Hắn hỏi, mày kiếm nhủ lại theo. “Vừa mới trưởng thành.” Cô ấp a ấp úng trả lời muốn đẩy tay hắn ra, nhưng mà vô luận dùng sức như thế nào cũng đẩy không ra. Hắn dùng cánh tay vô cùng khéo léo, làm cho cô không thể tránh thoát nhưng cũng không có làm đau cô. “Nhưng xem ra cô hiện tại vẫn chưa trưởng thành.” Đỗ Ứng Dương lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Da thịt

non mềm, mắt ngập nước, bất luận thấy thế nào đều là đáng vẽ của thiếu nữ không giống như cô gái hai mươi tuổi thành thực. Đáng chết! Hẳn lúc trước có phải những chàng cô gái vị thành niên hay không? “Nói lung tung, tôi đã hơn hai mươi.” Thiên Văn kháng nghị, khua lên quai hàm “Tôi trời sinh có khuôn mặt trẻ con, cho dù qua thời kì trưởng thành cũng như là chưa phát dục hoàn toàn. Nếu không tôi phải nhờ người khác đánh trận đầu nhà? Chính là sợ anh không nuốt nổi quả táo, mới trước hết mời cô ấy đi giúp người ‘Khai vị’ a!” Cô cắn nhai thì thầm “Cô cuối cùng đã chịu nhận.” Đỗ Ứng Dương trì hoãn nói, buông cầm dưới của cô ra. Quai hàm phồng rất to giống như miệng đang nhét đầy hạt dưa. “Đến lúc này, không nhận cũng không được?” Cô nhún vai, đến lúc này mới bằng lòng thừa nhận. “Đứa nhỏ tên gọi là gì?” Hân ép hỏi, lui ra phía sau từng bước cúi đầu nhìn cô, có khí thế dọa người. “Lê Đình Duệ, theo ta của tôi.” Cô cảnh giác nhìn hân, cắn răng nói “Hân là con của tôi, không quan hệ gì tới anh nha.” Người này dám giành đứa nhỏ của cô, cô sẽ chọc thủng mắt hân a. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, Đỗ Ứng Dương không biết làm sao nói “Hân là con tôi.” “Theo như sinh vật học mà nói anh là cha hân. Nhưng mà tôi là người sinh hân, nuôi nấng hân cho nên anh không có quyền cướp hân đi.” Thiên Văn nắm chặt tay thành quyền, trong mắt nhiệt khí loạn chuyển. Nghĩ đến khả năng sẽ mất đi Đình Duệ cô dường như muốn sụp đổ. Ngón tay có lực lại duỗi ra nâng cằm dưới của cô lên, lạnh lùng nhìn cô. Lúc này đây Thiên Văn không có giây dụa, trừng lớn ánh mắt nhìn khuôn mặt lãnh khốc kia, trong mắt bởi vì hơi nước tích lũy cho nên tầm mắt càng lúc càng mờ hồ. Cô cắn răng chịu đựng không đi cầu xin hân, trong lòng cô hiểu được nếu hân có ý định muốn đoạt đi Đình Duệ, cô một chút phần thắng cũng không có. “Đem mọi việc giải thích rõ ràng.” Đỗ Ứng Dương thông thả nói, theo trong giọng nói nghe không ra cảm xúc. Thiên Văn hít hít cái mũi không muốn yếu thế. Nghe qua nhiều chuyện nói hân lãnh khốc tuyệt tình như thế nào, cho nên cũng không cho rằng nước mắt lúc có thể hữu dụng vào lúc này. Nhưng cho dù không tình nguyện nhưng trong lòng cô hiểu được bản thân thiếu hân một lời giải thích. “Tôi họ Lê, anh nhất định đã nghe qua chuyện con gái nhà họ Lê. Con gái nhà họ Lê năm xưa nằm trong hoàng tộc nữ quan, chịu đủ loại huấn luyện không thể tưởng tượng, sau chế độ phong kiến tan rã con gái nhà họ Lê rơi rớt dân gian, lại còn phải tuân thủ truyền thống gia tộc.” Cô đẩy bản thiết kế trên bàn qua một bên, sau đó ngồi ở trên bàn ngửa đầu nhìn hân. Ông trời, hân cũng thật cao lớn a, nhìn hân như vậy cổ của cô sắp gãy a. “Cô vì chuyện này mà đến tìm tôi?” Đỗ Ứng Dương trầm giọng hỏi. Cô gật gật đầu, đem tầm mắt dời đi nơi khác không hề nhìn hân. Thiên Văn có chút khản trương, tay chân không tự chủ được run rẩy, rõ ràng cảm giác được dự tồn tại của hân. Không có gì ngoài đêm hôm đó chín năm trước, cô chưa cùng đàn ông trưởng thành nào khác học hỏi kinh nghiệm, không biết có phải tất cả đàn ông đều có thể mãnh liệt ảnh hưởng đến cô như hân không. “Con gái dân tộc Lê sau khi thành niên có nghĩa vụ kéo dài huyết mạch. Nhưng mà theo sinh vật học mà nói, một mình không thể tự gây giống cho nên cần giống đực giúp. Tôi không có tình nhân, cũng không muốn có dính dáng đến đàn ông, vì chấp hành nghĩa vụ cũng vì muốn khỏe cả đời, cho nên quyết định tìm một người đàn ông đến..... giúp đỡ.” Cô nói rất hàm súc. “Mượn giống.” Đỗ Ứng Dương nhưng thật ra nói trùng trùng tìm đen. “Nói giúp đỡ không phải dễ nghe hơn sao?” Giọng của Thiên Văn rất nhỏ, không có can đảm từ cùng hân tranh cãi cho nên ngữ khí rất là yếu đuối. “Mẫu thân cô chẳng lẽ không có ngăn cản ý tưởng vợ vờ này của cô sao?” “Ack, bằng ghi hình cũng là mẹ cung cấp, danh sách cũng là mẹ nghĩ nốt nha.” Thanh âm của cô càng nhỏ. Hân hít mắt nhìn cô, không thể lý giải cách nói vờ vờ này, để cho cô gái vừa trưởng thành tìm một người đàn ông xa lạ mượn giống? Các cô gái trong tộc này đều suy nghĩ cái gì nha? “Vì sao chọn thượng tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7

“Không biết.” Cô sau một lúc lâu sau mới nói, lần này cũng là lời nói thật lòng. “Mẹ tôi cầm một đồng băng ghi hình cho tôi chọn, còn bảo tôi chọn một người đàn ông trong đó.” Chọn trúng hân cũng thật sự là trùng hợp, bất quá cô hiện tại hối hận, thật sự có rất hối hận a!

Thật ra nguyên nhân vì sao cô chọn lựa Đỗ Ứng Dương, cô vẫn không thể giải thích. Mẹ cô ném cho cô một đồng băng ghi hình, chính là các nhân vật nổi tiếng khắp quốc gia, tình anh hào kiệt đều đủ, nhưng cô hết lần này đến lần khác không cảm thấy hứng thú. Liên tục nhìn băng ghi hình hai tuần lễ, cô choáng váng dường như muốn lơ thoát, ấn ngón trỏ đến hiện lên gân xanh, cô dường như hoài nghi chính mình có phải đồng tính luyến ái hay không. Cho đến sau đó, một hình ảnh hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cô! Trong tấm ảnh đó là trời đang mưa, có một người đàn ông cao lớn mặt đỏ đến khoảng hai mươi tuổi, hân không bung dù ngay cả bóng dáng xem ra cũng là kẻ ngạo. Hân đi đ trên đường rồi sau đó dừng lại bước chân. Ông kính đi xuống chiếu đến một con chó nhỏ bị xe cán qua, con chó nhỏ đã muốn thành mảnh nhỏ, máu tươi bị mưa cọ rửa chảy khắp nơi, không ai để ý tới con chó nhỏ vì biết nó đã hết cách xoay chuyển, thân ảnh cao lớn đứng im lặng một lúc lâu, rồi sau đó lại cời áo khoác, thật cẩn thận gói lại con chó nhỏ bị tàn phá, sau đó từng bước rời đi. Khi ôm lấy con chó nhỏ, màn ảnh quay chụp đến khuôn mặt hân, trong con người đen thâm thúy biểu lộ cảm xúc nào đó làm người ta rung động. Hình ảnh chiếu trên truyền hình làm Thiên Văn muốn khóc, cô không biết là con chó nhỏ kia hay là ánh mắt của hân làm cho cô tương đối đau lòng. Hình ảnh thực ngắn ngủi chỉ có mấy chục giây thời gian, mẹ cô nói hân chính là vô danh tiểu tốt, đại khái là khi quay chủ nhân hân không cẩn thận mới quay hân vào. Hết lần này đến lần khác cô không cách nào quên được hình ảnh kia, cho nên người cô muốn chọn chính là hân không có người thứ hai, mẹ cô suy nghĩ vài ngày, nói cô không có mặt chọn đàn ông. Người đàn ông đối với con chó nhỏ chết mà còn dịu dàng như thế, nhất định không phải là người xấu nha? Lúc trước cô một mình nghĩ như vậy, cho nên mới chọn hân là cha của con cô. Nhưng mà hu hu cô hiện tại bắt đầu muốn hoài nghi, con chó nhỏ kia căn bản chính là hân đâm chết, hành động khi đó của hân chính là hủy thi diệt tích. Đỗ Ứng Dương này nổi tiếng lãnh khốc, từ này đến giờ chưa cho cô thấy qua sắc mặt hoà nhã, làm sao có thể là một người đàn ông dịu dàng nha? Hu hu nếu cô không phải hoa mắt thì chính là chọn sai người. Cảm ơn trời đất, mau là Đình Duệ chỉ có đáng người giống hân nhưng là người lương thiện hiểu ý, thông minh sang suốt. Nếu giống tính cách lãnh khốc của hân trong nhà khẳng định cả ngày gió lạnh thổi vào, người nào cũng cảm như hân. “Lê Diễm Diễm có quan hệ gì với cô?” Đỗ Ứng Dương từng bước ép hỏi, tính một lần hỏi hết nghi vấn nhiều năm qua. “Là chị của tôi.” Cô nhỏ giọng trả lời. “Cha mẹ của cô ta đều mất, cô lại không có thân thích.” Hân lãnh đạm nói điều tra thật sự cẩn thận. Cô lại cảm thấy câu hân nói hơi lạ. “Đợi chút, lần đó người hẹn anh là Diễm Diễm, anh đáng lẽ nên đi tìm cô ta, tại sao có thể nhận ra tôi?” Cô hoang mang khó hiểu. “Tôi phát hiện sau khi tắt đèn, hai người các người thay nhau, cô gái làm tình với tôi chính là cô.” Trả lời vô cùng khẳng định. “Đêm đó rất tối.” Cô cau mày. Hân không nói chuyện, xem ra là không muốn giải thích. Thiên Văn nhún nhún vai, đổi sang vấn đề khác. “Được rồi, vậy nếu anh phát hiện, vì sao không cự tuyệt?” Cô tò mò hỏi. Ánh mắt sắc bén liếc qua cô một cái, không có trả lời. Thiên Văn bị phản ứng của hân làm cho hồ đồ. Các cô đã phí nhiều công sức nghĩ ra phương pháp lừa gạt, không thể dự đoán được lo liệu cả một đêm nhưng lại Đỗ Ứng Dương đã sớm phát giác, hại các cô bận rộn ở trong bóng tối còn hân thờ ơ lạnh nhạt, còn rất xấu tâm ngồi im bất động chờ cô tự động đi qua. Nếu

phát hiện thay đổi người, hẳn tại sao lại không cự tuyệt nha? Hẳn rõ ràng không phải là loại đàn ông chỉ cần là đàn bà thì chấp nhận nha. Đỗ Ứng Dương từng mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn trước mắt, lý trí bình tĩnh suy nghĩ khó có chút rối loạn, những năm gần đây hẳn không phải không đi tìm cô, chẳng qua là thủy chung tìm không ra. Lê Diễm Diễm là một tình báo buồn lậu, lúc trước chính là cô ta rủ hẳn đến nơi đó. “Cô đêm đó đã hạ mê hương với tôi?” Đỗ Ứng Dương từng bước thẩm vấn. Đêm đó sau khi hoan ái, hẳn sáng sớm tỉnh lại phát hiện bị người ta hạ mê hương, cô gái run rẩy hầu hạ hẳn đêm qua cũng biến mất không rõ tung tích. “Lê Diễm Diễm ở bên ngoài thổi mê hương.” Cô nhỏ giọng nói, bởi vì hồi tưởng một màn kia hai má nóng hồng. Vì để cho Thiên Vãn thuận lợi thoát thân, Diễm Diễm phun hạ mê hương, sau đó xông vào khiêng cô ra ngoài. Bất quá theo cách Diễm Diễm nói, cho dù không cần mê hương cô đại khái cũng khó có thể tỉnh lại bởi vì Đỗ Ứng Dương hành hạ cô một muốn chết rồi! Sắc mặt của Đỗ Ứng Dương càng lúc càng u ám, Thiên Vãn quay đầu nhìn. “Ack, anh tức giận sao?” Cô cẩn thận hỏi, thanh âm có vẻ không yên. Hẳn liếc mắt cô một cái, vẫn là hé ra vẻ mặt lãnh khốc không nói gì. Đêm đó sau hẳn theo đường dây tìm được Lê Diễm Diễm, điều tra người bên cạnh cô ta lại thủy chung không phát hiện tung tích Thiên Vãn. Mà ba năm trước Lê Diễm Diễm chết do một vụ nổ mạnh, tất cả manh mối đều bị cắt đứt. Ai biết được cô gái hẳn tìm kiếm nhiều năm lại cùng làm thuê cho Thượng Quan gia, mà càng làm cho hẳn khó có thể chấp nhận chính là đêm đó triển miên là vì muốn lừa hẳn lấy “giống” Thiên Vãn sờ sờ cái mũi không hề đặt câu hỏi, trong lòng nghi hoặc nhưng lại giống như bột khí liên tiếp bốc lên. Kỳ lạ, người đàn ông này giận cái gì nha? Trước kia cô xem như cũng là hoàn hoa kiều nữ, không công để cho hẳn miễn phí hưởng dụng, bất luận so đo như thế nào hẳn đều xem như đã được lời a! “Vi sao lại tức giận nha? Được rồi, cho dù là tôi đã lợi dụng anh để mang thai, nhưng mà Diễm Diễm không phải cũng đem một tình báo nói cho anh sao?” Khi đó Diễm Diễm đề cập qua, đây là tình báo cùng hẳn trao đổi một đêm “Phục vụ”. “Tình báo là giả.” Mặt hẳn không chút thay đổi nói. “Sao.” Thiên Vãn rút lui cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn vì sợ tội cúi đến ngực. Cô cúi đầu không phải sám hối mà là ở thấp giọng mắng. Đáng chết! Người khởi xướng sớm đã chết, cô chạy đi đâu tìm người đến chịu trách nhiệm nha? Nói như vậy “Phí phục vụ” đêm hôm đó đã thiếu hẳn từ chín năm trước thiếu đến bây giờ nha? Người có lợi người không lợi, cô hiện tại phải lấy cái gì bồi thường cho hẳn nha? “Như vậy, anh là vì trước kia không hưởng được Diễm Diễm, cho nên không cam lòng muốn tìm cô đến phụ trách nha?” Cô tràn ngập hy vọng hỏi. Diễm Diễm nổi tiếng là đại mỹ nữ, nói không chừng là hẳn nhớ mãi không quên, nếu thật sự là như vậy cô sẽ bảo hẳn đi tảo mộ. “Không, người tôi tìm là cô.” Đỗ Ứng Dương quay đầu lại, ánh mắt khóa trụ cô. “Tôi đã tìm cô chín năm.” Hẳn ngừng khí đàm mạc, vẫn là nghe không ra cảm xúc. “Vi sao?” Thiên Vãn hỏi có chút kinh ngạc. Tìm cô? Hơn nữa tìm cô đến chín năm? Chẳng lẽ từ sau đêm hôm đó, Đỗ Ứng Dương vẫn tìm tung tích của cô? “Một đêm kia tôi không thể không chế toàn bộ quá trình, cho nên cô mới mang thai.” Hẳn trì hoãn nói. Hẳn giải thích làm cho mặt cô lại biến thành đỏ như quả táo, cô cúi đầu đưa áo sômi bên cạnh không dám nhìn hẳn. Cô vì mang thai mới tìm đến hẳn a! Nếu hẳn thật sự “Không chế” được, vậy cô chẳng phải là sắp thành lại bại sao? Chẳng qua là lời của hẳn làm cho cô hoang mang ngẩng đầu lên. “Anh chắc có rất nhiều tình nhân, nhưng chẳng lẽ chưa bao giờ từng đối với phái nữ. .... mất đi không chế?” Quá mức rõ ràng trong lời nói, cô không thể mở miệng tiếp. “Không có.” “Chưa từng có.” Cô chứng thực. “Không có.” Mặt hẳn không chút thay đổi nhìn cô. Vi sao nha? Vi sao chỉ đối với cô hẳn mới mất không chế nha? Thiên Vãn rất muốn hỏi nhưng không có gan mở miệng. Trầm mặc hồi lâu, sau một lúc lâu sau Thiên Vãn mới nhô bả vai, quyết tâm đánh vỡ tình mạch. “Tôi sẽ không đem Định Duệ giao cho anh, tuyệt đối sẽ không.” Cô kiên quyết tuyên bố. Nếu cần cô sẽ vận dụng lực lượng sở hữu của con gái nhà họ Lê, cùng hẳn đấu tranh đến cùng. Chẳng qua là cô thực hoài nghi, cho dù là phát động lực lượng toàn tộc, thật có thể ngăn cản được Đỗ Ứng Dương hay không? Hẳn là loại người một khi quyết định thì không người nào có thể thay đổi. “Tôi sẽ không để cốt nhục của mình lưu lạc bên ngoài.” Hẳn thần nhiên nói. “Vậy anh muốn thế nào? Đánh một trận sao?” Cô cao ngạo giương cằm khiêu khích nhìn hẳn, chắc hẳn sẽ không đánh phụ nữ, mà cô có các loại vũ khí tiên tiến, cũng đủ giết chết hẳn mười tám lần nha. Đỗ Ứng Dương không bị chọc giận, liếc mắt sang cô một cái, sớm nhìn ra cô không biết tự lượng sức mình. “Vi an toàn của cô, tôi phải bảo vệ bên người cô. Cho nên, trước đó phải giải quyết ít việc ở nơi này, sau đó tôi sẽ đến ở đây.” Thiên Vãn nao núng một chút, sắc mặt trắng bệch. Ông trời! Lúc này so với đánh cô một đám càng làm cho cô khó có thể chống đỡ. Ở chung với hẳn dưới một mái nhà, cả ngày lo lắng đề phòng, còn phải nhìn mặt hẳn nữa a? Không, cô không muốn, tuyệt đối tuyệt đối không muốn a! “Không được, tôi không cho anh ở lại.” Lúc cô còn la hét, thân hình cao lớn đã muốn đi ra ngoài, thậm chí không cho cô cơ hội kháng nghị. “A, anh có nghe hay không a? Không cho anh ở lại, có nghe hay không? Tôi không cho! Không cho! không cho!” Cô hét chói tai. Trả lời cô là tiếng đóng cửa lớn, Đỗ Ứng Dương đáng ghét tại không bỏ mặc cô nha. Hu hu, đáng chết, người đàn ông này tại sao lại bá đạo như vậy nha?!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Từ Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: “Thượng Quan Mị!”

Chương 8: “Thượng Quan Mị!” Gầm rú như sư tử gầm thét truyền khắp hàng xóm, cửa trong phòng bị mở ra, Đỗ Ứng Dương khí thế mạnh mẽ cất bước đi tới, vẻ mặt đằng đằng sát khí. “Thượng Quan tiểu thư nói cô ấy không rảnh.” Trí Giả lách mình che ở đằng trước, mặt không chút thay đổi nói. Trên sofa truyền đến thanh âm mệt mỏi. “Hồng trà làm ơn cho thêm mật ong, không cần thêm đường, mật khác cho tôi thêm lát chanh.” Cô đang bẻ bột uống hồng trà, không rảnh đi để ý tới Đỗ Ứng Dương giận sôi lên. “Quay lại đây.” Tiếng rống giận dữ lại hét lên. “Mơ tưởng.” Cô nhàn nhã uống thêm một ngụm hồng trà, không không hề có dấu hiệu động giận, đôi môi đỏ mọng ngược lại còn chứa đựng nụ cười nũng nịu. “Tại sao không nói cho tôi biết, cô ta làm việc ở Tuyệt Thế?” Đỗ Ứng Dương nhìn chằm chằm cô gái trên sofa, hẳn không thể đem cô bắt thấy vạn đoạn. “Cô ấy? Cô gái nào nha?” Thượng Quan Mị toát ra vẻ mặt hoang mang. Hẳn thịnh nộ chỉ vào trong phòng. Thiên Vãn sợ hãi thò đầu ra, quan sát có nên đi ra hay không. “Tôi biết anh đang tìm một người con gái, nhưng cũng không biết người anh muốn tìm là Thiên Vãn.” Thượng Quan Mị hai tay gộp lại, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ vô tội. “Là các người vừa mới gặp thần sắc khác thường cho nên tôi mới đoán được.” Tất cả là trùng hợp cô là vô tội nha! Chẳng qua là vẻ mặt vô tội của cô không thuyết phục được những người khác. Mọi người ở đây đều đã bị cô lừa gạt nhiều lần nha. Đỗ Ứng Dương nheo lại hai tròng mắt, khắc chế xúc động bóp chết Thượng Quan Mị. Nếu không phải có Thượng Quan gia che dấu, hẳn làm sao có thể tìm không ra Thiên Vãn? Thượng Quan Mị giả dối giống như ác ma, tuyệt đối sớm đoán ra nội tình nhưng lại kéo dài tới hôm nay mới để cho bọn họ gặp mặt. Nếu không vì nhiệm vụ này hai người mới gặp mặt, chắc cô tính giấu giếm hẳn, để cho hẳn giống như con ruồi không đầu cuồng tìm cả đời sao? Cô cười duyên một tiếng cũng không bị dọa cho sợ. Đáng người uyển chuyển từ từ đứng dậy, đi đến ngoài cửa, tiếng lắc đeo ở mắt cá chân vang lên nho nhỏ, phong tình vô hạn. “Đây không phải vừa lúc sao? Đúng như lời tôi nói, thật là ‘Mới gặp đã thân’. Anh ở tại chỗ này bảo vệ Thiên Vãn, còn có thể tự ôn chuyện tình đây chẳng phải là đẹp cả đôi đường?” Bên trong khung cửa truyền đến hét thảm một tiếng, thê lương giống như bị người ta đâm một dao. “Không! Không được, hẳn không thể ở lại, cô lập tức đưa hẳn —” Anh mất sắc bén đến, Thiên Vãn lập tức đặt mình trong khí hậu cực lạnh, dùng khí nháy mắt đóng lại, than thở không không

chịu thua kém run rẩy. Hu hu, chiều này không công bằng a! Bị hấn trừng như vậy cái gì nên nói đều nói không được. “Thiên Vãn, đừng khách khí, đây là lễ vật tôi tặng cho cô, cận vệ này có thể bảo vệ cô thật tốt.” Thượng Quan Mị cười ngọt ngào, vỗ về mèo con đi ra ngoài. Sau khi đi ra khỏi phòng, Hòa Nhạ Hoan nhin không được đặt câu hỏi: “Cô có biết Võ Giả chính là người Đổ đại ca muốn tìm?” Cô ngẩng đầu nhìn về phía Trí Giả mặt không chút thay đổi. Giấu kín chuyện Thiên Vãn chẳng lẽ hấn cũng là đồng lõa? Thượng Quan Mị xinh đẹp trong mắt phượng có hào quang lóe ra, môi xinh đẹp cười tươi. “Tôi đã nói tôi không biết.” Cô nhẹ vỗ về mèo con Ba Tư, mèo con thoải mái nheo lại ánh mắt. Ý ở ngoài lời không có thể tránh được Hòa Nhạ Hoan, cô chau lại lông mày xác định Thượng Quan Mị hiểu rõ không báo. “Ý chị là chị thật sự cảm kích, biết đứa nhỏ Võ Giả chính là cốt nhục của Đổ đại ca?” Hòa Nhạ Hoan không dám tin nhẹ phủ tay lên môi. “Đổ đại ca hao hết tâm tư tìm kiếm cô ấy, mà chị rõ ràng biết tại sao lại không nói cho hấn biết?” Tất cả mọi người bên trong “Tuyệt thế” đều biết, Đổ Ứng Dương không có gì ngoài thời gian chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, ở khắp nơi trên thế giới chỉ vì tìm một cô gái. Chẳng qua là tìm xa mà không tìm gần, cô ấy lại ở trong tập đoàn “Tuyệt thế”, ai ngờ cô gái mình muốn tìm lại gần trong gang tấc, mà Thượng Quan Mị biết nội tình lại khoanh tay đứng nhìn. Thượng Quan Mị mỉm cười tay nhẹ nhàng phủ lên mèo con, tóc đen bao phủ nửa khuôn mặt nhìn qua càng thêm quyến rũ động lòng người. “Thứ nhất, võ giả không muốn thấy hấn, bọn họ gặp gỡ sẽ vì Tuyệt Thế, còn nữa em không biết là nhìn một người đàn ông lãnh khốc vì một chuyện mà sứt đầu mẻ trán nhiều năm, không phải là chuyện rất thú vị sao?” Đôi môi đỏ mọng mỉm cười giống như không có nửa điểm sát thương. Thứ vị? Đổ Ứng Dương hao hết tâm sức hành động nhưng lại bị Thượng Quan Mị nói là thú vị! Hòa Nhạ Hoan run rẩy lui người lại, tầm mắt không thể dời đi trên người Thượng Quan Mị. Ác ma. Cô hoàn toàn có thể xác định, Thượng Quan Mị tuyệt đối là ác ma hóa thân!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Trong Phòng, Tiếng Kêu Rên Đã Muốn Chuyển Tất Cả Oán Giận Ra.

“Lẽ vật? Tôi chỉ biết cô ấy đưa tới lễ vật, cho tới bây giờ đều là đồng nghĩa với phiên toái.” Thiên Vãn trừng mắt nhìn Đổ Ứng Dương đứng ở phòng khách, toàn thân một mõi. Vận rủi đã đưa tới con ngựa cao to đến trước cửa a?

Nhấn nại thật lâu Định Duệ mới đến bên người cô, lấy tay đẩy thôi cô. “Mẹ ơi, anh ấy thật là..... cha của con?” Ánh mắt của hấn dính ở trên người Đổ Ứng Dương muốn chuyển cũng chuyển không ra, rất sợ chỉ trong nháy mắt người cha cao lớn oai hùng sẽ biến mất không thấy. “Chính là sinh vật học.” Cô không cam lòng thừa nhận. “Trong thân thể của con có gen của anh ấy? Oa, mẹ ơi, làm tốt lắm a!” Cận vệ “Tuyệt thế” nha, người nói tiếng như vậy lại là cha hấn! Hấn phải dùng sức xoa bóp hai má đau đến nhe răng trợn mắt, mới có thể xác định không phải là mộng. Đúng là hấn lén hy vọng có một người cha, nhưng mà ông trời không khỏi cũng quá ưu ái hấn, lại cho hấn một người cha nổi tiếng như thế. “Con vui về vậy sao?” Thiên Vãn ngẩng đầu lên, không vui nhìn con. Tuy nói trong nhà thiếu đàn ông nhưng mà tình yêu cô dành cho con mình tuyệt đối không ít. Cô thật không vui Đổ Ứng Dương vừa xuất hiện đã được con cô sung bái. Nhìn thấy vẻ mặt Thiên Vãn ghen tuông, Lê Định Duệ rất thông minh thu lại trong lòng mừng như điên. “A, đây là đương nhiên, dù sao con vẫn tò mò anh ấy là người như thế nào nha, bất quá hiện tại chứng thật, mẹ ơi ánh mắt của mẹ thật tốt a!” Hấn vỗ nhẹ lên bả vai của cô. Thiên Vãn trừng mắt liếc hấn một cái, cũng không cần nhảy nhót chứ. “Vui cái gì? Con là người không có lương tâm nha, mẹ có bạc đãi con không? Con bị bệnh mẹ ôm con đi đến gõ cửa nhà Thượng Quan, mời bác sĩ chẩn trị cho con. Con muốn bức về tổng quát vũ trụ, mẹ vận dụng quan hệ làm ra cho con. Con muốn học tới đại học mẹ đã đi cầu thân thích trong tộc.....” Cô lẩm bẩm lật lại nợ cũ, cảm thấy mạng mình thật là khổ. Giọng đậm mặt của phát nam cắt đứt lời thì thảo oán giận của cô. “Những chuyện này tôi cũng sẽ đền bù.” Đổ Ứng Dương mở miệng nói, ánh mắt khóa trên người con trai. Không biết vì sao hấn toát ra ánh mắt đó lại làm cho cô nghĩ đến trước đó hồi lâu, cô từ băng ghi hình thấy hấn. Con người đen thâm thúy như là bao hàm cảm xúc sâu sắc, lại nói không nên lời làm cho tim của cô không tự chủ được kéo căng..... Bất quá ý nghĩa của câu nói kia thấm vào trong óc, tất cả cảm động nháy mắt biến mất. Bù lại? Bù lại cái gì? Sắc mặt Thiên Vãn tái nhợt, hai tay dao động loạn lên. “Không cần không cần, trong nhà tôi thứ nhất là không thiếu tiền, thứ hai là không thiếu người, cho nên không cần anh đến đâu nha.” Cô đang nghĩ biện pháp đem quan tâm của hấn đẩy ra bên ngoài. “Đứa nhỏ cần cha nha.” “Không cần.” Cô dặt cổ họng kêu. Con người đen quét tới đây, thoáng chốc gió lạnh trong phòng từ từ thổi đến, Thiên Vãn lại lùi về sau khung cửa. “Để cho con trai tự trả lời.” Ngừ khí của hấn không vận lại. Tất cả ánh mắt đều tụ tập ở trên người Định Duệ. Hấn không biết đáp lại như thế nào cho nên chỉ bày ra một bộ dạng xấu hổ muốn nói lại thôi, còn thiếu là hai mắt không có rung rung chạy đến ôm lấy đùi của Đổ Ứng Dương, khóc kêu cha ơi, cha đừng rời khỏi con. Thiên Vãn tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, xúc động chạy vội ra, dùng ngón trỏ chỉ vào trán con trai. “A, con không thể phối hợp một chút sao?” Bởi vì ghi hận trong lòng, cô chỉ cũng không nhẹ. Thật không công bằng người mang thai mười tháng chính là cô, đổ nước tiểu cũng là cô, đứa nhỏ nay chẳng những tai mắt mũi miệng đều giống Đổ Ứng Dương, ngay cả tim cũng chỉ hướng về hấn! Về mặt Định Duệ vô tội, cố gắng làm ra vẻ thật có lỗi, khóe miệng lại bởi vì có nên cười mà run run. Nếu để cho mẹ hấn phát hiện hấn cười, những ngày tiếp theo hấn nhất định sẽ sống không tốt a. Hội nghị gia đình gần gũi đã kết thúc, duy trì nguyên phán Đổ Ứng Dương vẫn lưu lại, kháng nghị của cô bị cha con hai người đó lên thủ bác bỏ. Thiên Vãn dùng sức cắn môi đỏ mọng, về mặt oán hận. Người đàn ông này mới vừa vào cửa liền chiếm vị trí đầu của cô như vật còn có thiên lý sao?

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 11: Chương 10

Đỗ Ứng Dương nhìn ánh mắt Thiên Văn, so với khi nhìn con cang sâu lắng thêm vài phần. Chẳng qua là cảm xúc kia chôn giấu thật sâu, ngoại trừ trong lòng hẳn biết rõ ràng chứ người bên ngoài không thể đoán ra.

“Tôi sẽ ở đây.” Đỗ Ứng Dương chậm rãi đến gần, cúi đầu nhìn cô trẻ môi nhăn mặt. “Muốn ở thì ở, dù sao lời nói của tôi cũng không có ai nghe.” Thiên Văn bắt đầu cam chịu, thất bại muốn cắn khùng cửa cho hả giận. Định Duệ cũng rất hăng hái, hai mắt lờ lờ sáng lên. “Lầu một có phòng khách, con có thể trước sửa sang lại một chút sau đó lập tức là có thể ngủ.” Hần nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, vì Đỗ Ứng Dương lo liệu tất cả. “Phản đồ! Mẹ thật uống công nuôi con.” Thiên Văn nắm tay thành quả đầm, khàn giọng mắng. “Tôi về Tuyệt Thế trước, sau sẽ trở lại.” Hần đi đến bên người cô, đơn giản rõ ràng khai báo. Sự tình chuyển tiếp đột ngột, người bên ngoài không ngờ, vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này chính là bên người bảo hộ Vô Giả, làm sao nghĩ được đến Vô Giả không chỉ quan trọng với tổ chức, mà đối với hắn mà nói còn có ý nghĩa quan trọng hơn. Hần phải trở về tổng bộ “Tuyệt thế” khai báo việc trọng yếu, cũng may tương lai còn có một đoạn thời gian, hắn đem tất cả trọng tâm đều đặt ở trong phòng này, đồng thờ cũng đặt ở trên người cô. Vừa nghe đến Đỗ Ứng Dương phải về tổng bộ “Tuyệt thế”, cái miệng nhỏ mắng hết bài này đến bài khác đột nhiên nhắm lại, đôi mi thanh tú lặng lẽ dương lên, mắt to cũng quay tròn bắt đầu loạn chuyển, vừa thấy thì biết đang bày mưu ma chước quỷ. Ừm, đó là nói còn có thể hòa hoãn thời gian sao? Trong khoảng thời gian này, cô có thể tìm ra cách thoát khỏi khối siêu đại da trâu này nha? Khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi trong nháy mắt, tất cả đều bị Đỗ Ứng Dương đặt vào trong mắt, hắn thông thả nghiêng người tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Thiên Văn cứng ngắc lui về phía sau, thẳng đến cả người đã muốn lui đến bức tường. Cô theo bản năng bảo vệ ngực, phòng vệ nhìn hắn. “Anh làm cái gì?” Người này muốn làm cái gì nha? Không phải dùng súng thật đạn thật cùng cô “ôn chuyện” sao? Con người đen đảo qua thân mình mảnh khảnh của cô, mâu quang dày đặc vài phần nhưng mặt không chút thay đổi. “Không cần phải chạy trốn, lúc này đây anh sẽ không cho em biến mất trước mặt anh, cho dù em chạy trốn tới chân trời góc biển anh cũng sẽ tìm ra em.” Hần nói ra lời kiên quyết, sâu xa khó hiểu nhìn cô một lần cuối, sau đó xoay người rời đi. Sau khi xác định Đỗ Ứng Dương rời đi, cô mới xụi lơ trên mặt đất thờ, tay không ngừng vỗ ngực trần an kinh hoàng, lỗ tai bởi vì hô hấp của hắn còn cảm thấy nóng nóng. Ông trời, hôm nay buổi sáng kích thích quá, hoàn toàn vượt qua gánh vác của cô. Cô cũng không phải ngu ngốc, làm sao ngoan ngoãn nghe lời của hắn, ủy khuất lui ở nhà chờ hắn trở về tàn sát bừa bãi? Việc cấp bách đương nhiên phải tranh thủ thời gian, tích cực trừ bị công việc chạy trốn a! Đáng tiếc thân phận đã bị lộ tẩy, muốn chạy trốn thật sự không dễ dàng, một khi hắn vận dụng dần tình báo của “Tuyệt thế”, cô có thể còn chưa có bước vào sân bay quốc tế đã bị bắt trở về. “Mẹ ơi, lấy ra giường và chăn bông cho cha nha? Màu lam, hay là màu gì nha?” Định Duệ ở trong khách phòng bắt đầu tìm ra giường, về mặt hăng hái bùng bùng. Con xưng hô như vậy làm cho cô neho lại ánh mắt, tức giận “Rầm” một tiếng bắt đầu bốc hỏa. Muốn cô khoanh tay chịu trói, cho dù Đỗ Ứng Dương ngênh ngang đi vào nhưng ở địa bàn của cô muốn làm gì thì làm sao? Hừ, không được! Cho dù là trốn không thoát, cô cũng muốn nghĩ biện pháp ngăn cản hắn vào gian phòng này ở. Thiên Văn chạy ra cửa đi tìm tìm biện pháp thoát thân. Thiên Văn đem chân tướng nói hết một lần, trước mặt hai khuôn mặt dần dần tái xanh. Khi cô nói ra thân phận của mình, chính là thiết kế sư vũ khí của “Tuyệt thế” — Vô Giả, bọn họ thờ hốc vì kinh ngạc sau đó lui từng bước. Khi cô nói ra cha của Định Duệ là cận vệ trong “Tuyệt thế”, sắc mặt bọn họ trắng bệch, hai anh em đó ôm nhau lạnh run lại đi lui về phía sau từng bước. “Cho nên tôi cần các anh đến giúp đỡ, để cho tôi tạm thời thoát khỏi hắn, có thời gian nghĩ biện pháp trốn thoát.” Đi một vòng lớn cuối cùng cô nói ra toan tính của mình. Hai đại nam nhân bắt đầu ra sức lắc đầu, hận không thể đem óc giao ra ngoài. “Các cậu không chịu giúp đỡ sao?” Cô neho lại ánh mắt, về mặt khẩn cầu đã biến mất còn lại đáng hung thần ác sát. Hai anh em này không có lương tâm không có máu và nước mắt, dám cự tuyệt cô? Trong lúc cấp bách cần có người tham gia quý kẻ này, Thiên Văn nhớ tới hai anh em nhà họ Quý này cho nên lập tức hoá tốc chạy tới. Quý lão là nhà văn, ông dạy thêm ở đại học, là giáo sư thu thập cận đại lịch sử cho Định Duệ. Ông lão này đối với thiên tài nhi đồng lạnh lợi này thường hay chiều cô, biết Thiên Văn mồ côi cha mẹ, sau lại phá lệ chiều cô, hai nhà tự nhiên càng thân thiết hơn. Người trong nhà họ Quý đều sống bằng ngòi bút, con gái đứng thứ ba trong nhà Tiểu Triện, trước đó vài ngày vừa mới lấy chồng, may mắn thế nào gả cho người trong “Tuyệt thế” Hắc Tử Khiên. Thấy anh em hai người không nghĩa khí như vậy, Thiên Văn mạnh mẽ vỗ cái bàn, đặng đặng sát khí bắt đầu bão nổi. “Các anh bình thường theo ta điều chỉnh lương bổng, hiện tại tôi có chút khó khăn nhờ các người giúp một việc nho nhỏ, các người đều trở thành rùa đen rút đầu.” Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào Quý Hành Thư. “Khi cậu tiểu thuyết viết khoa học viễn tưởng, đều là do tôi cung cấp bao nhiêu tài liệu?” Tiễn đà lại chỉ sang Quý Khải Thư. “Khi cậu viết tiểu thuyết tình yêu, lại bắt tôi tìm bao nhiêu tư liệu? Ngay cả cha cậu——” Liếc về phía cửa thấy một bóng người quen thuộc, cô lập tức đứng nghiêm lại, niềm nở mỉm cười. “Quý bá bá.” Cô lễ phép chào hỏi. “Thiên Văn, hôm nay là tới đây chơi sao?” Quý lão thân nhiên hỏi. “Cháu vội tới lấy tư liệu chỗ anh Quý.” Cô cười đến vô cùng thân mật, đáng vẻ lưu manh lúc này đã sớm tan thành mây khói. “Người hai mặt.” Hành Thư nhỏ giọng oán giận. “Lại làm phiền con.” Quý lão nhìn hai đứa con, ý bảo không thể chậm trễ. Hành Thư và Khải Thư ngại uy nghiêm của cha mình, chỉ có thể nhận xuống chầu xót đầy bụng cúi đầu, dùng thanh âm nhỏ nhất mắng hết bài này đến bài khác. Thiên Văn cười càng ngày càng ngọt, lấy riêng “Cống phẩm” mang đến. Hắc hắc, cô rõ ràng biết hai anh em này rất nghe lời cha mình nha! “Quý bá bá, bác lúc trước muốn vũ khí thời đại và chiến quốc hợp thành một, cháu đã làm xong, bác còn cần làm gì nữa không? Cứ việc nói, đừng khách khí.” Hai tay cô dâng lên một chồng tài liệu. “Hồi lộ.” Lần này là oán giận là căm giận bất bình của Khải Thư. Anh em hai người thấp giọng oán giận, bị Thiên Văn mang theo nụ cười, lên đá lên sừng hai người thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Chương 11

Ngại có cha mình ở đây hai người không dám lên tiếng chỉ có thể cắn răng chịu đau. Đợi cha mình rời đi, Hành Thư và Khải Thư hai khuôn mặt đồng thời trầm xuống dưới.

“Đãi ngộ khác biệt!” Hai người trăm miệng một lời lên án, hai người bị cô đá rất đau a. Ông trời, cô gái này thật ra rất ác a! Thiên Văn hừ một tiếng, cắn bản không muốn đá chỉ giờ chân lên. Nguy cơ đã đến vì có thể hất Đỗ Ứng Dương ra, hắn da mặt dày có thể so với tường đồng vách sắt, cho nên không ép hai người này cùng phạm tội là không thể. “Cha hai người nói không thể chậm trễ nha, nghe lời người trên hai người các người còn không mau giúp tôi

nha?” Cô ép hỏi lại khôi phục thành nữ la sát, không có ý tốt nhe răng cười. Khải Thư thối lui đến góc xa nhất phòng khách liên tục lắc đầu. “Vì sao ngay cả cô cũng có quan hệ với ‘Tuyệt Thế’? Nhà chúng ta đã gặp vận rủi gì nha?” Nhắc tới “Tuyệt thế” hai người đã nghĩ đến khuôn mặt không hề thay đổi của em rể, cứ nghĩ đến em rể cả người hần liền run rẩy, xương cốt ầm ầm ầm ầm vang. Đối với cái tổ chức thần bí kia lý, tất cả mọi người đều muốn có thể trốn được bao xa thì trốn bao xa. Vì trong lòng đều là bi thương và khiếp sợ, Khải Thư bùng chén nước lên uống một hớp lớn trà lài hoa cúc. “Ngày cả người mỗi ngày chảy nước miếng với mỹ nữ cách vách, đều là người trong Tuyệt Thế.” Cô ý định dọa hấn. “Thật?” Trà trong miệng bởi vì kinh sợ quá độ mà phun hết ra ngoài. “Giả dối!” Cô tức giận, lại vỗ một lần nữa. “Nói, một câu, giúp hay là không giúp?” Cô tức đến muốn điên rồi. “Không.” Hai người trằm miêng một lời, anh em hai người khó có khi đồng thanh như vậy. “Đáng ghét! Tôi phải đi nói với bác Quý.” Tay cô nắm chặt thành quả dấm, đuôi ngựa vung lên, “Bốp” đánh trúng Khải Thư. “Cáo trạng cũng vô dụng, cha ta dù thương cô như thế nào, cũng sẽ không nhẫn tâm cho con mình đi làm vật hi sinh nha?” Khải Thư ôm má bị đánh đỏ nhìn vào Thiên Vãn. “Cô không chịu tiếp nhận, cho hấn vào ở trong nhà? Chín năm trước là cô coi trọng hấn, nay gặp lại rõ ràng nên hoan nghênh hấn vào nhà, Định Duệ có cha, còn cô thì có thêm một người đàn ông chăm sóc mình.” Tiểu thuyết tình yêu không phải vậy như vậy sao. Thiên Vãn lắc đầu liên tục, đuôi ngựa cuồng đá, bốp bốp bốp, một trận loạn đánh. Muốn cô hoan nghênh Đỗ Ứng Dương vào cửa, chẳng những cho hấn làm cha của Định Duệ, còn dâng cả bản thân cho hấn sao? Không được không được, nói cái gì cũng không được! Nói lại, Đỗ Ứng Dương là vì Định Duệ mà đến, cũng không phải là vì cô. Hấn cố ý tìm cô chín năm không phải vì nhớ cảnh triền miên đêm hôm đó, mà chính là muốn xác nhận cô có mang thai hay không. Ở trong mắt Đỗ Ứng Dương, cô chứng mất vô cùng sao? Nếu không có sự tồn tại của cô, hấn đại khả dễ dàng mang con đi, không cần cùng cô trốn lẩn. Như vậy, hấn vì sao còn đem chuyện đêm hôm đó nhớ rõ như vậy nha? Thậm chí nhớ rõ, giữa hai chân cô có cái bớt. .... Cứ nghĩ đến người này, mặt của cô lại lên đỏ lên. Mắt thấy hai người vẫn cố chấp như tượng đá, Thiên Vãn chậm chạp cúi đầu, mắt to chớp chớp, vành mắt liên đồ cô lập tức biến thành tiểu đáng thương. “Nếu không phải tình thế nghiêm trọng tôi cũng không nguyện ý bức các người. Nhưng mà chúng ta biết nhau nhiều năm, chuyện tới lúc này các người thật sự nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn sao? Chẳng lẽ không có một chút nghĩa khí anh hùng, không muốn giúp tôi một chút?” Cô đáng thương hề hề nói, vì tăng mạnh hiệu quả còn sâu não hít hít cái mũi. Cứng rắn không được, cô quyết định đổi sách lược, lấy tình cảm để thuyết phục. Tuy rằng trong lòng có một chút mặc cảm tội ác nhưng Khải Thư vẫn kiên trì lắc đầu. “Tánh mạng so với nghĩa khí quan trọng hơn.” Hành Thư tương đối mềm lòng không thể nhìn con gái khóc, lập tức gơ tay lên, ý bảo em trai đừng đổ thêm dầu vào lửa. “Thiên Vãn, cô nói ra kế hoạch, để mọi người thảo luận thử xem.” Hấn phóng nhiên âm điệu, ngồi vào bên người Thiên Vãn, hé ra khuôn mặt tái nhợt. Khuôn mặt nhỏ nhắn đảo mắt lại sáng lên, lập tức nâng lên, gắt gao cầm tay của Hành Thư. “Anh Quý, anh đồng ý giúp tôi?” Hành Thư lại nhanh chóng rút tay về, hoài nghi nhìn cô. Trong chớp lát khóc, trong chớp lát vừa cười, cô gái này đang diễn trò sao? Nói sau cô cũng là người của “Tuyệt thế”, hấn còn không thể xác định, Đỗ Ứng Dương có để ý những người khác sờ tay Thiên Vãn không nha. Căn cứ kinh nghiệm sâu sắc của Hành Thư, đàn ông của “Tuyệt thế” đều không dễ chọc, hấn còn trẻ còn muốn sống thêm vài năm. Thiên Vãn âm thầm cắn răng, vẫn bảo trì vẻ mặt vô tội “Rất đơn giản, chỉ cần các người trong đó có một người, giả trang thành vị hôn phu của tôi, giúp tôi đi gặp Đỗ Ứng Dương, nói cho hấn biết chúng ta sắp sửa kết hôn, nơi này sẽ vô cùng an toàn mà Định Duệ cũng được anh chăm sóc, hấn đại khái nên nhanh chóng rời đi, không cần nhúng tay vào.” Cô lải nhải lắm bầm nói. Ba chữ “Vị hôn phu” dường như vừa ra khỏi miệng, đồng thời sắc mặt của hai anh em thoáng cái tái mét, mà cô càng nói về sau sắc mặt của bọn họ càng khó coi. Lần này không cần lắc đầu, lại càng không nói chuyện, bọn họ trực tiếp lấy hành động tỏ vẻ cự tuyệt. Hai người đàn ông đó đứng lên, một người kiêng đầu, một người nắm chân rất ấn ý nâng Thiên Vãn lên, xoay người đi về phía cửa, quyết tâm đem cô gái giết người không cần dao ném ra khỏi cửa. Đoàn đàn bà của người trong “Tuyệt Thế”? Nói đùa nhà, bọn họ cũng không phải chán sống, mưu kế này của Thiên Vãn sẽ hại chết người nha! “A, các người làm cái gì? Thả tôi xuống nha!” Thiên Vãn vịn vịn giống con tôm sống giẫy giụa, nhưng là bàn về khí lực lại hoàn toàn đành phải chịu thua. “A, các người giúp hay không giúp nha? Nói một tiếng a, chẳng qua là giả vị hôn phu đi gạt người, rất đơn giản. A, a, không cần ném ta, ... A!” Một tiếng trống vang lên, cô bị ném ra khỏi cửa lớn. “A, hai người các người đứng là chết tiệt ——” Mãng còn chưa có mắng xong cửa lớn đã “Rầm” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12

Có một người đàn ông khuôn mặt anh tuấn bước vào phòng, trong nháy mắt liền được liệt hoan nghênh.

Thiên Vãn chạy vội chạy ra, đuôi ngựa ở sau gáy dựng đưa. Cô nhào vào trong ngực người nọ, trên mặt tràn đầy cao hứng phấn chấn, chỉ thiếu không cảm động khóc rống đến chảy nước mắt. “Tôi biết, cậu nhất định sẽ đến.” Cô cảm kích nhìn người nọ, đem đôi phương trở thành kỳ sĩ đồ long, hai tay còn ôm cổ hấn rất chặt, sợ hấn sẽ bỏ chạy. “Quý Diện” Gọn gàng ra tay, tiếp được cô gái đang bay về phía mình. “Rốt cuộc là có chuyện gì nha, thấy em ở trong điện thoại nói gấp như vậy.” Khi hấn hỏi thăm, thân mình đã bị kéo vào trong phòng khách. Gậy ông đập lưng ông sau, sau khi đưa Quý Diện ngồi lên ghế sofa, tim của Thiên Vãn cuối cùng mới chắc chắn một chút. Trước hít sâu mấy hơi thở để điều chỉnh tâm tình, Cô ngoại trừ ngọt ngào còn hoá tốc đem mọi chuyện nói lại một lần. Vì gia tăng sức thuyết phục, cô thậm chí còn phá đất hoang trang điểm, môi thoa màu nhàn nhạt còn tron bóng nhìn qua vô cùng mê người. Mặt khác sợ Định Duệ đến quấy rối, cô mới chế chế sủng trường Israel, muốn hấn đem phản trích phóng to trình bày ra tranh vẽ. Vũ khí tuy rằng tinh vi nhưng chỉ sợ cũng kiềm chế không được tên tiểu tử kia bao lâu, hấn có thiên phú về khoáng này! Thời gian không còn dư bao nhiêu, cô phải giải quyết nhanh chóng mau xử lý xong mọi việc. “Hiện tại, cậu có nhớ giao tình của chúng tôi, có chịu cứu tôi hay không?” Nói xong lời cuối cùng, Thiên Vãn vận dụng tình cảm để tấn công. Cô đem mọi chuyện đầu đuôi kể thật rành mạch, nhưng không đề cập tới người tên là Đỗ Ứng Dương, sợ một khi đáp án sáng tỏ Quý Diện liền tông cửa xông ra. Quý Diện quay đầu, nhìn về mặt vô cùng chờ mong của em gái trước mắt. Bàn về huyết thống, mẹ của hấn cũng là người trong tộc Lê, hai người xem như bà con xa. Rồi hãy nói mấy năm qua, cùng làm việc ở “Tuyệt thế” vì Thượng Quan gia vài sinh ra tử, nếu không có cô thiết kế vũ khí tinh vi này, hấn nhất đã chết vài lần. Nói lại, Thiên Vãn tuy rằng không phải mỹ nữ xinh đẹp nhưng cũng là thanh lệ động lòng người, chỉ tiếc có chút lơ mơ đối với chuyện gì cũng không chút để ý, cho dù hấn có lòng theo đuổi cô cũng hồn nhiên không biết. Hôm nay chính là cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nhân, hấn nói không chừng có cơ hội thắng được trái tim cô. Thấy Quý Diện không nói lời nào, Thiên Vãn có chút nóng vội, vội vàng lay động cánh tay hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ai oán. “Anh không phải muốn cự tuyệt chứ?” Cô quả thực mau khóc. “Anh là người không có lương tâm như vậy sao?” Quý Diện hỏi lại một câu rồi hạ quyết định, trên ngũ quan anh tuấn nở rộ tươi

cười. “Yên tâm đi, tôi cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu được.” “À! Anh đồng ý giúp em? Thật sự? Thật sự?” Thiên Văn phát ra tiếng thét chói tai, mạnh mẽ đẩy ngã Quý Diện, cảm kích không khỏi hôn loạn trên mặt hắn, trên gương mặt hân hân cả là son môi. Thật tốt quá, cô được cứu rồi, không cần ở chung với khối băng Đỗ Ứng Dương kia! Trong lòng Quý Diện thầm vui vẻ, không có lau đi dấu son môi trên mặt, cứ để như vậy sẽ làm cho nhân vật chút nữa hân hân càng thêm thuyết phục. “Bất quá, có chuyện không tốt.” Hắn ra vẻ khó xử nhưng thật ra trong lòng mừng rỡ vô cùng. “Chúng ta giả là vị hôn phu thê, động tác phải thân mật một chút.” “Không thành vấn đề.” Thiên Văn liên tục gạt đầu đồng ý, nhanh chóng gần sát. “Không được, như vậy không đủ thân mật.” Quý Diện da mặt dày nói, ý định ăn vụng một chút đậu hũ. Thiên Văn cắn cắn đôi môi tron bóng, có chút không biết làm sao, cô cũng không có kinh nghiệm về phương diện này, không biết phải có cử chỉ gì mới gọi thân mật. “Anh chủ động đi, em không biết nên làm như thế nào.” Cô buông tha giao toàn quyền cho “nhân viên chuyên nghiệp” xử lý. Được cho phép Quý Diện không khách hôn lên tay Thiên Văn, da thịt trơn mịn làm cho hắn mừng rỡ lâng lâng. Oa, chuyện tốt như vậy rất là khó được nha, đáp ứng giúp đỡ cũng là muốn nhận “Phúc lợi” này. Tiếng xe gào thét dừng lại, tiếp theo là có tiếng người mở cửa ra, tiếng bước chân trầm ổn truyền đến. “Hắn đến rồi.” Thiên Văn liên tục hít sâu, ngay cả tim đập cũng nhanh ngừng. Cô cũng không có khóa cửa lại, chỉ là một cánh cửa căn bản ngăn cản không được hắn, khóa cửa dẫn tới kết quả chỉ làm cửa lớn bị phá thành những mảnh nhỏ. “Không có việc gì, có anh ở đây anh sẽ bảo vệ em, tên kia sẽ không động được một cọng lông tơ của em.” Quý Diện không thêm quan tâm nói, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy khí phách, vòng lên bà vai Thiên Văn. Cửa mở ra, thân hình cao lớn ở trước cửa tạo thành bóng đen. Hắn đứng lại không có đi về phía trước, mà đứng ở cửa nhìn đôi nam nữ thân mật ở trên sô pha. “Ông anh, anh có thể đi rồi, cô gái này là.....” Quý Diện thoải mái nói, thậm chí lười ngẩng đầu mở miệng đã muốn đuổi đối phương. À! Bóng đen đứng im, Thiên Văn vẫn là câm như hến, tên kia còn chưa đi nha? Rốt cuộc là người nào không biết thức thời như vậy? Quý Diện ngẩng đầu lên, muốn nhìn một chút là người nào không biết sống chết. Còn không đi? Đã sợ tới mức hai chân nhũn ra sao? Đang nhìn xem người nào mới đến, trong nháy mắt cả người Quý Diện từ trên sô pha nhảy dựng lên, biểu tình nháy mắt vận vận, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ. Đỗ Ứng Dương! Lại là Đỗ Ứng Dương?!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13

Trời ạ a aaaaaaaa, Quý Diện toàn thân lạnh run, làm sao còn muốn được ăn đậu hũ gì nữa, hắn như là bị nóng đường như nhanh chóng buông hai tay ra không dám nhìn Thiên Văn, hận không được cha mẹ giúp hắn sinh thêm hai tay này.

Con người lãnh lệ băng hàn đảo qua thấy trên mặt Quý Diện đầy dấu môi son, đầu tiên là hơi hơi nhúu lại, tiếp theo bật ra lửa giận. Cực nóng cực nóng đường như có thể đốt cháy hết thảy. Rầm rầm dừng, vốn nên đến đây làm kỳ sĩ Đồ Long giờ lại lửa giận của Cự Long nướng thành cháy sém. Quý Diện rất thông thả, một tắc lại một tắc lại dời đi, mồ hôi lạnh chảy ròng trên mặt đầy hương vị ngọt ngào của dấu son môi, bây giờ lại nóng để cho hắn liên tưởng đến con lợn trước khi bị đem đi làm thịt, rồi nướng lên làm thành vật phẩm rồi đóng ấn ký..... “Anh không phải nên cầm tay của em sao?” Thiên Văn chủ động nắm tay của Quý Diện, tay hắn lại cuồng loạn né tránh làm cho cô nhào đầu vào vô ích. “Không..... Không.....” Hắn khó khăn nuốt nước bọt. “Chúng ta là vị hôn phu thê, không phải nên thân thiết hơn một chút sao?” Nàng hoang mang hỏi. “Không cần.” Quý Diện hai mắt rung rung như là sắp gào khóc. Hu hu, hắn sai lầm rồi, cái này làm sao gọi là diễm phúc, căn bản chính là vận rủi nha! Hắn không dấu vết chậm rãi đứng lên vọng tưởng muốn lâm trận bỏ chạy. Bàn tay nhỏ bé vốn là để cho hắn say mê, giờ phút này lại chặt chẽ cầm góc áo của hắn, chặn hắn không đường trốn chạy. “Nếu anh hiện tại chạy trốn, không sợ về sau khi thi hành nhiệm vụ sủng bị tôi ‘Không cẩn thận’ sửa thành tự bắn ra hay sao?” Thiên Văn dùng thanh âm rất nhỏ nói, thanh âm tuy nhỏ, nhưng xứng với vẻ mặt dữ tợn của cô, lại uy hiếp tính mười phần, đáng vẻ nhu nhược lúc trước đã không còn sót lại chút gì. Hừ! Nói cái gì nhớ cũ tình, nhìn lên thấy mạnh mẽ không đúng, người này còn không phải sắc mặt đại biến, trong đầu thầm nghĩ muốn nhanh chóng chạy trốn chết. Cô cũng mặc kệ đã dự tính tới loại tình trạng này, nói cái gì cũng muốn kéo Quý Diện xuống nước. “Em đang uy hiếp anh.” Quý Diện lên án nói, hốc mắt rung rung. “Em cho dù là phải chết cũng sẽ tìm cái đệm lưng, anh trốn không thoát đâu, chịu an phận chút đi!” Thiên Văn hừ một tiếng, làm bộ không thấy ánh mắt cầu xin của Quý Diện, ý chí sắt đá kéo lấy hắn mặt đối mặt với Đỗ Ứng Dương “Mau, mau diễn xong vở kịch này, đuổi hắn đi” Cô thấp giọng nói. “Nha đầu ngoan, hắn làm sao là dễ dàng đuổi như vậy nha?” Mặt Quý Diện lộ vẻ cầu xin, cố lấy dũng khí xoay người nhìn về phía cửa người đang đứng như pho tượng môn thần. Trên sô pha hai người nói thầm một hồi lâu, Đỗ Ứng Dương duy trì vẻ mặt sâu xa khó hiểu, tàn khốc trên mặt nhìn không ra cảm xúc. Sau một lúc lâu, khi bốn phía sắp đông lại thành một khối băng, hắn cuối cùng mở miệng. “Cậu ở trong này làm cái gì?” Con người đen neho lại, môi mòng phun ra câu hỏi lạnh như băng làm cho người ta không khỏi run sợ. “Tôi đến là để nói cho anh biết, tôi là vị hôn phu của Thiên Văn.” Quý Diện kiên trì nói, gặp phải tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu hiện tại rút chân ra Thiên Văn sẽ không tha cho hắn, nhưng ánh mắt của Đỗ Ứng Dương lại làm cho da đầu hắn run lên, so với Thiên Văn uy hiếp càng có lực sát thương. Trời ạ, ai tới cứu hắn nha? Hắn không muốn chết nha! “Vị hôn phu?” Đỗ Ứng Dương thông thả lặp lại, đem ba chữ kia nói như là diễm báo ngày tận thế. Thiên Văn dùng sức gạt đầu, khắc chế không chuyển khai tâm mắt. “Đúng vậy, Quý Diện là vị hôn phu của tôi, chúng ta sắp kết hôn. Hắn sẽ phụ trách bảo vệ tôi, cũng bảo hộ đứa nhỏ.” Đã nói dễ hiểu đến như vậy, người chậm đến đâu cũng hiểu biết khó mà lui? Hắn không nói lời nào neho lại con người đen. “Tôi rất ổn, không cần anh nhúng tay vào nha.” Thiên Văn nhô lên bà vai, cố tình kiên cường. Về mặt hắn tàn khốc liếc nhìn cô nhưng không mở miệng. Trời ạ, người này rốt cuộc có tin hay không? Cô khăn trương lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi, hai chân phát run. Ở bên cạnh cô, Quý Diện còn lại là sắc mặt tro tàn, mồ hôi lạnh như mưa rơi xuống. Đột nhiên “rầm” một tiếng cửa bị mở ra. Quý Khải Thư nhanh chóng xông tới, vẻ mặt như quyết đánh đến cùng dù bị bắt cứ giá nào. “Không nên đụng Thiên Văn, tôi là vị hôn phu của cô ấy!” Khải Thư lớn tiếng la hét, nhào đầu về phía trước ôm Thiên Văn mãnh liệt hôn, đáng vẻ giả bộ vô cùng thân thiết, sắc mặt lại vô cùng tái nhợt, hai tay hai chân đều run rẩy. Hắn cố hết sức không nhìn tới vẻ mặt của Đỗ Ứng Dương, sợ chỉ cần nhìn hắn một cái dũng khí sẽ tan thành mây khói. Kết quả là anh em nhà họ Quý này rất có nghĩa khí, vứt bỏ tánh mạng đến đây giúp cô một tay. Chẳng qua là ngược lại bọn họ càng giúp càng rối, quấy rầy bố cục của cô. Hiện trường một trận tĩnh mịch, Đỗ Ứng Dương thông thả nhướng mày rậm. Hai người đàn ông một trái một phải nắm tay Thiên Văn, không có người mở miệng nói chuyện. Chỉ có cô phát ra tiếng cũi đầu rên rĩ. Chuyện này còn phải hỏi, quý kẻ bị vạch trần, Đỗ Ứng Dương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. “Rốt cuộc người nào là vị hôn phu của cô?” Hắn hỏi. “Ack.....” “Tôi!” Hai nam nhân trăm miệng một lời nói, sau đó đồng thời ngậm người. Đầu tiên là hai người liếc mắt lẫn nhau, tiếp theo lấy ánh mắt cầu cứu nhìn Thiên Văn, chờ đợi chỉ thị của cô. Cô rút lại cổ trong đầu trống rỗng, nửa lời không nói được. Hành Thư thủy chung đứng ở một bên mắt thấy tình huống không được, quyết định đánh vỡ cục diện bế

tắc đứng ra hoà giải. Hắn chậm rãi mở miệng, hết sức nghĩ cách giải thích một màn hỗn loạn này. “Trên thực tế, chúng ta đều là tình nhân của Thiên Vẫn, một người phụ trách hai tư sáu, một người phụ trách một ba năm” Hắn nhúm mày, làm bầm lâu bầu. “Không đúng, nhân số nhiều quá như vậy không thể chia đều ra nha!” A, định đoạt vấn đề không phải là sở trường của hắn nha! “Thói quen là chơi chung một quần thể?” Đỗ Ứng Dương thần nhiên hỏi, âm điệu không có đề cao một nửa. Như là tìm được giải đáp tốt nhất, Khai Thư vội vàng mở miệng. “Đúng đúng đúng, chính là như vậy.” Đây chính là giải thích tốt nha? Ngốc! Cô nắm tay tay thành quả đám, đồng thời hung hăng gõ lên đầu của hắn. “Xuân ngọc, cậu lại nghe theo lời của hắn mà trả lời sao?” Thiên Vẫn lâm vào chán nản, không nghĩ tới Khai Thư lại xuẩn ngốc đến tình trạng này. Đỗ Ứng Dương đứng dậy không để ý sự tồn tại của các người đàn ông khác, đi đến khiêng Thiên Vẫn đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14

“A!” Cô kêu sợ hãi một tiếng, đã bị đầu dưới chân trên khiêng vào trong phòng.

Lại muốn đi vào nơi đó? Lại muốn một mình mặt đầm? Mẹ ơi, cô không muốn a! “Buông ra, các người đàn ông của tôi đều ở ngoài cửa, anh còn dám động tay động chân?” Cô giầy dựa lưng tung, phở trương thanh thế reo lên. Trong lòng lại rõ ràng, cho dù tìm đến toàn bộ quân đội cũng không ngăn lại hắn được, người đàn ông này quá bá đạo, nghe không hiểu lời cự tuyệt của người khác. “Hôm nay Chủ nhật, các tình nhân của cô cũng nên nghỉ lễ nên cô rảnh rồi lắm phải không?” Đỗ Ứng Dương lạnh lùng hỏi, dễ dàng đem cô đi. Hắn quét mắt nhìn mọi người một cái, nhìn thấy một đám đem tầm mắt chuyển đi nơi khác, cố gắng muốn nguy trang thành những người đàn ông bình thường qua đường. “Các anh thật không có nghĩa khí! Khốn kiếp a!” Đòi chiều Thiên Vẫn còn không quên lên tiếng mắng, lên án những người này thấy chết mà không cứu. Phá hoại bố cục của cô xong, bọn họ lại vẫn dám khoanh tay đứng nhìn! Ba nam nhân trao đổi ánh mắt bất đắc dĩ không hẹn mà cùng nhún vai. Tánh mạng so với nghĩa khí còn quan trọng hơn đây là kết luận của bọn họ rút được. Hiện tại duy nhất có thể thay cô làm, chỉ là cầu nguyện. Thiên Vẫn đáng thương, mong thượng đế chúc phúc cô. Khi cửa trong phòng một lần nữa bị đóng lại, Thiên Vẫn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cánh cửa kia, thề muốn đem phòng này nhanh chóng hủy đi, đồ phải Đỗ Ứng Dương luôn khiêng cô vào trong này. Nói không chừng ngày nào đó hắn nổi lên thú tính, sau khi đóng lại cửa phòng đối với cô lạm dụng “hình phạt riêng” thì sao? “Làm cái gì a, vì sao muốn kéo tôi vào nơi này để nói?” Cô giầy khỏi kiềm chế, trốn qua được một mặt cái bàn cách hắn rất xa. “Trong lúc chúng ta nói chuyện, không cần để cho những người không liên quan nghe thấy.” Đỗ Ứng Dương nhìn kỹ ở trên mặt cô có vẻ cảnh giác. Hắn nhúm mày đi từng bước về phía trước. Thiên Vẫn ôm lấy một đồng vũ khí làm đồ che ở trước ngực, ngăn cản hắn gần chút nữa. “Không cần lại đây, lỗi tai của tôi thật sự rất tốt, anh đứng ở đó nói chuyện tôi có thể nghe được.” Thấy hoa mắt, bóng đen thoáng qua, cô muốn hắn đứng xa xa một chút thanh âm còn chưa biến mất, thân hình cao lớn đã muốn lên đến bên cạnh cô, đem eo nhỏ của cô vững chắc ôm vào trong ngực. “Ông trời, anh nghe không hiểu tiếng người sao?” Cô rên rỉ một tiếng thầm mắng chính mình quá mức sợ hãi, nên sớm đoán được hắn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Thiên Vẫn ngẩng đầu lên nhìn thấy cặp con ngươi trong suốt kia, tim cô lại bắt đầu đập gia tốc. Cô hoài nghi nếu cô ở chung với Đỗ Ứng Dương một thời gian dài, bản thân nhất định sẽ bị sẽ bị bệnh tim nha. “Những người già bộ làm vị hôn phu đó đến đây là vì tôi sao?” Ngón tay thô ráp chỉ lên gò má trắng, xoa nhẹ qua lại, thậm chí còn trượt đến đôi môi đỏ mọng chậm rãi ma sát, mang đến tê dại kỳ dị. Thiên Vẫn kháng cự lại kích thích xa lạ, không cho hắn thấy sắc mặt hoà nhã. “Vị anh.” Vì muốn đuổi anh đi nha! Bàn tay to ngăm đen nâng cằm dưới của cô lên, ánh mắt của Đỗ Ứng Dương phức tạp cẩn thận nhìn kỹ cô. “Vết bớt trang điểm những thứ này, duy trì đáng về vốn có của em.” Những người đó chỉ lo màu sắc bên ngoài, ngược lại dấu đi xinh đẹp của cô. “Chín năm... trước đêm hôm đó.....em cũng không có trang điểm” Thanh âm thô ráp đề thấp, còn dựa vào ở mặt của cô, hô hấp nóng rực làm da thịt của cô nóng lên. Mặt nóng hồng cô không được tự nhiên quay đầu đi. Người đàn ông này tại sao phải nhớ kỹ những thứ này nha, lúc nào cũng đem chi tiết giết tại khoe miệng, làm cho cô nhớ tới những cảnh ngưng ngừng kia nha? Đây là nguyên nhân cô muốn đuổi Đỗ Ứng Dương ra ngoài, cô không bài xích những người bạn khác phải nhưng lại không biết chung đụng với hắn như thế nào, bởi vì những người đó không thể chạm đến nội tâm của cô, mà hắn lại trực tiếp uy hiếp đến trí nhớ riêng tư của cô. Đỗ Ứng Dương không có dời đi vẫn tựa vào bên tai cô, giọng nói trầm thấp, hơi thở lại phun vào tóc cô làm ngứa và kích thích, hắn hô hấp từ từ dời đến nơi khác. “Đừng uổng phí tâm cơ, anh sẽ không rời đi.” Hắn nói trong tim đen, phá hỏng quỹ kế của cô. “Thượng Quan gia bạc đãi anh như vậy sao? Không phân phòng ở cho anh ở, cho nên anh mới tới đây?” Thiên Vẫn mắt tròn trắng, ai oán tiếp nhận bá đạo của hắn. “Anh ở lại đây là vì muốn bảo vệ em” Hắn thần nhiên nói không có buông cô ra, ngón tay ngăm đen chỉ cách áo somi rộng thùng thình, lưu luyến bên hông cô. “Vì tôi?” Thiên Vẫn hừ một tiếng, không muốn tin tưởng. “Em nghĩ là vì Định Duệ mới đúng?” Cô nói thầm. Ở trong mắt hắn cô là loại người lừa đảo dễ lấy “giống”, Định Duệ thì là cốt nhục của hắn, hai người ở trong lòng hắn nặng nề còn cần phải thảo luận sao? Hắn da mặt dày muốn vào đây ở tuyệt đối là vì Định Duệ. “Cái đó không quan trọng.” Ngực khí của Đỗ Ứng Dương bình thản. “Làm sao có thể không quan trọng nha?” Thiên Vẫn tức giận đến muốn thét chói tai. Người này bá đạo lại ngoan cố, làm cho trong lòng cô con tức ứa ra, thiếu chút nữa muốn đá hắn một cước, nhìn hắn có thể hay không xuất hiện biểu tình khác. “Anh không muốn rời đi, em cũng sẽ không nguyện ý đem Định Duệ giao cho anh, chẳng lẽ cứ giằng co như vậy thì anh cứ vĩnh viễn ở lại đây sao?” Trả lời cô là một mảnh trầm mặc. “Chúng ta không có biện pháp sinh hoạt cùng nhau sao.” Tức giận tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cô như là khí cầu đã xì hơi cúi đầu, về mặt uể oải, đối với hai người ở chung không ôm hy vọng nào. Hắn chỉ là vì Định Duệ mà tìm đến cô, tiếp cận cô sao? Suy nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu, giống như một tảng đá, vừa buồn bực vừa nặng làm cho cô không vui vẻ. Vì sao nha? Vì sao hắn để ý tới Định Duệ làm cô không vui vẻ nha? Cô suy nghĩ lại tìm không thấy giải đáp, càng nghĩ càng sâu trí nhớ dần dần rõ ràng, chín năm trước tất cả đều rõ ràng. “Không có thử qua thì làm sao có thể kết luận ngay bây giờ nha?” Miệng hắn vẫn vậy nào có cảm xúc dao động. Tuy rằng rất nhỏ nhưng lại không lạnh như băng giống lúc trước. Thiên Vẫn ngẩng đầu lên, rõ ràng ánh mắt cùng chín năm trước trong băng ghi hình tương đối — Bốn phía đột nhiên đều trở nên tối đen, cô thậm chí đã quên hô hấp, không dời đi tầm mắt. Lúc trước, chính là ánh mắt như vậy đã động cô, có chôn sâu tịch mịch và thê lương, giống như hắn đang khát vọng cái gì..... “Anh.....” Cô lớn mật cầm lấy cánh tay kiên cố của hắn, trừng lớn ánh mắt muốn chứng thực cảm xúc này thực tồn tại hay không. Chẳng qua là trong nháy mắt thời gian, Đỗ Ứng Dương lại khôi phục lạnh như băng, con ngươi nghiêm khắc rồi cuộc tìm không thấy cảm xúc làm cô rung động. Hắn nhướng mày rậm bộ dáng ương ngạnh ngạo nghễ lên tiếng hỏi. “Không có chuyện gì, em chỉ là hoa mắt.” Thiên Vẫn phẫn nộ buông tay ra, không hiểu sao cảm thấy có chút mất mát.

Chương 16: Chương 15

Hắn vừa mới xuất hiện ánh mắt đó đã có thể làm cho cô tâm tình kích động, thậm chí còn có chút hưng phấn. .... Cô thật sự nghĩ không ra, rõ ràng là tên bá đạo đáng ghét vì sao chỉ cần dùng ánh mắt ấy lại có thể hấp dẫn chú ý của cô?

Đỗ Ứng Dương nhíu lại mày rậm từ thái độ của cô nhìn ra cô đang thất vọng. Không có tiếp tục truy vấn, lời nói của hắn quay lại nhiệm vụ ban đầu, thái độ lại xa cách vài phần. “Thượng Quan Mị muốn em tiếp tục nghiên cứu hệ thống đạn đạo, đem kỹ thuật này hóa thành lợi thế của Tuyệt Thế, dùng để ngăn chặn ‘Flores’”. Mấy năm qua “Flores” vẫn là họa lớn trong lòng “Tuyệt Thế”. Thiên Văn nhún vai tiện đà gạt đầu, rốt cục không hề làm gãy dựa vồ vị nữa. Được rồi, muốn ở thì ở đi, bằng không có thể thế nào nha? Hắn cao lớn như thế cô khẳng định đánh không lại. Tuy rằng trong nhà rất có nhiều loại vũ khí, nhưng mà lấy vũ khí này để giết người đây không phải là nguyên tắc của người. “Tuyệt Thế sẽ cung cấp máy chủ vs2.” “Không cần, trên tay của em đã có sáu cái máy chủ.” “Trước mắt vs2 đã bị hạn chế xuất cảnh, ở Nhật Bản thì càng khó.” Hắn nhíu mày. “Thương nhân Đài Loan rất lợi hại, chỉ cần có tiền cái gì cũng có được.” Thiên Văn trả lời việc không đáng lo, tâm mắt vẫn là nhìn chăm chăm lam đồ Con người đen nhìn chăm chăm nhìn nửa mặt nghiêng của cô, mà cô hồn nhiên không biết, thậm chí cầm lấy bút máy trên bàn, bắt đầu tính toán vấn đề số học. Hơi thở xa lạ của Đỗ Ứng Dương xâm nhập không gian thuộc của cô, khi cô vui đầu công tác, nó lặng lẽ vây quanh cô. Cái loại hơi thở này thực bá đạo, tràn ngập hô hấp của cô muốn đuổi cũng không được, lại có ma lực thần kỳ làm cho cô cảm thấy an tâm. Hô hấp trầm ổn cùng với nhiệt độ cơ thể tựa vào bên trái của cô, cô theo bản năng dán lên cảm giác thật thoải mái, không có suy nghĩ nhiệt độ kia từ chỗ nào đến. Thật thoải mái a! Cô nhớ mang máng, ở thật lâu thật lâu trước kia từng cảm thụ qua cảm giác giống như vậy. .... Thân thể của cô so với lý trí của cô đã sớm từng bước chấp nhận cho hắn xâm nhập. Không nói gì duy trì gần sát một lúc lâu, trên đầu cô đột nhiên vang lên một giọng nam tính trầm thấp. “Cha của cô bé kia là ai?” Đỗ Ứng Dương đột nhiên đặt câu hỏi, sau khi thấy qua Tiểu Dụ nghi vấn này thủy chung nán nã ở trong đầu hắn, đuổi mãi không đi. Tiểu Dụ cũng là do cô mượn giống sinh ra sao? Suy đoán này làm cho hắn không vui. “Em không biết?” Cô nhún nhún vai trả lời, không có ngẩng đầu lên. “Em không biết!” Tiếng gầm gừ kinh thiên động địa vang lên, trong nháy mắt vang tận mây xanh. Thiên Văn sợ tới mức vội nhảy ra trong tay còn ôm tràn đầy lam đồ, bắt lực chớp mắt. Mẹ ơi, người này tại sao nổi bão nha? Về mặt kia thật đáng sợ hung ác giống như là muốn ăn thịt người. “Em. .... em. .... em thật sự không biết a!” Giọng của cô run rẩy, phát hiện lãnh khốc lúc trước so với con giận hiện tại chỉ có thể xem như một chút xiu thôi nha. “Người đàn ông kia cũng là em từ băng ghi hình chọn ra sao?” Thanh âm của hắn như là từ trong khóe răng kéo ra. “Không phải em chọn là Diễm Diễm chọn nha.” Cô thối lui đến góc tường vẫn là không hiểu ra sao, vì sao hắn lại quan tâm cha của Tiểu Dụ như vậy nha? Lại không liên quan đến cô nha. “Ngay cả chọn đàn ông cô ra cũng chọn thay em?” Hắn tới gần, trong mắt có toát ra hỏa diễm. Cuối cùng nghe ra trọng điểm trong lời của Đỗ Ứng Dương, Thiên Văn vội vàng lắc đầu, rất nhanh chối từ. “Anh hiểu lầm, Tiểu Dụ không phải là con gái của em, con bé là con của Diễm Diễm.” Phẫn nộ bởi vì lời giải thích của cô mà dần dần chuyển thành hoài nghi, cô giải thích nhanh hơn. “Diễm Diễm chết sau một vụ nổ lớn cho nên em liền thu dưỡng Tiểu Dụ.” “Con bé không phải con của em?” Con người đen nhíu chặt lại. Thiên Văn dùng sức lắc đầu, thiếu chút nữa không trật cổ. “Đừng lừa gạt anh.” Hắn chậm rãi nói, ánh mắt nghiêm khắc ám chỉ lừa gạt hắn sẽ không có kết cục tốt. “Em không có!” Thiên Văn thất thanh kêu lên, biết lúc trước nói dối Định Duệ và hắn không quan hệ đã ghi lại dấu ấn không hay. “Chuyện như vậy làm sao có thể nói dối? Anh có thể dùng tình báo của Tuyệt Thế để điều tra, lập tức có thể biết em nói thật hay là giả.” Bất quá nói trở lại, cho dù Tiểu Dụ thật sự là con của cô thì có liên quan gì đến hắn nha? Hắn vì sao tức giận như vậy, phát điên giống như có người trộm bảo bối trong lòng hắn? “Ngoại trừ anh, em có tìm người đàn ông nào để mượn giống không?” Hắn dựa rất gần, ép hỏi cô. Mặt Thiên Văn đột nhiên nóng hồng, mặt cúi đến ngực, tuy rằng không có trả lời nhưng mà theo như biểu tình ngưng ngừng đã cho hắn đáp án. Đàn ông, hừ, không nên chứng thật cô chỉ thuộc về hắn, người này thật sự là bá đạo không có thuốc chữa! Hắn nâng khuôn mặt của cô lên, nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô. “Đừng bao giờ có ý niệm này trong đầu, chỉ cần anh ở bên cạnh em một ngày, sẽ không cho em làm chuyện vớ vẩn như vậy.” Cô nuốt nước bọt gật gật đầu. Thật ra, con gái trong tộc Lê chỉ cần mượn mượn giống một lần là được, cô cũng không phải nữ sắc cuồng tình, làm sao có thể thường làm chuyện như vậy nha? Bất quá, nhìn bộ dáng nghiêm khắc của hắn, cô lại nhìn không được tò mò mở miệng nhỏ giọng hỏi: “Ack, nếu em lại chấm một người đàn ông khác?” “Anh sẽ giết hắn.” Trả lời lạnh như băng làm cho Thiên Văn rụt lui cổ, biết lời nói của hắn không phải là giả. Cửa giờ khắc này lại đột nhiên bị mở ra, Định Duệ dò đầu vào xem xét. “Mẹ, chúng ta buổi tối ăn lẩu được không? Con muốn ăn lẩu để chúc mừng — A, cha a!” Hắn vui mừng hô, gọi tên cha để nghe cực kỳ, tiếng vừa lớn vừa vang dội. Định Duệ xuất hiện làm cho Thiên Văn cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí quên trách cứ hắn không nửa điểm rụt rè lập tức gọi hắn là cha. “Ach, hai người ở việc sao?” Phát giác không khí không đúng, hắn liền muốn rút lui. “Cha mẹ có việc gì cứ làm, không có việc gì, con chỉ là muốn tìm người giúp con khiêng cái lẩu, không có chuyện gì lớn.” Hắn là không phải vừa vẩn quẩn rầy cái gì chứ? “Cha đến ngay.” Giọng nam trầm thấp đáp lại. Tròng mắt của Thiên Văn và Định Duệ thiếu chút nữa rớt xuống, miệng mở to nhìn hắn, không nghĩ tới hắn lại xưng phong nhận việc đi khiêng đồ ăn, hành động như vậy cùng với lãnh khốc thường ngày không thể liên tưởng là một người được nha. “Cái lẩu ở đâu?” “Ack, ngoài cửa xe đạp.” Đỗ Ứng Dương buông tay ra, không hề để ý tới Thiên Văn, thân hình cao lớn đi ra khỏi phòng, vì bảo bối con khiêng cái lẩu lên. Thiên Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ ngực, ban nãy đáng về nỗi giận của hắn làm cô sợ mất hồn, đợi lát nữa phải đi ra đường để thu lại. Thật là. .... Chẳng qua chỉ là hoài nghi cô từng có người đàn ông khác thì tức giận thành như vậy, giống như là cô chỉ nên thuộc về mỗi hắn. .... Đợi chút, phản ứng của Đỗ Ứng Dương là gì nha? Ghen sao? Mặt của Thiên Văn trừng lớn hơn nữa, thông thả ngồi ở ghế trên, ôm đầu suy nghĩ. Hắn ghen vì cô sao? Vì cô? Có thể sao?

Chương 17: Chương 16

Trong nhà thức ăn luôn luôn là do Định Duệ xử lý, đột nhiên có một ông bố xuất hiện hấn dùng hết sức lực làm một bàn lớn thức ăn.

Anh em nhà họ Quý và Quý Diện biết rõ tay nghề Định Duệ rất cao, vừa nghe đến buổi tối sẽ ăn lẩu, nước miếng cũng đã chảy dài ba thước. Bất quá Đỗ Ứng Dương quét ánh mắt lạnh như băng, ám chỉ đầy đủ tiệc liên hoan đêm nay chỉ có người nhà mới được tham gia, còn người ngoài thì không cần ở lại, chỉ sợ lo lắng đến tánh mạng. Vì bảo vệ tính mạng ba người họ chịu cơn trùng trong bụng lỏng lộn, lòng bàn chân chuyển động chuồn mất. “Mẹ ơi, ăn com!” Định Duệ hô, rồi bung lên một chén tương cà ngồi xuống bên cạnh bàn. Cửa phòng chậm rãi mở ra, đầu tiên là thấy một đôi mắt lạnh lợi thẳng nhìn, nháy mắt nháy mắt quan sát tình huống. Cô rướn dài cổ xanh xao quan sát, lại thăm dò nhìn Đỗ Ứng Dương trong phòng khách, xem hấn có ăn cùng không. Thân hình cao lớn đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, trùng hợp chính là ngồi trùng vị trí của cô. Thiên Văn mạnh mẽ chạy đi ra, trùng mắt nhìn Đỗ Ứng Dương đang ngồi yên. “Đây là chỗ ngồi của em nha.” Cô kháng nghị nói, hai tay chống nạnh không chịu ngồi yên nhìn chỗ ngồi của mình bị người khác chiếm. Cùng hấn ngồi cùng bàn ăn com, cô phải có ý kiến của mình chứ! Tuy rằng không thể chống cự hấn xâm nhập nhưng mà cô còn muốn kiên trì nho nhỏ tôn nghiêm của mình nha, tối thiểu duy trì được vị trí chủ nhà nha, vị trí này cô ngồi chín năm nói cái gì cũng không thể nhường cho người ta. Con người đen thân nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, thân hình to lớn như núi đứng dậy, thay đổi cái chỗ ngồi, hấn lười so đo với cô. Được nho nhỏ thắng lợi đôi môi đỏ mọng của Thiên Văn khẽ nhếch, từ sau khi hấn xuất hiện cô đã bị dẫm nát lòng tự trọng, cuối cùng cũng đạt được trấn an. Cô không chút khách khí tiến lên, ngồi ở chỗ lúc này hấn ngồi, mùi vị canh loãng thật sự rất thơm, bàn đầy đồ ăn xem ra là một bữa tiệc phong phú, cô đã rất gấp rút nha. Giờ chiếc đĩa lên, cô vui đầu khổ ăn, sau khi ăn vài đĩa cô mới phát hiện người đàn ông ngồi ở bên cạnh thủy chung bất động như núi, trầm tĩnh im như là pho tượng. “Tại sao không ăn?” Thiên Văn cắn chiếc đĩa, đem tôm tươi bỏ vào canh loãng. Tôm nhanh chóng cong lại hiện ra màu đỏ diễm lệ, cô nhìn thấy nước miếng đều nhanh chảy xuống. Thấy hấn vẫn là không hề động tay cô nhin không được lại mở miệng. “Làm gì sùng sờ bất động ở nơi đó nha? Anh không ăn sao?” “Không có.” Đỗ Ứng Dương đạm mạc trả lời, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. “Gạt người!” Thiên Văn vung chiếc đĩa, lập tức đi ra, không tin vào lời ma quỷ của hấn. Thế trạng người này cũng không giống như trường kỳ chịu đói chịu ngược nha! Nói nữa là Thượng Quan gia cũng không keo kiệt, ngược lại còn rất hào phóng, tuyệt đối sẽ không hà khắc cấp dưới, làm sao có thể để hấn đói bụng? Hấn nói như vậy chính là muốn lừa gạt người ta đồng tình nha? Định Duệ đem lòng đỏ trứng đánh vào trong cái đĩa cùng tương đỏ vào, thuần thực dùng chiếc đĩa quấy. Hấn quay đầu nhìn sang — Xem khí thế của cha hấn nhất định là sinh ra đã bất phàm, có lẽ chưa ăn qua món bình dân như vậy! Người có tiền lúc ăn com cũng rất chú trọng, làm sao giống như bọn họ vậy, đem đồ ăn bỏ vào trong canh loãng, chỉ chốc lát sau liền dung đĩa cuồng ăn, cả nhà giống như quỷ đói đầu thai, động tác chậm một chút thì bị người ta ăn hết. “Người nhà của anh chưa từng ăn qua lẩu sao?” Vậy bọn họ ăn cái gì? Bít tết hoặc vậy cá sao? “Anh không có người nha.” “Ack, người nhà của mình cũng không liên lạc?” Hào môn thân tình mỏng sao? “Đều đã chết.” Giọng hấn bình thản, không có nửa phần cảm xúc. Bốp một tiếng chiếc đĩa trong tay Thiên Văn rơi ở trên bàn, miếng thịt nhắm nuốt đến một nửa cũng trở nên giống vụn gỗ, làm cho cô nuốt không trôi. Cô trùng mắt nhìn nồi canh loãng quay cuồng, không dám nhìn về mặt của Đỗ Ứng Dương, cuối cùng đoán trong lời nói của hấn hàm chứa ý gì. Lâu luôn là một đám người vô cùng náo nhiệt cùng nhau ăn, một mình đối mặt với một cái lẩu lớn, chẳng những không cảm thụ được ấm áp, ngược lại sẽ cảm thấy càng thêm cô đơn nha? Chẳng lẽ hấn thủy chung chỉ có một mình chưa từng có người làm bạn hấn? Trên bàn com một trận trầm mặc, chỉ có Tiểu Dụ cúi đầu cắn cái trắng, ngẫu nhiên phát ra tiếng động. Cô bé không ngừng cắn cái trắng, chỉ có thể đối với món ăn này kêu gào. Định Duệ lấy bát Tiểu Dụ ra, lấy con dao thái cái trắng ngăn lại, sau đó mới đưa trả lại vào bát cho cô. “Mẹ ơi, mẹ thân là chủ nhà, dù dao cũng nên nói sao để khách đến ăn cùng nha?” Hấn thật cẩn thận nhắc nhở, cố gắng tạo cơ hội. Khách? Đối với khách thì nên lễ phép, nhưng mà đối với vị khách không mời mà đến thì không cần tỏ khuôn mặt hòa nhã nha? Bất quá nói trở lại, thân thể hấn nghe qua dường như rất nhấp nhò, cô lại khi dễ hấn, có phải rất không biết thông cảm không? Còn nữa trên bàn com thủy chung có người bất động không ăn, nhìn rất chướng mắt cũng sẽ ảnh hưởng cảm xúc dùng com nha. “Những món thịt này ăn nóng mới ngon, sau khi chấm tương là có thể ăn.” Thiên Văn đưa tới một số miếng thịt đã chín, bắt đầu nhúng thịt, mặc dù có chút không tình nguyện nhưng vẫn nhanh chóng nhúng hết một đĩa, xếp ở trong bát của hấn thành một ngọn núi nhỏ. “Hương vị cái trắng cũng không tệ nha.” Định Duệ lên tiếng nhắc nhở, muốn gấp cái trắng cho cha. Tiểu Dụ nhìn thấy cái trắng mình yêu thích bị gấp đi, vội vàng há miệng cắn, không những cắn cái trắng còn cắn ngay cả chiếc đĩa. “Tiểu Dụ, mở miệng ra.” Định Duệ muốn rút chiếc đĩa về nhưng sắp thành lại bại. “Um um.” Cô bé lấy lác đầu cộng thêm dùng sức nhắm nuốt biểu đạt mình không chịu — còn muốn đem cái trắng nuốt vào bụng trước, cô không chịu mở miệng

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Hai đứa nhóc trên bàn com, cách một đôi đĩa triển khai giằng co.

Đỗ Ứng Dương nhìn hai đứa bé, ánh mắt thâm trầm. Về mặt rất chuyên chú như là hấn chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy. Thiên Văn thì sớm nhìn quen lắm rồi cho nên chỉ chú ý tới ánh mắt hấn khác hấn với bình thường. Cô giờ chiếc đĩa lên quơ qua to lại để hấp dẫn lực chú ý của hấn. “Động tác mau a, trên bàn com ai giành trước thì thắng, không giành đến lúc đó thua thì đừng khóc a!” Cô hết lòng quan tâm giúp đỡ hạ tối hậu thư, không hề để ý tới hấn nửa chuyện tâm tiến công đồ ăn trước mắt. Cô dùng dụng cụ tìm trứng tôm, sau đó bắt đầu lột vỏ tôm. “A!” Mới chạm vào trứng tôm, Thiên Văn phát ra tiếng kêu sợ hãi, hai tay vừa bỏ ra trứng tôm rơi lại vào trong bát. Trứng tôm thật là nóng nha, cô muốn lột vỏ tôm lại bị nóng đỏ đầu ngón tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại thành một đường, vội vàng đem đầu ngón tay bị thương lên miệng mình ngậm, mắt to đau đến nước mắt loạn chuyển. “Đã nói với mẹ bao nhiêu lần, sợ nóng thì an phận chờ đến nguội mới ăn!” Định Duệ liên tục lắc đầu, nhắc nhở mẹ mình. “Ngươi sẽ ăn không ngon.” Thiên Văn bĩu môi, dùng chiếc đĩa đâm đâm vào con tôm. Đột nhiên Đỗ Ứng Dương đưa tay lấy con tôm đi, chỉ thấy hấn trầm mặc lột vỏ tôm, động tác nhanh nhẹn, lột đầu lột đuôi, con tôm béo đã bị hấn bỏ vào trong bát. Thành linh xảy ra làm cho Thiên Văn ngây ngốc sững sờ, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch. Tiếp theo nháy mắt, mắt to lý phun ra hừng hực lửa giận. “A, không nên tùy tiện lấy con tôm của em nha!” Cô kháng nghị kêu to, tức giận để mướn nhào tới cắn hấn. Tên chết tiệt này, dám lấy đồ ăn trong bát cô nha! Đỗ Ứng Dương thân nhiên nhìn cô một cái, không thêm để ý đến. “A, anh bị điếc à?

Em nói, không, muốn, anh, đoạt, tô, của, em, nha!” Cô nghiêng rặng nghiêng lợi, từng chữ đều hướng về mặt hấn mà rống. Rít gào giống như gió đồng thời vào màn nhĩ, Đỗ Ứng Dương trầm mặc chống đỡ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, trên tay lật vô tô. Định Duệ cứng họng, sợ mẹ hấn nhất thời kích động thì trên bàn cơm sẽ diễn ra cảnh đẫm máu. “Mẹ ơi, là mẹ nói ai giành trước thì thắng.” Hấn nhắc nhở nói. “Vậy cũng thể cho hấn đoạt lấy đồ ăn của mẹ nha.” Thiên Vãn hét lên, mặt tức đến đỏ bừng. Định Duệ thờ dài một hơi, đứng ra nói công đạo. “Cho dù không đoạt lấy, trứng tô nóng như vậy còn mẹ thì không cách nào lật vô, chẳng lẽ để nguyên vô mà ăn?” Cho dù biết bản thân đuối lý, trong lòng vẫn luyến tiếc mỹ vị a, Thiên Vãn ai oán cắn chiếc dưa, miệng vẫn ồm ồm, hận nhất là hai tay không không chịu thua kém, giờ chỉ có thể nhìn con tô luộc chính rơi vào trong bát người khác. Chán ghét, Đỗ Ứng Dương lật tô xong cũng không ăn mà đặt hết ở trong bát, là muốn để cho cô cháy nước miếng sao? “Anh không sợ nóng sao?” Cô hăm mộ lại ghen tị hỏi, nhìn hấn mò lên nồi tô, lật từng vô tô. “Không sợ.” Nhìn hấn lật một lần lại một lần, nước mắt của Thiên Vãn đều nhanh chảy xuống. Đây là đang khoe ra hấn không sợ nóng, có thể ăn được? Ô ô, đáng giận, con tô của cô a! Nhìn con tô trong lẩu bị mò hết, Thiên Vãn mặt như đưa đám cúi bả vai, bắt đầu gấp đồ ăn trong canh, ý đồ được niềm chút vị tô, đột nhiên một chén tô đã lật vô đặt nghiêm chỉnh trước mắt cô. Cô sững sờ ngừng đầu lên, ngơ ngác nhìn Đỗ Ứng Dương, đây là do hấn tốt rất nhiều thời gian để lật, vì sao lại để trước mặt cô nha? “Cho em.” Đỗ Ứng Dương đơn giản nói, cuối cùng giờ dưa bắt đầu dùng cơm. “Cho em? Vì sao?” Thiên Vãn ngơ ngác hỏi, đầu óc nhất thời còn chuyển không đến. “Em sợ nóng.” Hấn thân nhiên nói giống như những lời đã đủ để giải thích, hấn tốn nhiều công phu và chịu nóng để lật tô. Thì ra là muốn lật tất cả con tô để cho cô ăn. Trong khoảng thời gian ngắn, cảm giác thỏa mãn tràn ngập trong ngực làm Thiên Vãn nói không ra lời, dòng khí nóng nóng lên trong ngực thậm chí còn lui tiến trong hốc mắt. Cảm giác như vậy cô lúc trước chưa bao giờ từng có. “Ack, cảm ơn.” Thiên Vãn sờ sờ cái mũi, bởi vì hiểu lầm hấn cho nên cảm thấy hơi xấu hổ. Tim của cô loạn thành một đoàn, trong đầu cũng kêu loạn, căn bản không có biện pháp suy tư, càng không có biện pháp đi phân tích, hấn tại sao có hành động như vậy, thật giống như hấn rất dễ ý cô, thật giống như hấn sợ cô bị phồng. .... Trên bàn cơm bao phủ ái muội trầm mặc, hai người lớn nhân yên lặng dùng cơm, chỉ có Định Duệ trong lòng biết rõ ràng, ở một bên cười, đôi mắt cong thành hình trăng rằm. Nhưng thật ra Tiểu Dụ không hiểu phong tình chỉ muốn ăn đầy cái bụng. Cô khởi động hai tay, thân hình nho nhỏ đứng ở ghế trên. “Con muốn ăn chả cá viên.” Cô tuyên bố, tiếp theo đưa chiếc dưa vào trong nồi nước quấy vòng. Chả cá rất trơn trượt, quay tròn loạn biến, cố gắng nửa ngày cũng đâm không được, cô nổi lên tính tình cổ chấp, kiên trì muốn đoạt được chiến lợi phẩm. “Đừng đâm, em tưởng mình là người lớn sao?” Định Duệ lấy muông ra. “Ngoan, dùng muông mức đi!” “Không cần!” Tiểu Dụ bĩu môi, cự tuyệt lấy muông mức. Thân hình nho nhỏ càng lúc càng tiến về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn đã kề sát bên cạnh nồi. Thiên Vãn nhìn không được lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, đừng dè lên cái bàn, cẩn thận cả nồi nước đều. ....” Lời còn chưa nói xong, Tiểu Dụ đã đâm lên cái bàn, cái bàn lập tức khuynh đảo, cả nồi canh cũng đổ tới. Không kịp quán cái lẩu rơi ở đâu, Thiên Vãn ném chiếc dưa chạy đến ôm lấy Tiểu Dụ. Canh nóng sôi trào, độ nóng nhất định rất kinh người, da thịt mềm mại của con nít làm sao chịu được? Trong lúc nhón nháo Thiên Vãn ôm Tiểu Dụ vào trong ngực, rồi sau đó nhắm chặt hai mắt, chờ canh nóng đổ lên người. Đầu tiên là một hơi đóng đánh úp lại, tiếp theo xôn xao một tiếng, chất lỏng ở trên nhân thể phát ra thanh âm chói tai, Định Duệ phát ra kinh hô. Thiên Vãn co rúm lại một chút, cả người buộc chặt nhưng không cảm thấy đón. Trong lòng cô tràn đầy hoang mang, chỉ là mở một con mắt, tiếp theo lại mở một con khác, phát hiện trên người bao phủ một bóng người. Cô ngẩng đầu tìm kiếm nơi bóng râm đổ xuống, nhưng lại nhìn thấy con người đen thâm trầm của Đỗ Ứng Dương. Hơi nóng vây quanh cô, không phải nóng rực của hơi nước mà là nhiệt độ cơ thể của Đỗ Ứng Dương. Trong lúc nguy cấp, tốc độ của hấn so với cô còn nhanh hơn, lấy thân thể cao lớn làm bình phong, ngăn chặn canh nóng làm cô và Tiểu Dụ bị thương. “Không sao chứ?” Hấn hỏi, từ trên cao nhìn xuống cô. Cô gật gật đầu thông thả đứng dậy, trên người còn dính vài miếng cải trắng. Tiểu Dụ nằm trong lòng Thiên Vãn thiếu chút nữa bị lửa thiêu, vì chúc mừng tìm được đường sống trong chỗ chết cô bé lên tiếng gào khóc. Định Duệ gấp đến độ giờ chân chạy vào trong phòng tắm, hoả tốc lấy ra khăn lông ướt đắp lên lưng Đỗ Ứng Dương. “Cha, cha không sao chứ?” Hấn lo lắng hỏi, hất những món đồ ăn dính trên người Đỗ Ứng Dương ra để nhìn rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18

Thiên Vãn kinh hồn mở mắt thật to, lúc này mới phát hiện canh nóng đã gây tổn thương sống lưng rộng lớn nam tính ngăm đen kia, bị bông mảnh đỏ đậm, xem ra rất khó coi nha.

Nếu Đỗ Ứng Dương không xả thân đến che chở cô, canh nóng sẽ sôi lên làn da mềm mại của cô, nhất định không chỉ có đó, mà là lập tức nóng đến nổi mụn nước.

“Dùng khăn lạnh cũng vô dụng, phải vào phòng tắm để dội nước lạnh.” Thiên Vãn nhanh chóng phản phó, buồng Tiểu Dụ còn đang khóc nức nở ra, dùng hai tay không vạch áo lên nửa người trên của Đỗ Ứng Dương. Ông trời! Khấp lưng hấn đều bị phồng, nhất định là vô cùng đau nha!

Định Duệ mở nước lạnh, sau đó chạy vội trở về, lúc này lao thẳng tới trước mặt Tiểu Dụ.

“Không bị thương a?” Hấn ôm cô bé cẩn thận kiểm tra, giọng nói lo lắng.

Tiểu Dụ khóc thút thít, cánh tay gầy nhỏ ôm chặt cổ Định Duệ, ôm thật chặt giống như con gấu Koala bám trên người hấn.

“Tiểu Dụ, đừng sợ.” Cô bé tựa trong lòng Định Duệ.

“Không sợ, không sợ, anh đưa em đi lau sạch.” Về mặt của Định Duệ căng khăn trướng, ôm Tiểu Dụ chạy lên lầu hai tìm thuốc trị phỏng.

Thiên Vãn nhìn thấy trong mắt, nhin không được hừ một tiếng.

“Đầu tiên là hỏi hân,sao đó hỏi tiếp Tiểu Du, trong mắt con còn có người mẹ này không?” Cô bừa môi đầy Đỗ Ứng Dương vào phòng tắm, không so đo với tiểu vương bất dâm này nữa.

Vòi hoa sen chảy ra bọt nước lạnh như băng xuống đầy đất,cô đứng ở cửa phòng tắm,bắt đầu cởi quần áo của hân,động tác thuần thục như đang chăm sóc đứa bé.

“Đau không?” Cô hỏi, nhìn thấy những vết phỏng nhú mào.

Đỗ Ứng Dương lắc đầu để cô tùy ý cỡ nút dây lưng, kéo quần dài xuống nửa người.

“Đau có thể nào không đau? Anh là người có da có thịt chứ không phải làm bằng bằng sắt, nếu đau thì nói một tiếng,không có gì phải mất mặt.” Cô lải nhải nói, đem dây lưng bỏ qua, cởi bỏ núc quần, mạnh mẽ lôi kéo, phái nam bên trong quần lót làm cho cô sùng sốt.

Ack, xuất hiện trước mắt không phải là quần lót phim hoạt hoạ mà cô thường thấy.....

Bàn này cởi thuận tay như vậy là vì tình huống khẩn cấp cô nhất thời hồ đồ đem hân trở thành Định Duệ, vội vã muốn xử lý chỗ bị phỏng này.

Nhưng mà sau khi cởi ra quần dài cô mới phát hiện, “Cảnh quan” trước mắt cùng Định Duệ xê xích nhiều quá. Tuy nói là cha con nhưng chung quy tuổi tác chênh lệch,cái khác không nói, chỉ là cái này..... Ack, còn có phân biệt trên dưới a!

Máu nóng xông lên trên mặt cô xấu hổ quay đầu sang một bên, hai má một mảnh đỏ hồng.

Cô ngẩng đầu lên phát hiện Đỗ Ứng Dương đang cúi đầu, ánh mắt đoạ lại ở trên mặt cô, mà cô đang ngồi chồm hóm ở trước mặt hân, đối diện phái nam đang nhô lên của hân, tư thế vô cùng ái muội.....

Thiên Văn sợ tới mức vội vàng lui về phía sau, bắt đắ dĩ mắt trọng tâm cả người ngã về phía sau.

“A!” Cô bối rối hô nhỏ, tiếp theo một tiếng trống vang lên, đầu móng tay đụng lên vách tường, đau đến cô nhe răng trợn mắt liên tục hít không khí.

“Không sao chứ?” Trên đỉnh đầu truyền đến câu hỏi.

“Không sao, không sao.” Thiên Văn xoa cái ót cô gắng tỏ ra kiên cường,khó khăn đứng lên,cũng không hề nhìn cái chỗ làm cô đỏ mặt tim đập mạnh.“Anh tự mình cởi quần áo dùng nước lạnh dội sơ, em sẽ vào trong tủ lấy thuốc mỡ ra.” Cô vội vàng muốn chạy trốn.

Cô còn chưa bước được mấy bước, eo bỗng nhiên căng thẳng, đầu tiên là hơi nóng vờn quanh, tiếp theo là nước lạnh ẩm ướt ý đột nhiên vây quanh người.

Thiên Văn hét lên một tiếng, trong lúc không phòng bị liền bị xối nước lạnh cả người ướt đẫm.

“Em chỉ bảo anh tự vào, chứ không bảo anh kéo em vào nha!” Cô ở trong nước hét lên muốn chạy đi,nhưng cánh tay của Đỗ Ứng Dương lại ôm càng chặt,nói rõ là không chịu buông ra.

Thật ra người bị phỏng không phải là cô, người đàn ông này tại sao lại kéo cô vào nước lạnh nha?

“Buông tay.” Cô cảnh cáo nói.

Đỗ Ứng Dương không để ý ngoảnh mặt làm ngơ.

Cô thở hổn hển một hơi,rời vùng vẫy cố gắng thoát khỏi ma chướng. Nhưng mà sức lực của hân quá lớn,cô căn bản không phải đối thủ, ngay cả eo bị ôm chặt cũng tránh không khỏi,sức lực thật lớn vừa chuyển,cô giống như búp bê vài giống như bị cầm lên, dán lên mặt tường cách cửa phòng tắm rất xa.

Gạch men sứ lạnh như băng làm cho cô không khỏi phát run. Mà mà sau đó phái nam to lớn thật chắc dựa vào cô, làm cho cô càng run rẩy.

“Ack.....” Bởi vì quá kinh hãi, Thiên Văn chỉ có thể phát ra đơn độc âm tiết.

Đỗ Ứng Dương ép tới rất chắc,than thể hai người trong lúc đó không có khe hở gì, mỗi một tắc làn da đều đang kề sát,cô thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập cuồng loạn, lại phân không rõ đó là tim ai đập.

“Buông.” Cô thấp giọng nói, cuối cùng nhìn thấy trong con người đen dầy lên ngọn lửa đặc thù.

“Không.” Hô hấp như lửa đốt cùng với giọng khàn khàn cự tuyệt, hân lấy hai tay vây quanh,ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của cô.

“Không được náo loạn,em vừa mới đụng vào đầu bây giờ muốn đi bôi thuốc.”Cô đáng thương nói, hy vọng đại dã lang có thể đồng tình,để tránh cho hân nổi lên thú tính quyết định lập tức hường đụng cô.

Cánh tay cứng như sắt vẫn không buông ra, chẳng qua là đưa tay trái nhập vào mép tóc của cô.

“Đau không?” Bàn tay to lớn đặt tay lên tóc cô, xoa lên chỗ đau kia.

“Đương nhiên đau.” Cô cố gắng giả dạng thành tiểu đáng thương, hy vọng hắn có lòng từ bi. Hắn xoa lên đầu cô, làm cô khản trương cực kỳ, không yên bất an, không biết hắn muốn làm cái gì. Không phải trong phòng tắm này, hắn muốn quấy rối cô nha? Người đàn ông này kích động chẳng lẽ cũng không chọn địa điểm sao?

Đỗ Ứng Dương phủ phía dưới, cô cảm giác cao đến nỗi dường như thét chói tai ra tiếng —

Hắn lấy môi hôn lên tóc của cô, sau đó đem môi hôn lên chỗ đau kia.

Đột nhiên có cử chỉ như vậy làm cho Thiên Vẫn không thể nhúc nhích, thét chói tai toàn nuốt hồi trong bụng, cả người cứng ngắc.

Cô có thể cảm giác được môi của hắn thật nóng một đường ẩm ướt hôn xuống, hơi thở nóng bỏng phả qua tai cô, lướt qua bên má rồi xuống môi.

Không thể tưởng tượng người đàn ông bá đạo cuồng ngạo lãnh khốc như thế lại có cử chỉ dịu dàng như vậy, mềm mại cẩn thận làm cho cô muốn khóc, giống như cha cô hết lòng giữ tâm can bảo bối trong lòng bàn tay. Cô cắn môi kháng cự cảm giác tê dại do Đỗ Ứng Dương dẫn phát, cũng kháng cự cảm giác tán loạn kỳ lạ trong lòng.

“Đừng can chính mình.” Hắn trầm trọng hô hấp dựa gần vào cô.

Cô rõ ràng nhớ rõ, từng nghe qua những lời này ở đâu. Khi đó bọn họ trần trụi ôm nhau, mà môi của hắn đang nhắm nháp vật non mềm ướt át giữa hai chân cô, lấy đầu lưỡi trêu đùa cô, lấy răng hành hạ cô.....

Ngượng ngùng nhớ lại làm cho cô than nhẹ ra tiếng, mềm mại rên rỉ ở trong phòng tắm, càng làm cho người ta hoài niệm.

Nước lạnh vẩy lên người, ướt đầm vật liệu may mặc. Cô tuy rằng còn mặc áo somi, có thể nói là quần áo chỉnh tề nhưng mà sau khi thấm nước, vải áo dính sát vào trên người, như là hiện rõ từng tác da thịt của cô, mà quần áo không còn tác dụng che đậy.

Trông mắt đen đảo qua thân thể mềm mại của cô, hòa điểm lại càng nóng vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 19

Ngón tay thô ráp chuyển qua ngực cô chạm đến nụ hoa xinh đẹp, như bị dòng điện kích thích làm cho Thiên Vẫn phát ra một tiếng thấp kêu, đột nhiên tập kích làm cho hai chân của cô mềm nhũn, thiếu chút nữa trượt chân.

“Em không có mặc nội y.” Đỗ Ứng Dương tựa vào bên tai cô nói, khẩu khí không phải hỏi mà là chứng thật suy đoán của hắn. Giọng của hắn nghe là lạ. Là cô nghe lầm, mà là trong miệng hắn thật sự phát ra nụ cười. “Àch, em không quen.” Thiên Vẫn thấp giọng nói, hai má đỏ hồng, xấu hổ đến muốn tìm hố để chui vào, không mặt mũi đối mặt với hắn. Cô không phải là người cầm quyền, cũng không thường ra cửa, ngày thường cô đơn giản mặc áo somi màu tối thoải mái tự tại, người khác cũng không nhìn thấy cảnh xuân bên trong. “Sau này, không được ở trước mặt người đàn ông khác ăn mặc như vậy.” Hắn thu lại nụ cười, giọng nói bá đạo mà cô rất quen lại vang lên. “Yên tâm, cho dù anh ép em mặc như vậy, em cũng không có can đảm nha.” Cô cũng không phải cô gái phóng đãng, làm sao dám để lộ như vậy? Mặc quần áo ướt sũng bất kể cái gì đều che không được. Thật ra mặc áo somi là rất an toàn, ai biết được sau khi gặp được nước liền lộ nguyên hình. Hôm nay dường như lộ nửa thân trần để cho hắn nhìn thấy, người này còn dám tiến thêm một bước, thậm chí còn làm càn vuốt ve cô..... Ngượng ngùng thôi quát mà đến, làm cho cô không khỏi thờ dốc, động tác như vậy càng kích thích thêm rõ ràng. Cô có thể cảm nhận được, cách một tầng vải, ngực của cô còn kề sát ngực trần rộng lớn của hắn. Bị ép tới không thoải mái, cô khó chịu lắc eo nhỏ, lại càng gia tăng ma sát lẫn nhau, độ ẩm trở nên rất cao. “Đừng nhúc nhích.” Hắn thấp giọng cảnh cáo, hô hấp cực nóng của hắn dán tại cổ cô. Da thịt thô ráp lại trơn nhẵn lướt qua thân thể của cô mang đến liên tục kích thích, hắn còn cố ý xoa nắn nụ hoa mềm mại, làm cho cô liên tiếp run rẩy suốt nửa không thờ nổi. “Em mới không nhúc nhích động vào anh.” Cô thờ dốc như cũ lên án cãi lại. Đáng ghét, rõ ràng là hắn lộn xộn lại dám vu khống cho cô! Trên đỉnh truyền đến vài tiếng thanh âm kỳ dị, ám ám trầm thấp và tiếng cười khê. Hắn biết cười? Thật không nha? Thiên Vẫn trừng lớn hai mắt, ngẩng đầu muốn xác định nhưng mà vòi hoa sen không ngừng phun ra nước lạnh, bốn phía như là roi mưa to, cô cái gì đều nhìn thấy không rõ. Thân hình to lớn ngấm đen dần lên người cô, phái nam giữa chân hắn dần dần thật lớn nóng rực, cách quần lót bó sát người lại càng rơi vào giữa hai chân gian non mềm của cô, mỗi lần thâm nhập càng sâu, dục vọng ngạo nghễ vãi và muốn ném thử vị ngọt cách biệt nhiều năm. Eo hắn chuyển động không ngừng ma sát giữa hai chân nắn cảm non mềm nhất của cô, hoa hạc truyền đến tê dại cùng kích thích. “Ack, a.....” Thiên Vẫn khó có thể chịu đựng, hai mắt sưng mù, đôi môi đỏ mọng bật ra tiếng rên rỉ, mỗi lần muốn cắn răng kháng cự đều là lúc hắn xâm nhập sắp thành lại thất bại. Đỗ Ứng Dương nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ bừng của cô, nắm chặt eo nhỏ của cô theo quy luật va chạm cùng nhau cọ sát, hắn không bỏ qua bất kỳ biểu tình nào trên mặt cô. Mỗi một lần ma sát, đều gọi lên yêu kiều của cô, trong phòng tắm nhỏ nhỏ xuân ý vô hạn. Hơi quá đáng! Ngay cả còn mặc quần áo, hành động của hắn lại giống như muốn bắt đầu làm tình với cô. “Van cầu anh, không nên cử động.” Cô thờ hồn hên, ra tiếng cầu xin, bản năng nắm chặt eo của hắn muốn đẩy hắn ra, nhưng lại tê dại vô lực chỉ có thể miễn cưỡng vịn vào hắn. Ngoài dự đoán mọi người, Đỗ Ứng Dương lần này thật sự nghe lời của cô, không cử động. Nhưng mà sau khi dừng lại động tác, hắn duy trì tư thế đó vẫn làm cho cô khản trương không thôi, dục vọng thật lớn nóng rực nhanh để cửa vào hoa kính, dường như muốn xâm nhập trong đó. Giữa hai chân chỗ ẩn mật kia truyền đến nhiệt năng nóng rực, làm cả người cô như bị phỏng. Cô

không biết làm sao tròng lớn ánh mắt, nhìn ngọn lửa ham muốn trong mắt hắn, ánh mắt cực nóng kia làm cho cô run rẩy. Tuy rằng hắn thật sự bất động nhưng mà không khí khàn khàn không giảm ngược lại tăng. “Em. ....” Cô muốn nói lại thôi, một đôi mắt to ngập nước. Cầu xin hữu dụng sao? Hắn sẽ bỏ miếng thịt béo đã dâng đến miệng sao? Thiên Văn nháy mắt hai cái, bọt nước từ lông mi rơi xuống, nhìn qua càng làm cho người ta triu mến. Hai tay hắn dùng sức ôm lấy cô. Nhìn Đỗ Ứng Dương dần dần tới gần, trong lòng cô thẳng kêu hồng bét, còn không kịp xin tha thứ thì đôi môi đỏ mọng đã bị che lại, lưỡi hắn linh hoạt thâm nhập vào trong miệng cô, quấn lấy cái lưỡi dính hương non mềm, bàn tay còn lại đặt sau cổ, ép cô gần sát đến môi hắn. “A!” Cô thấp giọng kinh hô nhưng lại bị hắn nuốt hết. Bàn tay lớn của hắn thâm nhập vào trong áo sơ mi ẩm ướt, không khách khí nắm giữ vật mềm mại rất tròn đầy đầy đủ tùy ý nhào nặn, lấy đầu ngón tay true đùa nụ hoa mang đến từng đợt điện lưu, buộc cô hồi tưởng lại hắn từng làm cô vui thích. Hai tay Thiên Văn để ở ngực hắn, khó chịu giãy dụa lại cảm thấy vật cứng giữa hai chân của hắn lại xâm nhập vài phần, cuồn cuộn đánh vào giác quan của cô, làm cô vô lực phản kháng. .... Hồi lâu sau, cánh môi dán lên môi cô mới rời ra, đầu óc Thiên Văn mới khôi phục công năng. Cô phát hiện hai tay mình vòng sang cổ Đỗ Ứng Dương, tựa vào mép môi hắn thở hồng hển giống như van xin hắn tiếp tục. Sau khi nghỉ ngơi, cô vội vàng đẩy hắn ra, trốn trong góc khuất phòng tắm, sợ hắn thay đổi chủ ý lại muốn “Ôn chuyện” với cô. “Nếu trường hợp thích hợp, chúng ta lại tiếp tục.” Đỗ Ứng Dương thản nhiên nói, xoay người đi đến cột nước. Ngụ ý là, nếu trường hợp thích hợp, cô cũng chỉ có nhận mệnh bị ăn sạch sao? Người này thật cuồng vọng a! Bất quá nói trở về, hắn nói cũng là sự thật, nếu hắn vừa rồi không dừng tay cô thật sự sẽ mơ màng bị hắn ăn. .... Thiên Văn cắn môi, đối với ý chí của bản thân cảm thấy hèn dối. Nhìn thấy hắn đang xả nước không để ý tới cô, hỏa khí của cô càng bốc lên. “Em cảnh cáo anh trước, đừng nỡ nam kế là vô dụng, đừng tưởng rằng đem em quăng trên giường là có thể nhận con trai của em.” Cô phũ phàng thanh thế nói, kiên trì lập trường. “Có lẽ cái anh muốn không phải là con.” Trong tiếng nước truyền đến thanh âm chậm rãi của hắn. Vậy anh muốn là cái gì? Một câu nói dính ở đầu lưỡi nhưng cô cắn đầu lưỡi để không bật ra khỏi miệng. “Không được đùa giỡn với em.” Thiên Văn duy trì tức giận, cự tuyệt bị hắn dẫn dắt rồi đi lực chú ý. Hắn nhún vai, thậm chí không có xoay người. “A, em đang nói chuyện với anh nha > <” Cô hớn hớn, bản thân lạnh đến phát run. Lần này ngay cả nhún vai đều không có. “Họ Đỗ kia, em đang nói chuyện với anh, anh quay lại đây cho em!” Cô lớn tiếng rít gào, tức giận hắn không hiểu lễ phép. Làm gì có người khi nói chuyện lại không nhìn vào người ta? Lúc này, Đỗ Ứng Dương thật sự xoay người lại, con ngươi đen nhìn chăm chú vào cô, hai tay kéo quần xuống. “A,” Tiếng thét chói tai vang tận trời xanh, một đường từ phòng tắm chạy trốn đến phòng trên lầu hai. Hắn. .... Hắn. .... Hắn thế nhưng trước mặt của cô, cởi quần lót ra! Cử động này, thành công làm cho Thiên Văn cảm miệng, càng thành công đuổi cô ra khỏi phòng tắm. Đỗ Ứng Dương xoay người lại, dương dương tự đắc tiếp tục tắm rửa. Khi tắm dưới vòi sen, môi mọng lại hiện lên một nụ cười hiếm lạ.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 20

Cửa trong nháy mắt bị mở ra, khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Mị lộ ra và kinh ngạc khó có được.

Cùng cô mặt đối mặt là bộ đồ xinh đẹp yêu điểm, trên áo ngủ có in hình một tiểu báo hồng, Đỗ Ứng Dương hé ra mặt lãnh khốc lạnh lùng tròng mắt cô. “Cảm miệng.” Hắn lớn tiếng dọa người, trước tiên cảnh cáo. Thượng Quan Mị cũng không để ý tới cười đến vô cùng sáng lạn. “Áo ngủ này rất thích hợp với cậu.” Cô thêm dầu vào lửa, chuyên chọn chỗ đau của hắn đập mạnh lên. Không để ý tới khuôn mặt bình tĩnh của Đỗ Ứng Dương, cô ôm mèo con linh hoạt sải bước vào trong phòng, đi theo ở sau người là mặt bạc Trí Giả, cùng với Hòa Nhạ Hoan xinh đẹp. “Mạo muội quá rồi.” Hòa Nhạ Hoan, môi đỏ mọng cười khê, tò mò nhìn người có năng lực thuyết phục Đỗ Ứng Dương mặc vào cái áo ngủ Betty này. Trí Giả lễ phép gật đầu, mặt không chút thay đổi nhìn về phía nơi khác, trong con ngươi bạc lại hiện lên ý cười. Trong phòng bay ra mùi bữa sáng, Định Duệ bụng bánh mì nướng đi ra phòng bếp, phát hiện ngồi ở trên sofa là Thượng Quan Mị, hai mắt tròng lớn hai tay bụng bánh mì liền run rẩy. “A, cô lại tới nữa.” Hắn thực không nề mặt hướng về phía Thượng Quan Mị hô to. “Hôn tiểu tử, hôm nay là Thiên Văn mời tôi tới cửa, nếu không có chuyện, cháu nghĩ rằng cô thích chạy đến nơi này sao?” Thượng Quan Mị vỗ về con mèo Ba Tư trong lòng, liếc mắt sang Định Duệ một cái. “Nói gì đi nữa, cô cũng chính là người giúp cháu tìm ra cha mình, cháu còn không mau cảm ơn cô?” Định Duệ nhún vai, trong tay cầm bánh mì nướng xem như là tạ lễ. Sau đó hắn xoay người đi đến nội thất, mời mẹ hắn đi ra, để ứng phó ma nữ không mời mà tới này. Thùng thùng thùng, sau đó là tiếng bước chân dồn dập, Ross Will người ngoài hành tinh lại xuất hiện, Thiên Văn lấy nón an toàn ra, cầm trên tay là một cái hộp nhưng khéo léo màu lam. “Lại thức đêm sao?” Thượng Quan Mị nhíu mày hỏi. “Không có, trời mới sáng tôi liền rời giường, vài giờ này tôi dùng để xử lý chi tiết bản vẽ.” Thiên Văn vắn eo lắc cổ, một mùi thơm và phê nồng đậm bay đến, cô nheo lại mắt tìm kiếm, phát hiện trước mặt nhiều thêm một ly cà phê đậm. “Uống.” Đỗ Ứng Dương ngắn gọn nói, “Woe, Cảm ơn.” Cô vui vẻ nói, cầm tách cà phê đưa lên miệng. Người đàn ông này cũng biết điều thật nha, hoàn toàn hiểu rõ tính tình của cô, cô còn chưa có mở miệng liền tự động bụng cà phê lên. Ừm, giữ hắn lại dường như cũng không có gì xấu, ít nhất hắn có thể pha cà phê cho cô, như vậy cũng đủ làm cho cô cảm thấy hài lòng. Hắn nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng tràn đầy hài lòng, con ngươi sắc bén chuyển sang nồng đậm. Không có nói nửa câu, hắn chọn lựa vị trí ngồi gần cô nhất, thông dong ngồi xuống, thái độ thận trọng giống như bảo vệ tâm can bảo bối. Cứ chỉ quan tâm như vậy, làm cho những người khác không nói gì nhướng mày. Đỗ Ứng Dương từ trước đến giờ giết người không chớp mắt, không ngờ lại quan tâm cô ấy như thế, thậm chí tự mình bụng cà phê tới? Nếu truyền ra bên ngoài, chắc chắn đám người đó sẽ hoài nghi bọn họ có phải bị ảo giác hay không. Sau khi gặp lại Thiên Văn, người đàn ông lãnh khốc này bắt đầu có chút thay đổi. Tuy là thay đổi rất nhỏ phải cần thận quan sát mới có thể phát hiện, giống như là băng cứng rắn nhưng khi đến mùa xuân đến thì đám băng đó sẽ từng giọt từng giọt hòa tan. “Cái áo ngủ này là cô chọn cho hắn?” Thượng Quan Mị buồn cười, đôi môi đỏ mọng lại về lên độ cong xinh đẹp. Mặt từ tách cà phê nâng lên, Thiên Văn nghiêng đầu nhìn bộ áo ngủ kia. “Đúng vậy, hắn vừa vào đây ở, cái gì cũng không mang, trong nhà có con nít cho nên không thể cho hắn ở trần ngủ, nên tôi chỉ có thể lấy áo ngủ lớn nhất cho hắn, miễn cưỡng cũng mặc được!” Đêm đó muốn hắn mặc áo ngủ, hắn hé ra gương mặt làm lì như là rất không tình nguyện vậy nha! Hòa Nhạ Hoan nhìn thấy vẻ mặt u ám của Đỗ Ứng Dương, hiển nhiên là rất bất mãn với áo ngủ. “Đợi lát nữa tôi liền phái người dọn dẹp lại đồ của cậu vệ, sau đó nhanh chóng đưa lại đây.” Cô cẩn thận nói. Hắn gật đầu sơ sơ, biểu hiện lòng biết ơn. “Thật tốt quá, đầu tiên là nuốt trôi, tiếp theo là từng bước xâm chiếm, trong mắt anh có còn xem tôi là chủ nhân không nha?” Thiên Văn nhỏ giọng oán giận, không hề lưỡng lự lại muốn hắn đi ra ngoài. Uống xong một ngụm cà phê cuối cùng, cô vươn cái lưỡi phấn hồng ra, theo thói quen tính liếm môi đỏ mọng. Bên tai truyền đến thanh âm xa lạ, cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, nhưng chỉ thấy con ngươi thâm trầm của Đỗ Ứng Dương. Đó là thanh âm gì nha? Như là đàn ông hít mạnh một ngụm không khí, là hắn sao? Mắt Thiên Văn chớp vài cái hoài nghi chính mình nghe lầm. Một nơi khác

truyền đến cười khê,cô lại chuyển đi qua, thấy Thượng Quan Mị cong môi cười không ngừng, như là phát hiện bí mật thú vị gì đó. “Rất động lòng người sao?” Thượng Quan Mị đưa cột hỏi. Đỗ Ứng Dương không có nói gì, lấy một con người sắc bén nhìn chăm chăm sang bên kia. Rốt cuộc có chuyện gì nha? Thiên Vân quay đầu qua lại, đuôi ngựa đá động thay phiên nhìn bọn họ. Nhưng nhìn sao cô cũng không hiểu, cảm thấy chính mình như là người ngoài cuộc?

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 21

Không có người thiện tâm nào chịu giải thích cho cô,cô chỉ có thể nhún nhún vai một cái không hề nghĩ nhiều, đưa tay đem cái hộp nhưng trên bàn đẩy tới phía trước.

“Đây thứ cô muốn tôi chế tạo,cô kiểm tra lại xem, tôi sẽ giải thích sau.” Thiên Vân vừa nói vừa muốn mở hộp nhưng ra,bàn tay nhỏ nhắn của Thượng Quan Mị lại vươn đến đặt lên cái hộp. “Việc này có thể đợi chút, tôi còn có truyện quan trọng hơn cần nói trước” Cô ngăn cản Thiên Vân mở hộp nhưng ra, giương mắt nhìn về phía Trí Giả. Giải thích công việc luôn luôn do Trí Giả phụ trách. Trí Giả gật đầu,đưa tay vào ngực lấy ra một tấm khăn lụa, thông thả mở ra.Chính giữa khăn lụa là một bộ bài. “Chỉ là một bộ bài xì phé ,có cần thận trọng như vậy không?” Thiên Vân hoang mang hỏi, nhận thấy được cơ bắp toàn thân của Đỗ Ứng Dương trong nháy mắt cứng ngắc lên. “Bộ bài này là của tên ‘Đồ tể’,mấy ngày nay khi điều tra tổ chức phụ thuộc ‘Flores’ thì phát hiện.” Trí Giả giải thích đem cả bộ bài bọc trong khăn lụa đặt ở trên bàn. Thiên Vân đưa tay cầm lấy bộ bài, mới vừa đụng đến liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. “A,đây không phải làm bằng giấy.” Cô hô lên một tiếng, cẩn thận nghiên cứu chất liệu gỗ của bộ bài.“Giống nhau là sợi thực vật, nhưng mà khi chế tạo có trình tự sắp xếp quang sấm rất nhỏ.” Sợi quang học siêu nhỏ là kết quả nước Đức nghiên cứu ra,hết sức cao quý, sử dụng để truyền tin. Mà sắp xếp sợi thực vật nhỏ để che dấu, còn chế tạo thành bộ bài xì phé căn bản là trước nay chưa từng có. “Bên trong bộ bài xì phé này giấu sợi quang học rất nhỏ,còn có thể chứa rất nhiều tư liệu, có thể thông qua máy tính riêng chứng thực, giống như là tượng trưng người nào đó.” Thượng Quan Mị cầm lấy bộ bài,ngón tay mảnh khảnh sờ soạng xung quanh, mặt bài màu đen còn có chữ J . Đỗ Ứng Dương rung mình, chăm chú nhìn vào lá bài tây kia. “Black Jack, hẳn đã đến Đài Loan.” Hắn từ từ nói ra sự thật. “Đúng vậy.” Trí Giả gật đầu, ánh mắt cũng lưu lại ở trên bộ bài. “Black Jack? Là ai?” Thiên Vân không chút để ý hỏi, lực chú ý còn đặt ở trên bộ bài kia,lấp đặt tinh vi như vậy cần phải tốn rất nhiều thời gian nha, trước đem sợi quang học phân loại, rồi sau đó đem đi thí nghiệm. .... A! Black Jack!? Mắt to sưng mù nháy mắt trùng đến lớn nhất, cả người cô nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc. “Black Jack?‘Flores’ lão đại phía sau bọn họ? Hẳn đến Đài Loan sao?” Cô lớn tiếng reo lên, lúc này mới phát giác đại sự không ổn. “Cô đã quên người kia là ai sao?” Hỏa Nhạ Hoan dò hỏi. “Yên tâm, đối với hắn,tôi thật sự rất ấn tượng.” Cô cười gượng vài tiếng, tầm mắt nhanh chóng dời khỏi bộ bài. “Flores” chính xác là người đối đầu “Tuyệt thế”, cũng là tổ chức những năm gần Thượng Quan Mị hết sức muốn tiêu diệt,hai bên như nước với lửa. Black Jack thân là lão đại phía sau màn,hắn thật sự lợi hại, hành tung bí hiểm, nhiều năm nay hắn trôi nổi khắp nơi, nghe nói người thấy được mặt thật của hắn, trên đời này có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hẳn đến Đài Loan, có phải đại biểu là không thể nhận được nữa, chuẩn bị phản kích? Thiên Vân sờ sờ cổ bản thân, xác định đầu còn chặt chẽ dính ở phía trên. Nghĩ thôi cũng biết, ngoại trừ anh em nhà Thượng Quan ra thì cô là “Võ giả” thiết kế vũ khí ,tuyệt đối cũng là cái đinh trong mắt Black Jack, nếu rơi vào trong tay Black Jack, đầu của cô nhất định khó giữ được. “Tôi thật không ngờ, hắn đối vs2 coi trọng đến như thế, đến nỗi đích thân ra tay.” Thượng Quan Mị lấy tay sờ cằm dưới, phong tình vô hạn quay đầu, xem ra càng thêm mỉa mai động lòng người. “Black Jack đến Đài Loan, nếu là vì vs2 vậy Thiên Vân sẽ có nguy hiểm” Đỗ Ứng Dương trầm giọng nói tầm mắt chuyển qua trên mặt Thiên Vân. Thấy ánh mắt chuyển chú nhìn vào mình Thiên Vân xấu hổ quay đầu, tay chân có chút luống cuống, lần đầu tiên nghe thấy trong miệng hắn thảo luận ra tên của cô, cô cảm thấy có chút là lạ, lại không thể nói rõ là chỗ nào,chỉ cảm thấy trong lòng âm áp,nóng nóng, giống như ở mùa đông uống một ngụm trà sữa nóng. .... “Bản thân tôi không lo lắng,cậu là cận vệ tốt nhất. Dù xảy ra chuyện gì cậu cũng sẽ dung toàn lực bảo vệ cô ta, không phải sao?” Thượng Quan Mị cười khê. Cô mới là người hiểu rõ toàn cục, thậm chí so với bọn hắn cô còn biết chuyện sẽ phát triển như thế nào. Có cận vệ ngày đêm bên cạnh,“Flores” đừng nói là bắt cóc Thiên Vân, chỉ sợ tiếp cận cũng có chút khó khăn. Người nào không sợ chết mới bước vào phòng này một bước, Đỗ Ứng Dương sẽ không thủ hạ lưu tình, tuyệt đối làm người đó đi vào nhưng nằm đi ra ngoài. Chuyện khó giải quyết là bản nhân Black Jack. Hắn không phải là nhân vật bình thường cho nên tuyệt đối không thể khinh thường. Đỗ Ứng Dương trầm ngâm sau một lúc lâu, cũng biết Black Jack không phải dễ đuổi, hắn nhanh chóng suy tư, trong đầu hiện lên các loại ứng biến thi thố. “Nơi này sơ hở nhiều lắm, tôi muốn đưa bọn họ đến nhà Thượng Quan.” Hắn nói. “Tôi không có ý kiến.” Thượng Quan Mị gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 23: Chương 22

Thượng Quan gia có một mảng lớn vùng núi là trụ sở của mấy vị cán bộ, kiến trúc ngũ giác giống như ngôi sao,ở trong đó đều là mấy người xuất sắc. Nếu muốn tìm nơi an toàn thì nơi đó là nơi ẩn thân tốt nhất.

“Anh không ý kiến, tôi có!” Thiên Vẫn đi ra ngoài, trừng mắt nhìn vài người. Nếu không hề rằng bọn họ sẽ cho cô là người trong suốt!“Tôi đã sớm nói qua, nơi đó yên lặng giống bãi tha ma,tôi ở không quen. Nói gì đi nữa đứa nhỏ cần đi học,ở vùng núi không có phương tiện giao thông nha.” “Đi dọn đồ đạc.” Ánh mắt của Đỗ Ứng Dương lạnh lẽo,thong thả nói, coi thường kháng cự của cô. Mạng sắp không còn mà kiên trì những việc nhỏ đó, trong đầu cô gái này chứa gì nha? Tương hồ sao?” “Tôi không đi.” Thiên Vẫn dùng sức lắc đầu, kiên quyết phản kháng. “Không thu dọn cũng được.” Hắn lạnh lùng đáp lại. “Tôi không. ....” Con người đen sắc bén quét lại đây,lời còn dư lại tự động chạy trở về trong bụng, kháng nghị bị bác bỏ. Thiên Vẫn rút cổ cảm thấy vô cùng ủy khuất, cúi đầu uống cà phê. “Không đến trường cũng không!” Thanh âm rất nhỏ rất nhỏ như là muỗi rên rỉ vang lên. Hu hu, cà phê sắp rơi xuống,cô cảm thấy chính mình thật bi thảm. “Mẹ, Tiểu Dụ đến trường hay không cũng chẳng sao, con có thể dạy kèm nha.” Định Duệ ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở, vẻ mặt lại giống như tranh công nhìn về phía Đỗ Ứng Dương. Khi Đỗ Ứng Dương nhìn hắn gật đầu tỏ vẻ khen ngợi, tìm hắn giống đóa hoa nở rộ, mừng rỡ thiếu chút nữa không bay lên trời. “Con không thể giúp mẹ một lần sao?” Thiên Vẫn trừng mắt Định Duệ,muốn bóp chết tiểu vương bát đản này. Ngay cả con cũng không cho cô lối thoát, mắt thấy bốn bề đều là địch,cô lại tiếp tục bại trận. Tiểu Dụ mặc váy yếm, kéo hai dây lưng đi ra,cô bé muốn tìm người cột lại dây lưng cho mình. Thiên Vẫn theo thói quen muốn vươn tay ôm cô bé vào lòng. “Tiểu Dụ ngoan, mẹ hiểu rõ con nhất, chúng ta không cần đề ý đám đàn ông thôi kia nha.” Cô tự mình sâu nảo hít hít cái mũi. Tiểu Dụ miễn cưỡng chịu được trong chốc lát, rồi sau đó nhẹ nhàng vận vẹo, tránh khỏi cái ôm áp của cô. Tiếp theo hai trông mắt thủy tinh của Thiên Vẫn thiếu chút nữa rớt xuống! Tiểu Dụ thể nhưng thẳng tắp đi đến phía Đỗ Ứng Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn không có nửa điểm ý sợ hãi. “Buộc buộc.” Cô bé xoay người, tìm người giúp. Thân hình cao lớn của hắn ngồi xổm xuống, lấy hai tay ngấm đen gọng buộc nơ thành hình con bướm,dáng vẻ thuần thực như là mỗi sớm đều phải làm như vậy. Đợi chút, bọn họ vào thời điểm nào trở nên vô cùng thân thiết như vậy? Tiểu Dụ lúc trước cũng không nhiệt tình như vậy nha! Cô ở bên trong phòng thiết kế vũ khí mấy ngày, gang sơn dưới mái hiên chẳng lẽ đã muốn đổi chủ, hai cây cải đồ đều làm phân? “Tiểu Dụ, muốn nói gì?” Định Duệ toát ra vẻ mặt vừa lòng, còn không quên lên tiếng nhắc nhở. Tiểu Dụ xoay người,cánh tay gầy vòng trụ cổ của Đỗ Ứng Dương, ở trên gương mặt hắn thơm một cái.“Cảm ơn.” Cô ngoan ngoãn nói cảm ơn, còn lộ ra nụ cười ngọt ngào. Đỗ Ứng Dương gật gật đầu, tầm mắt nhìn về phía tiểu cô nương dịu dàng hơn rất nhiều,ngay cả bộ mặt nghiêm khắc thường ngày đều mềm hoá, giờ phút này hắn xem ra không hề lãnh khốc vô tình, thậm chí còn có vài phần hương vị đàn ông của gia đình. Người không biết nội tình tuyệt đối hội nghĩ đến Tiểu Dụ là con gái được hắn nuông chiều. Theo vẻ mặt đắc ý của Định Duệ không khó nhìn ra,tất cả đều là hắn thiết kế. Đứng ở một bên Thiên Vẫn nắm chặt tay thành quyền. Tức giận đến nghiến răng. Người khác nuôi con để dưỡng già, mà cô nuôi con lại làm cho cô hiểu rõ được cái gì gọi là nuôi chuột cắn túi. Tiểu Dụ đối với Định Duệ là nói gì nghe nấy, có hắn ở một bên hướng dẫn cô bé này đương nhiên cũng không đem Đỗ Ứng Dương trở thành người ngoài, ở chung vài ngày liền rất quen, chỉ thiếu không đi theo Định Duệ cùng nhau mở miệng gọi hắn là cha. Mắt thấy ngay cả Tiểu Dụ cũng bị thu mua,đầu hướng Đỗ Ứng Dương ôm ấp, nhất là cả hai ghé vào cùng nhau nhìn qua rất hoà thuận vui vẻ, bình dấm chua trong lòng Thiên Vẫn bị vỡ ra. “Vút cao cao.” Tiểu Dụ chớp chớp mắt,về mặt chờ mong nhìn Đỗ Ứng Dương. Hắn theo lời của cô bé cúi người xuống, lấy hai cánh tay cường tráng ôm lấy cô bé lên, tiếp theo là ném lên không trung. Tiểu Dụ phát ra tiếng thét vui mừng chói tai, khi rơi xuống bị bàn tay vững vàng tiếp được.“Còn muốn, còn muốn.” Cô bé la hét, đảo mắt lại bị ném không trung, đối trò chơi này làm như không biết mệt. Ném lên phối hợp với đó lấy đúng là không chệ vào đâu được, cô bé được bảo vệ rất tốt. Theo Tiểu Dụ bị ném lên không trung,mí mắt của mọi người cũng nhướng càng cao.Còn Thiên Vẫn thì nheo lại ánh mắt, trừng mắt nhìn Đỗ Ứng Dương và Tiểu Dụ đang cười khanh khách. Cô nhanh bị dấm chua làm chết đuối!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 23

Thiên Vẫn ngày thường thân thể gầy yếu, cũng không có sức lực mạnh như Đỗ Ứng Dương, đừng nói là thấy cao, ngay cả ôm lấy Tiểu Dụ đều phải dùng hết sức, cũng khó trách Tiểu Dụ muốn dời tình yêu sang người khác.

Người đàn ông này thật sự là đáng ghét tới cực điểm, đầu tiên là đoạt con trai hiện tại ngay cả con gái cũng muốn đoạt, hắn tính làm cho cô tứ cố vô thân sao? “Được thôi, các người đều đi đến chỗ của hắn đi, dù sao không ai thích ta,để cho ta một người cô đơn chết già đi.” Cô cô đơn lui ở góc, ngón trỏ vẽ trên mặt đất thành mấy vòng tròn, nhắm nháp thê lương bị chồng ruồng bỏ. Mắt thấy bóng dáng bắt đầu xám xịt, Định Duệ giật nhẹ góc áo của cha hắn,sau đó ôm lấy Tiểu Dụ.“Hai người từ từ tán gẫu,con đưa Tiểu Dụ lên xe con nít.” Hắn vội vàng nói xong,tiếp theo ôm lấy Tiểu Dụ đi ra ngoài. Trước khi đi Định Duệ còn thấy mẹ hắn ném đến cái nhìn ai oán. A, từ xưa không chỉ trung hiếu khó lưỡng toàn, ngay cả cha hắn mẹ hắn cũng rất khó lấy lòng cùng lúc nha! Vì để ba hắn có thể ở chung, hắn chỉ có thể tạm thời xin lỗi mẹ hắn. Sau khi tiểu hài tử rời đi, phòng khách lập tức im lặng rất nhiều, chỉ còn lại có Thiên Vẫn nho nhỏ kêu gào. “Cô cần người giúp đỡ không?” Trí Giả mở miệng, hỏi phương thức xử lý kế tiếp. Vấn đề an toàn bên trong “Tuyệt Thế” luôn luôn do Đỗ Ứng Dương phụ trách, nhắc tới kỹ xảo và phương pháp bắt phần tử khủng thì hắn là đệ nhất. Đỗ Ứng Dương đầu tiên là nhắm lại hai mắt, trầm tư sau một lúc lâu, đem tất cả tình báo hợp thành một. Hồi lâu sau hắn thông thả mở to mắt, lúc trước toát ra tình cảm giờ đã muốn biến mất hầu như không còn,lúc này trong con người đen có tia sắc bén. Đó là ánh mắt mãnh thú khi nửi được con mồi, lãnh liệt mà vô tình, làm tất cả người tiếp xúc không rét mà run. “Trước nên tra rõ hành động gần đây của ‘Flores’, từ nhân viên bắt đầu tra trở lên.” Hắn phân phó thảo luận cùng với Trí Giả, muốn khi nào đem Thiên Vẫn đám người đó đến Thượng Quan gia, dù sao chỉ có nơi đó mới là an toàn nhất. Bởi vì phải bảo vệ Thiên Vẫn cho nên hắn không muốn mạo hiểm Trước khi Thiên Vẫn gặp nguy hiểm, hắn phải bắt được Black Jack! Thấy hai người đàn ông bắt đầu nói chuyện chính sự, Thượng Quan Mị quay đầu chỉ vào nội thất. “Chúng ta vào trong nói chuyện một chút.” Cô thấp giọng nói. “Đó là phòng làm việc của tôi! Cũng không phải là nơi có thể nói chuyện phiếm, tại sao các người luôn thích kéo tôi vào bên trong nói chuyện?” Thiên Vẫn bắt đầu đi nói, biết cho dù là ở lại cũng chen miệng không lọt. Cô nhận mệnh đứng dậy đưa Thượng Quan Mị đi đến nội thất. Lúc cô không có phát hiện, có một đôi con người đen thủy chung đuôi theo bóng dáng của cô. Thẳng đến cô đi vào nội thất, tầm mắt vẫn chưa quay trở về. Tình cảm thật sâu nhưng trong lúc cô không có phát hiện đã lẳng lặng chạy đi. Hộp nhung màu lam đặt ở trên bàn, lúc này không có trở ngại thuận lợi mở ra, một đôi trâm xinh đẹp nằm ở trên nền nhung,nhìn qua cao quý mà xinh đẹp. “Đây là chính là thứ cô muốn đề phòng thân, tôi chế tạo nó thành đồ trang sức,rất dễ mang theo bên người.” Thiên Vẫn giải thích rồi lấy ra cây trâm dài,làm cây trâm này độ khó không cao. “Thật đẹp.” Thượng Quan Mị yêu thích không buông tay,lật ngược lại thường thức. “Đây không phải là kim loại sao?” Trâm dài nhưng rất nhẹ, lại vô cùng chắc chắn. “Sử dụng ở khoảng cách gần,lực công phá không nhỏ.” Hòa Nhạ Hoan vui

mình thấp giọng nói, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại. “Lúc sử dụng phải vô cùng cẩn thận, coi chừng tổn thương chính mình.” Thượng Quan Mị cười duyên một tiếng, vô cùng thân thiết vỗ vỗ má phẩn của Hỏa Nhạ Hoan. “Yên tâm, thân thủ của tôi cũng không kém cỏi như vậy.” Cô gỡ cây trâm cài tóc xuống, rồi lấy cây trâm dài ở trên bàn cài lên lại. “Coi luôn luôn sống an nhàn sung sướng, cho nên không có bản lĩnh gì đáng nói?” Thiên Vãn hừ cười một tiếng. “A, cô nói như vậy làm cho tôi rất đau lòng.” Thượng Quan Mị lấy tay phủ trước ngực, vẻ mặt như bị đá kích. Thiên Vãn cười gượng hai tiếng không đáng để bình luận. Vừa chuyển đề tài cô lại nhớ tới điều liên quan đến cây trâm này. “Nhớ kỹ đây thuộc loại vũ khí lạnh, có thể sử dụng phòng thân, có thể đã thương người nhưng không giết được người nha.” “Tôi cũng không có ý lấy mạng người ta.” Thượng Quan Mị gạt đầu, lấy ngón tay khẽ vuốt sợi tóc phân tán, giờ tay nhắc chân đều lộ vẻ phong tình. Nguyên tắc cô không giết người, thiện lương hoặc đạo đức không quan hệ, thuần túy chỉ là không muốn dơ hai tay. Còn nữa nếu thật sự phát sinh chuyện lớn gì, tự nhiên sẽ có người giúp cô xử lý thỏa đáng, không cần cô tự mình động thủ. “Vậy cô đặt làm vũ khí phòng thân mục đích là gì?” Thiên Vãn quay đầu lộ ra ánh mắt hoài nghi. “Cùng ‘Flores’ đối lập, Black Jack cũng đã đến Đài Loan cho nên tôi phải cẩn thận làm việc.” Thượng Quan Mị rũ mắt xuống, nói như là chuyện đương nhiên. “Đừng nói những lời rêu rĩa lấy lệ.” Thiên Vãn nhướng mày không thể bị thuyết phục. “Cô giả dối thành tánh, sẽ không hao phí tinh thần làm thêm một chuyện, nhiều lời thêm một câu. Hôm nay phí công đặt vũ khí tùy thân, nhất định có mục đích.” “Cô đã quá đa nghi.” Thượng Quan Mị vô tội nháy mắt phượng. Thiên Vãn buông tha, quay đầu tìm Hỏa Nhạ Hoan để biết giải đáp. “Tiểu hoan, cô nói!” Hỏa Nhạ Hoan mỉm cười lắc đầu. “Giữ bí mật là mỹ đức đầu tiên.” Cô biết nội tình nhưng không thể để lộ ra. “Thượng Quan gia và hai chữ mỹ đức cho tới bây giờ không có quan hệ.” Hai tay của Thiên Vãn cầm ở bên hông châm biếm nói, biết trước các cô nhất định là có quỷ kế gì đây, nếu không làm sao thần bí như thế? “Tôi chỉ là muốn phòng ngừa thôi.” Thượng Quan Mị cười ngọt ngào, đôi mắt kiêu my liếc đến đây có ý giễu cợt. “Nói gì đi nữa, cận vệ tốt nhất đem lòng của mình đặt ở trên người cô, tôi thật chúc phúc cô nha!” Thiên ý lại có phần giễu cợt làm cho bà vai Thiên Vãn suy sụp xuống. Cô xoay người sang chỗ khác, trừng mắt nhìn bàn đồ vũ khí, cũng là làm như không nghe thấy. Mặt giống như đưa đám. .... “Tim hần cũng không phải là đặt ở trên người tôi.” Cái Đỗ Ứng Dương đề ý chính là Định Duệ nha! Thượng Quan Mị ngồi ở mép bèo, hai chân thon dài cũng vắt lên. “Đỗ Ứng Dương là người đàn ông trải qua địa ngục, cho nên đối với cảm tình không hề lãng phí, nếu không chân chính đề ý, hần sẽ không coi trọng liếc mắt một cái.” “Hần muốn là Định Duệ.” Thiên Vãn nắm chặt tay thành quyền. “Hần muốn chính là cô, mà yêu cũng chính là cô nha.” “Có mới là lạ.” Thiên Vãn hừ một tiếng. Nếu thật sự yêu cô, tại sao hung dữ với cô như vậy? Hần đã sớm cho thấy hần tìm kiếm cô là bởi vì Định Duệ. “Nếu hần muốn chính là Định Duệ, cô cần bản không có cơ hội cùng hần tranh chấp, hần sẽ tức khắc mang đứa nhỏ đi.” Thượng Quan Mị thần nhiên nói. “Đỗ Ứng Dương không phải là người vô tình như vậy.” Cô lập tức cãi lại, không phát giác mình đang nói chuyện thay hần. Tuy thời gian ở chung với Đỗ Ứng Dương hơi ngắn ngủi, nhưng cử chỉ của hần lại làm ám áp tim của cô. Nhớ tới mấy ngày nay ở chung đôi môi đỏ mọng của cô lại cong lên. Trí nhớ chạy đi chạy... chạy đến khúc Đỗ Ứng Dương kéo cô vào trong phòng tắm, cần rờ hôn cô, hấp dẫn cô. .... Cô đột nhiên cảm thấy nóng quá, hai má cũng vì nóng mà đỏ lên. Thượng Quan Mị cười khê. “Trừ cô ra ở ngoài hần cũng chưa cho kẻ nào thấy gương mặt hoà nhã.” “Có lẽ tại các người không đủ hiểu hần.” Đỗ Ứng Dương tuyệt đối không phải người xấu, cô rất kiên trì. “Hần thậm chí ngay cả biết có cơ hội cũng không cho người khác nha!” Thượng Quan Mị chỉ ra điểm mấu chốt nghiêng đầu nhìn cô, tò mò cô tại sao chậm hiểu như thế nha. Sự tình đều xảy ra trước mắt, hơn nữa rất rõ ràng, vì sao Thiên Vãn không nhìn rõ nha? A, cô gái này chậm hiểu như thế, kế hoạch cô trừ bị lâu nay chẳng lẽ không có kết cục hoàn mỹ sao? Thiên Vãn trở lại trước bàn làm việc, vịn cái trán ngồi xuống, ngay cả không có mũ an toàn cô vẫn cảm thấy rất nặng nha. “Các cô biết hần đã lâu rồi sao?” Cô nhỏ giọng hỏi. Đối với cô mà nói quá khứ của Đỗ Ứng Dương là một điều bí ẩn, mà cô có dự cảm cho dù là mình mở miệng hỏi, hần cũng sẽ không nguyện ý nói thêm. Nhưng mà cô thật sự muốn hiểu thêm hần nha a! Chín năm trước cô lựa chọn hần, không biết có thể tính là vừa thấy đã yêu không? Nói thật lại lần nữa nhìn thấy Đỗ Ứng Dương, mặc dù có kinh ngạc có bối rối nhưng không thể phủ nhận, ở sâu trong trong lòng cô thật ra có chút vui. .... “Đỗ Ứng Dương vào làm trong Tuyệt Thế có mười năm” Hỏa Nhạ Hoan đi lên phía trước, vỗ vỗ bà vai Thiên Vãn cổ vũ cho cô. “Hần là một thành viên trong Tuyệt Thế, tuy rằng mọi người cố gắng nhưng đều bị hần xếp ở bên ngoài, ngoại trừ có chuyện quan trọng nếu không hần thậm chí lười mở miệng.” Cô nhẹ giọng nói. “Hần cần gì phải mở miệng nha? Hần dùng cặp mắt kia là có thể sai người rồi.” Thiên Vãn thấp giọng oán giận. “Hần là người chạy thoát vụ huyết án diệt môn, lãnh khốc sớm trở thành tính cách của hần. Vào làm trong Tuyệt Thế hơn mười năm, ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ, hần tìm kiếm của cô so với tìm kiếm kẻ thù còn tích cực hơn.” Thượng Quan Mị chậm rãi nói, mắt phượng ngó nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Vãn. Đau lòng giống như nhiều năm trước, cô đầu tiên nhìn thấy cảm xúc của hần. .... Thiên Vãn lấy tay che môi, nuốt xuống một tiếng hô nhỏ. “Cho nên hần mới có thể nói, hần không có người nhà. ....” Cô thì thào nói nhỏ. Khó trách khi Đỗ Ứng Dương nhìn đứa nhỏ hần vô cùng chuyên chú, cặp mắt hần sưu tầm hình ảnh cô và đứa nhỏ ở chung. Đối với hần mà nói, tất cả những điều này là xa lạ, đây là một cái nhà mà hần từng có được, lại bị người ta tàn nhẫn cướp đi. Như vậy, cô có thể lên hy vọng. Đỗ Ứng Dương coi cô là người nhà sao? Vô số vấn đề đảo quanh ở trong đầu, cô cắn chặt môi muốn lao ra hỏi, nhưng lại sợ hần đưa ra đáp án làm cô rơi vào hố sâu tuyệt vọng. “Cô nói hần ở lại không chỉ là vì Định Duệ?” Thiên Vãn thật cẩn thận hỏi, thong thả ngẩng đầu lên. Thượng Quan Mị lộ ra mỉm cười, sau nụ cười lại xuất hiện dáng vẻ giả dối quen thuộc. “Đừng hỏi tôi, tự bản thân cô đến hỏi hần.” Cô đơn giản nói, ném ra vấn đề khó khăn. Thiên Vãn trả lời là một tiếng thất bại rên rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24

Ánh mặt trời chiếu khắp nơi, Thiên Vãn tìm được cơ hội lui về khoảng không trong nhà.

Tay chân cô luống cuống thu thập lung tung, muốn nhanh chóng chạy về Thượng Quan gia. Nếu như bị Đỗ Ứng Dương phát hiện cô lên rồi đi khỏi phạm vi bảo vệ, cô có thể sẽ bị mắng nha. Nói thật ra cô không sợ ai mắng, lại càng không sợ bị đánh, chỉ sợ hần tức giận. Đỗ Ứng Dương một khi bị chọc giận, ánh mắt sẽ trở nên vô cùng lạnh lẽo, nhìn chăm chú vào cô, độ âm chung nhanh chóng hạ xuống. Cô đã được chứng kiến qua vài lần, mỗi lần đều chỉ có thể chạy trốn chết, chui vào trong chăn bông lạnh run. Nhưng mà sợ thì sợ, có một số việc không thể không làm. “Mình về nhà một chuyến lấy vài thứ, hần là cũng không cần phải báo nha? Nếu tiếp tục rảnh rỗi đầu óc của cô đều bị rị sứt.” Cô lăm bằm lâu bầu, cầm một ngum túi da lớn, đem đồ vật này bỏ vào bên trong. Ngày đó đi vội vàng, cô bị Đỗ Ứng Dương kéo ra quãng lên xe, công cụ gì đều mang không theo, hiện nay nhìn thấy những công cụ bảo bối này, thiếu chút nữa không khóc rống chảy nước mắt. “Tốt lắm tốt lắm, động tác phải nhanh chút.” Cô thì thào tự nói, dùng hết sức lực khiêng túi da thật lớn thông thả đi động về phía cửa. Buổi chiều Đỗ Ứng Dương đang họp cho nên cô chỉ có thời gian ba tiếng. Túi da này thật nặng

nha, chỉ có vài món công cụ và mấy bản vẽ lại nặng như vậy? Cô thở hổn hển thật sự không nghĩ ra. Có hai người đàn ông chủ động đưa tay đến. Có người giúp đỡ nên bớt nặng rất nhiều. Thiên Văn dừng lại thở, tay đưa lên lau mồ hôi trên má phải. Tại sao có người tốt bụng như vậy nha? Trong lòng cô tràn đầy cảm ơn, chuẩn bị ngẩng mặt lên nói lời cảm ơn. “Cảm ơn các anh, tôi —” Động tác lau mồ hôi bỗng dừng cứng đờ, không đúng nha, hai người kia là ai? Cô trừng mắt trước hai khuôn mặt nam tính xa lạ, có thể xác định chưa từng gặp qua bọn họ. Tuy rằng vài ngày không trở về nhưng cô không hề đi nhầm phòng, hai người đàn ông này ở nhà cô làm cái gì? “Muốn mang thứ này ra cửa sao?” Trong đó một người đàn ông lên tiếng hỏi, ngẩng đầu nhìn. “Ack..... Đúng.” Cô nhỏ giọng trả lời, lưng dán trên vách tường không nhúc nhích, mồ hôi đều biến lạnh. Nếu là hàng xóm mới tới làm quen ít nhất trong tay sẽ cầm thêm bánh ngọt tự làm, hoặc là cầm món kho món súp để làm quen nha? Hai người này một chút cũng không giống còn mặc tây trang màu đen, vẻ mặt thận trọng như là muốn nghênh đón khách quý. Hai người đàn ông đem túi da chuyển tới cửa, mới thông thả sai bước trở về. “Lê tiểu thư, chúng tôi chờ đã lâu.” Hai người cung kính nói đồng thời đứng ở cửa ngăn cản không cho cô đi. Nghe được đối phương nói ra họ tên, lòng của cô trầm xuống, mồ hôi lạnh chảy ra nhanh hơn. Xem ra lo lắng sao cũng vô dụng, những người này chắc chắn là muốn bắt cô. “Các người tìm tôi có việc sao?” Cô biết rõ còn có hỏi, còn làm bộ kiên cường, trên thực tế hai chân đã phát run. “Chúng tôi là người của ‘Flores’, đã ở chỗ này chờ mấy ngày.” Người đàn ông đó tự giới thiệu, miệng ôn hòa thậm chí có thể nói là nho nhã. Mắt Thiên Văn trừng lớn, ngay cả hô hấp đều ngừng. Cô chỉ biết vừa nhìn thấy hai người kia, liền cảm thấy bọn họ không phải là người lương thiện! Xong đời! Cô lỗ mãng trở về chẳng khác là tự chui đầu vô lưới, hôm nay thân rơi vào nguy hiểm không nói, nếu như bị Đỗ Ứng Dương biết cho dù may mắn được cứu ra khỏi hổ khẩu, cô cũng khẳng định ăn không xong nha! Một người đàn ông khác đưa tay vào ngực, lấy ra bộ bài xì phé đặt ở trên bàn. “Lê tiểu thư, chúng tôi phụng mệnh của Hắc tiên sinh, mời cô đến nói chuyện.” Hắc nói. Nhìn chằm chằm bộ bài xì phé, mồ hôi lạnh giống như thác nước bắt đầu trượt xuống. Gương mặt của Thiên Văn cứng ngắc, chậm rãi lui về phía sau. “Không cần nha? Tôi vài hán không có gì để tán gẫu.” Black Jack quyết định tìm cô khai đao, chấp hành đại kế báo thù sao? “Xin đừng cự tuyệt, Hắc tiên sinh rất thành ý, muốn chúng tôi đưa Lê tiểu thư đến.” Ngụ ý chính là mặc kệ cô cự tuyệt hay không, đều phải khiêng cô đi là được. Thiên Văn miễn cưỡng nặn ra nụ cười, vẻ mặt kia so với khóc còn khó coi hơn. “Thật không? Tôi đây đi chuẩn bị một chút, lập tức theo các người đi.” Hai chân của cô phát run, miễn cưỡng đi lên lầu hai. Vừa rời khỏi tầm mắt hai người, cô nhanh chóng chạy về phòng ngủ, mở cửa sổ ra. Theo bọn họ đi? Nghĩ hay lắm! Cô muốn từ cửa sổ lầu hai bỏ chạy đi, sau khi ngồi trên xe cười nhạo bọn họ thật sợ ý. Phịch một tiếng, cô bị đâm cho choáng váng, cửa sổ không có tự mở ra, trên cửa thủy tinh chỉ xuất hiện vài cái khe. Nhìn xem cẩn thận chút sẽ phát hiện ngoài cửa sổ đều bị đóng đinh. Song sắt này thật sự rắn chắc, giống như dung đế nhốt tội phạm. Cô hung hăng đập lên song sắt, cửa sổ vẫn không chút động đậy. “Hôn đản, cũng không phải là phòng đặc biệt gì, đóng nhiều đinh như thế làm chi nha?” Xem ra người của “Flores” cũng không ngu ngốc. Bất quá núi không chuyển đường chuyên, đường không chuyển người chuyển, cô là “Võ giả” nha! Bằng những cây sắt này mà muốn khóa lại cô, bọn người kia vẫn là quá ngây thơ rồi. Thiên Văn mở tủ quần áo ra, lật đống lật táy, cuối cùng tìm được đồ áp dụng. Cô đơn giản kiểm tra sau đó đi đến cửa sổ — ẦM! Một tiếng ầm ầm nổ, cả căn phòng đều chấn động. Đừng nói là mấy cây sắt kia, ngay cả vách tường cũng thủng một lỗ to, toàn bộ cửa sổ đều bị mở toan, cây sắt ầm một tiếng văng đi thật xa. Khi tiếng bước chân dồn dập vang lên, Thiên Văn đã từ lỗ lớn trên vách tường nhảy xuống, tuy rằng động không nhanh nhẹn bắt quá vẫn là an toàn. Hai người kia nhất định không nghĩ tới, trong tủ áo cô có giấu ống phóng rốc két, có thể dễ dàng mở tất cả cửa sổ. Cô xoay người lại, hai tay chống lên eo nhỏ, đắc ý nhìn “tác phẩm lớn” vừa hoàn thành, chỉ thiếu là không có âm ỉ cười ha ha. “Nói giỡn, tôi làm sao dễ dàng bị bắt như vậy? Muốn bắt tôi? Trở về đợi thêm vài năm nữa đi.....” “Lê tiểu thư, chúng ta có thể xuất phát sao?” Thanh âm cung kính từ phía sau truyền đến. Thiên Văn quay đầu cực kỳ chậm chạp, phát hiện một người đàn ông trong đó đang ung dung đứng ở phía sau cô, như là đã sớm đoán trước cô sẽ dùng chiêu thức ấy. “Ngủ gật mới theo các người đi!” Thiên Văn hô một tiếng, quyết định thật nhanh, mở hai chân ra chuẩn bị rời khỏi. Mới chạy được vài bước, cô liền cảm thấy cổ căng thẳng bị một lực mạnh kéo trở về, thiếu chút nữa cắt đứt hô hấp của cô. “Ack, khụ khụ khụ, buông..... Buông ra.....” Cô nắm chặt tay, phát giác đối phương dùng dây thừng ghim chặt vào cổ cô. Lại có tiếng bước chân truyền đến, vội vàng cầm dây thừng tránh cho Thiên Văn bị xiết cổ đến chết. “Dừng tay, Hắc tiên sinh từng căn dặn muốn gặp người sống.” Người kéo lấy dây thừng hừ một tiếng, đem dây thừng bỏ ra. “Lê tiểu thư, đắc tội, chúng tôi phải đưa cô về.” Người đàn ông đó nói, liền kéo dây thừng gọn gang cột vài vòng trời chặt cô lại. Thiên Văn cũng không phải là hạng con gái bình thường, làm sao chịu ngoan ngoãn nghe lời? Cô dùng sức giãy dụa, thậm chí đã man há miệng muốn cắn, may là đối phương tránh được, nếu không đã bị cô cắn xuống một miếng thịt. “Tên đáng ghét, buông ra, người đây là đang làm cái gì? A! Không cần..... um, um, um!” Sau khi bị nhét vào miệng, ngay cả máng cũng trở nên mơ hồ. “Đồ con gái đã man.”

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 25

“Tất cả người Tuyệt Thế đều không thể nói lý.” Người nọ kết luận.

Hừm, thừa dịp cô không thể nói chuyện cho nên dám nói xấu “Tuyệt Thế”, bọn họ mới là người không thể nói lý nha! Cô vận vẹo mạnh hơn còn đưa chân đá bọn họ, ý định không cho những người này có thể vui vẻ. Nhưng mà hai chân làm sao địch nổi bốn tay, huống chi lại là hai người đàn ông cao to, liền hoàn đá của cô căn bản không có tác dụng với họ. Hai người khiêng cô, mở một bên cửa xe ra, chuẩn bị nhét cô vào bên trong. “Buông cô ấy ra.” Thanh âm cực băng hàn từ một bên truyền đến. Hai người đàn ông cứng đờ, cảnh giác quay đầu. Nghe được thanh âm kia, thân thể của Thiên Văn cũng đi theo cứng đờ, lập tức biết cứu binh đuổi tới. Nhưng mà cô không có nửa điểm vui mừng, ngược lại bắt đầu có chút khiếp đảm. Trong lòng vô cùng khản trương, đại khái không thể so với hai tên tay sai của “Flores”. Làm sao bây giờ? Đỗ Ứng Dương nhất định đang tức điên! “Cô ấy là khách mà Hắc tiên sinh muốn mời.” Người đàn ông khiêng hai chân cô, thanh âm cứng ngắc hiển nhiên cũng nhận ra người tới người nào. “Cận vệ” Đỗ Ứng Dương được người cùng ngành ngầm xưng là “Tử thần”, không ai dám đắc tội. Năm ngoái hán chấm dứt chuyện thù nhà được lưu truyền rộng rãi, nghe nói đối phương bị chết vô cùng thảm, cho nên chọc giận hán tuyệt đối cũng chỉ có chỉ còn đường chết. “Buông cô ấy ra.” Lúc này đây trong giọng nói có phần không kiên nhẫn. Người đang khiêng phần đầu đại khái bị dọa hồ đồ, nhảy dựng sang bên cạnh theo bản năng liền buông tay ra. Một tiếng trống vang lên, đầu rắn chắc của Thiên Văn ngã trên mặt đất, cô đau đến nhe răng trợn mắt. “A!” Bị ngăn chặn cái miệng nhỏ, phát ra một tiếng kêu đau ả. Tên chết tiệt, muốn buông tay thì ít nhất cũng nói một tiếng với tôi chứ! Hai tay bị trói chặt, cô lại không đụng được đến chỗ đau cho nên khó chịu cực kỳ. Người nọ buông tay lui về phía sau, vẻ mặt sợ hãi. Hắc đã buông tay a, vì sao ánh mắt cận vệ xem ra lại càng đáng sợ? Một người khác không biết nên

nói có cốt khí hay là không muốn sống chẳng, hần phò trương thanh thế nói: “Tại sao lại buông tay? Chúng ta.....” Nói còn chưa nói xong, đồng bọn của hần liền kéo tay hần lui về phía sau, khiến cho hần cũng nói lỏng tay. Lại là một tiếng trống vang lên, Thiên Vẫn đau đến hoa mắt. Cô khó khăn lật người lại cho đến khi ngồi xong, vừa nhấc đầu lên lại phát hiện hai người kia đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tầm mắt ngưng ở sau lưng của cô. Hồ hấp nóng rực cùng với hơi thở nam tính quen thuộc truyền đến từ phía sau, cô không cần quay đầu cũng biết Đỗ Ứng Dương đã đứng sau lưng cô. “Không có sao chứ?” Giọng trầm thấp từ phía trên vang lên, hần đưa tay lấy miếng vải nhét trong miệng cô ra. “Không sao.” Thiên Vẫn cúi đầu co lại cổ, mặc cho hần cời bỏ dây thừng, một đôi mắt to quay tròn nhìn bên trái rồi nhìn đến bên phải, từ bên phải lại nhìn đến bên trái, chính là không dám nhìn thẳng mặt của hần. Đó là do Đỗ Ứng Dương tức giận phóng xạ mà ra, đứng ở bên cạnh hần cô cảm thấy như là mau chóng bị đoàn lửa giận nướng tiêu. Trong nháy mắt cô thậm chí hoài nghi mình rơi vào ma chương Black Jack, so với bị Đỗ Ứng Dương cứu trở về còn an toàn hơn. Trên vai bị một bàn tay có lực kim lại, làm cho cô xoay người sang chỗ khác. Cô trừng mắt nhìn ngực hần, vẫn là không dám ngẩng đầu. Ông trời, hiện tại làm cho cô ngất đi nha..... Ông trời im lặng, hay là cảm thấy cô bị trừng phạt đúng tội? Ngón tay ngăm đen đưa đến, nâng cằm dưới của cô lên, ép cô phải nhìn thẳng vào hần. Cô kiên trì nhưng đành phải ngẩng đầu. “Không bị thương chứ?” Đỗ Ứng Dương trầm giọng hỏi, sắc mặt u ám, con ngươi đen toát ra ngọn lửa. Thiên Vẫn lắc đầu, khăn trương nuốt nước miếng. “Ack, tôi chỉ là muốn về nhà lấy một chút đồ để có thể mau chóng chạy trở về, không nghĩ tới ra cửa thì gặp được bọn họ.” Cô vì chính mình cãi lại, muốn thoát tội. Con ngươi đen nhử lại, không nghe những gì cô nói, ngược lại đem cằm dưới của cô nâng rất cao, thấy trên cổ tuyết trắng, bị dây thừng ma sát đã thương. “Bọn họ làm?” Đỗ Ứng Dương hỏi, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại. “Ack, chẳng qua là vết thương nhỏ, không đau.” Thiên Vẫn vội vàng nói, nhận thấy được lửa giận trong mắt của hần cháy càng mạnh. Hu hu, cô không phải cố ý muốn làm chính mình bị thương a! “Nếu anh không nói, tôi còn không cảm giác nha! Thật sự là không đau không đau không đau.” Cô liên tục lắc đầu, tăng mạnh ngữ khí muốn thuyết phục hần. Đỗ Ứng Dương liếc mắt sang cô một cái, vẻ mặt vẫn là rất khó xem. Rất rõ ràng hần không có bị thuyết phục. “Đứng sang một bên đi.” Hần thân nhiên nói. Có thánh chỉ hoãn lại hình phạt, Thiên Vẫn lần một vòng trốn được sang một bên, không có can đảm vào lúc này làm trái lời hần. “Các người thật gan!” Thanh âm mềm mại truyền đến, cùng không khí hết sức nguy hiểm trước mắt hoàn toàn không hợp nhau. Thiên Vẫn quay đầu đi, phát hiện có một cô gái xinh đẹp thủy chung núp ở trong góc. “Tại sao cô cũng đến đây?” Cô kinh ngạc trừng lớn ánh mắt. Thượng Quan Mị nhún vai, vuốt ve con mèo Ba Tư trong lòng. Mèo con thoải mái nheo lại ánh mắt, từ cổ họng phát ra thanh âm ừ ừ. “Hội nghị đang bàn đến một nửa, Đỗ Ứng Dương nghe được tin cô mất tích, tức giận đến thiếu chút nữa giết người canh cửa. Tôi nhắc nhở hần thời gian quý giá cho nên hần mới bỏ qua, nhanh chóng chạy lại đây. Cũng may gần tới sớm bằng không cô nhất định bị đưa đi.” Thượng Quan Mị quay đầu nhìn hai người xui xẻo đang run lấy bầy. “Ừm, xem ra không tổn thời gian nhiều lắm.” Cô có kết luận. “Tôn thời gian làm cái gì?” Thiên Vẫn nhỏ giọng hỏi. Đỗ Ứng Dương tính giáo huấn bỏ họ sao? Thật ra hần không cần tức giận đến như vậy, cô chẳng qua chỉ trầy da chút ít, lại không chịu ủy khuất gì. Thượng Quan cười rù không đáp trả, ý bảo cô quay đầu nhìn lại. Ba người đàn ông giật gấu, khí thế mạnh yếu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể quyết định. “Muốn chết như thế nào?” Đỗ Ứng Dương thân nhiên hỏi, môi mông thậm chí còn mỉm cười người nhìn cảm thấy không rét mà run. Từ lúc nhìn thấy vết thương trên cổ Thiên Vẫn, chớp mắt một cái hần liền động sát niệm. Hai người này làm Thiên Vẫn bị thương, hần muốn cho bọn họ chết không toàn thây!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26

Hai người miễn cưỡng ổn định thân mình. “Đỗ tiên sinh, đó là một hiểu lầm, chúng tôi chẳng qua chỉ muốn mời Lê tiểu thư làm khách.”

Cho dù có chức trách bảo vệ Lê Thiên Vẫn, hần cũng không nên tức giận như thế. Phản ứng của hần như là Lê Thiên Vẫn không chỉ là đồng bọn mà còn là cô gái hần yêu. “Các người làm cô ấy bị thương.” Ngữ khí vẫn bình thản nhưng cũng đã tuyên bố tội trạng của bọn họ. “Hắc tiên sinh chỉ cần dặn, muốn để cô gái kia còn sống!” Trong đó có một người quát, tay nhanh chóng đưa vào trong ngực. Lúc này lấy ra không phải là bộ bài xì phé, mà là cây súng đen chột lóe dưới ánh mặt trời. “Đi tìm đường chết đi!” Người nọ hô, giờ súng nhắm trúng. Thiên Vẫn trừng lớn mắt, ngay cả la lên cũng chưa kịp, đầu mất một cái chuyện đã chấm dứt, cô ngay cả cơ hội lo lắng thay Đỗ Ứng Dương cũng không có. Cây súng còn chưa có nhắm trúng, thân ảnh cao lớn lấy tốc độ quỷ dị tiến lên, mau lẹ đến làm cho người ta kinh ngạc. Hần nhanh chóng cầm lấy thân súng, người đó cũng sờ ngay cả mắt còn chưa kịp nháy một cái, họng súng đã quay ngược lại nhét vào trong miệng đối phương. “Đây là đáp án của các người sao?” Đỗ Ứng Dương nghe thấy cười, biểu tình tàn khốc vô tình, làm cho người ta tuyệt không hoài nghi hần sẽ hạ cò súng. Người đang ông đang ngậm khẩu súng liên tục lắc đầu dường như muốn khóc ra, trong đầu hần đã hiện lên cảnh óc của mình bị bắn tung tóe ra đường. Dù sao chỉ còn có con đường chết, tên còn lại quyết tâm buông tay. Mắt thấy tận dụng thời cơ, hần ti bỉ triển khai đánh bất ngờ. Tay sờ soạng sang bên hông, vừa vặn sờ thấy mấy cây sắt lúc trước bị Thiên Vẫn làm nổ ra tùm lùm. Hần nắm chặt cây sắt, mạnh mẽ đánh đến cái ót của Đỗ Ứng Dương, ý có chủ tâm đưa người vào chỗ chết. “A!” Lúc này đây, Thiên Vẫn hô lên, tim nhảy đến cổ họng, thiếu chút nữa không bật ra ngoài. Hai tròng mắt lạnh lẽo thân nhiên đảo qua, tay cầm súng không hề động còn tay kia dễ dàng đỡ lấy, mượn lực dung lực chẳng những gây sát lập tức bị bẻ gãy, ngay cả cánh tay người nọ cũng xoay thành mất tự nhiên. Trong đường tắt vang lên một tiếng la, thanh thúy nhưng không vui tai, làm cho người ta liên tưởng đến bẻ gãy xương gả. Tiếng kêu sắc bén rền vang tận mây xanh, sắc mặt người nọ xanh trắng, thân thể co giật. Đỗ Ứng Dương vẫn là duy trì vẻ mặt lãnh khốc, không nửa điểm thương hại, một tay vung lên đỡ lấy cây gỗ, tiếp theo phát tay giương lên, một người trưởng thành lại giống như con nít thẳng tắp đụng vào vách tường cứng rắn bên cạnh. Lại là một tiếng kêu rền, đầu người nọ hướng bên cạnh lập tức ngất đi. Theo góc độ nhìn hai chân của hần vặn vẹo kỳ lạ, xem ra xương đùi đại khái đã bị gãy. Hình ảnh trước mắt làm cho Thiên Vẫn kinh hãi không thể nhúc nhích. Cảm xúc lo lắng đã chuyển biến thành khiếp sợ. Cô chẳng qua chỉ là nghe nói Đỗ Ứng Dương đáng sợ đến cỡ nào, cô lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy. Người đàn ông trước mắt này hoàn toàn giống như một người khác, lãnh khốc không có độ ám, tàn nhẫn giết hại con mồi tới tay. Đây chẳng lẽ mới là mặt thật của Đỗ Ứng Dương sao? Nhưng mà cô lúc trước cũng từng cảm nhận được hần còn có nhân tính, cô rõ ràng nhìn thấy cặp con ngươi hung ác nham hiểm kia có cảm xúc dịu dàng..... Không, không đúng! Hần tuyệt đối không phải là người tàn khốc như vậy! “Ngăn cản hần! Cô là người lãnh đạo Tuyệt Thế, hần sẽ nghe theo mệnh lệnh của cô.” Thiên Vẫn bối rối nói, nắm chặt cánh tay Thượng Quan Mị, tầm mắt không dám rời đi Đỗ Ứng Dương, sợ cô phân tâm một chút hần sẽ hạ độc thủ. “Hần sẽ không nghe tôi.” Thượng Quan Mị vỗ về mèo con, thờ ơ lạnh nhạt không tính nhúng tay. “Tôi không muốn hần giết người.” Thiên Vẫn dậm chân, gấp đến độ muốn khóc lớn. “Vậy đi ngăn cản hần đi, hần đại khái chỉ nghe lời cô nói.” Thượng Quan Mị quay đầu lại, mắt phượng nhìn chăm chú vào Thiên Vẫn, ý bảo tự bản thân cô đi xử lý. Hần chỉ nghe lời của

cô? Làm sao có thể? Cô thật sự có lực ảnh hưởng lớn đến hắn thế sao? Thiên Văn cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không có thời gian nghĩ nhiều, đã muốn ba bước hai bước nhào đến phía trước. “Không được! Không được giết người!” Cô từ phía sau mạnh mẽ ôm lấy hắn, hai tay ôm chặt eo của Đỗ Ứng Dương, cô còn có thể cảm giác được hắn đang tức giận. “Buông tay.” Giọng Đỗ Ứng Dương vang lên, xuyên thấu qua thân thể truyền đến, có thể nghe ra hắn không vui. “Ngoại trừ anh buông người kia ra, nếu không em cũng không buông.” Thiên Văn thậm chí đem hai tay ôm chặt người hắn, dùng sức giam giữ chặt chẽ, mười ngón nắm thật chặt. Cô hạ quyết tâm muốn cứu người kia ra. Ông trời, từ trong miệng sư tử cứu miếng thịt béo ra so với việc này còn dễ dàng hơn! “Bọn họ làm em bị thương nên phải chết.” Hắn lặp lại tội trạng, tầm mắt lạnh như băng lưu lại ở khuôn mặt trắng bệch của đối phương. Phần nộ thật đáng sợ như là muốn cắn nuốt người kia. Cô rất sợ hãi, không phải sợ con thịnh nộ của hắn, mà là sợ thần trí của hắn bị phần nộ nuốt hết. “Không, không được giết người, chúng ta trở về.” Cô nhắm chặt hai mắt dùng hết sức lực ôm hắn, dù có bị liên lụy cũng tuyệt không buông tay. “Chúng ta về nhà đi, được không?” Cô dùng sức hô, nước mắt đảo quanh ở trong mắt. Không biết là trong lời nói của mình có tác dụng như thế nào ngoài ý muốn xúc động chốt mở, Thiên Văn kinh ngạc phát hiện thân hình mình đang dần dần mềm hoá, trong bầu không khí phần nộ như là tuyết gặp được ánh mặt trời chậm rãi hòa tan. Sau một lúc lâu sau, Đỗ Ứng Dương quay đầu lại, cúi đầu chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy có chút khó xử. Cô hé môi không biết là cái gì khiến cho hắn thay đổi chủ ý, nguyện ý nghe lời cầu xin của cô. Sau đó Đỗ Ứng Dương nhìn cô rất lâu, lâu đến cô dường như nghĩ đến thế giới sẽ biến mất, mà ánh mắt kia nhìn thấu tận linh hồn. Cô không hiểu cho nên có chút hoang mang, ở trong con người thâm thúy không thể có ngôn ngữ, chỉ có thể sửng sốt nhìn lại hắn. Duy nhất có thể xác định là lửa giận trong con người của Đỗ Ứng Dương đã biến mất không thấy, hai người kia không hề lo tánh mạng của mình nữa. Sau một lúc lâu sau Đỗ Ứng Dương ra lệnh. “Cút.” Hắn ngắn gọn nói. Tìm được đường sống trong chỗ chết, làm cho người nọ quỳ trên mặt đất thiếu chút nữa không ôm hôn lên chân Thiên Văn, cảm ơn công cứu mạng của cô. Khiêng đồng bọn đang hôn mê, người nọ nhanh chóng lên xe, nhấn ga thật mạnh, dùng tốc độ đua xe bão táp mà đi. Thượng Quan Mị thủy chung ẩn thân ở trong góc đi lên phía trước, trên khuôn mặt xinh đẹp có một chút nụ cười, như là nhìn thấy hình ảnh làm người ta vừa lòng. “Đám người kia cũng đi rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi. Tôi đã thông báo bác sĩ đội mệnh, chờ Thiên Văn về rồi trị liệu vết thương.” Cô mỉm cười nói, thay phiên nhìn hai người. “Nên đi trở về.” Đỗ Ứng Dương lại lần nữa nheo lại ánh mắt sâu xa khó hiểu nói. Lửa giận tàn lại cháy, tuy rằng không giống dọa người như ban nãy. Tầm mắt của Đỗ Ứng Dương một lần nữa trở xuống thân thể của cô. Thiên Văn rút lui cổ, cô hoài nghi hồ vân rui m nay còn chưa có chấm dứt. Rõ ràng là mùa hè oi bức, nhưng độ ẩm bên trong kiến trúc ngũ giác lại thấp đến có thể nuôi chim cánh cụt. Trong phòng khách có không ít người, toàn cổ nín cười, khoanh tay đứng nhìn. “Anh tức giận sao?” Cô nhỏ giọng hỏi, tính dầy cánh tay của Đỗ Ứng Dương. Con người đen đảo đến nhìn chăm chăm vào cô nhưng không có trả lời. Chẳng qua liếc mắt một cái mà bốn phía liên nổi lên gió lạnh. Hu hu lạnh quá lạnh quá a. ....!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 27

Một bác sĩ mặc áo trắng đi vào trong phòng khách, gương mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười. Trong tay hắn cầm thuốc tuýp thuốc mỡ đang đi lại đây, ông tay áo có nhàn nhạt mùi thuốc.

“Thiên Văn, ngừng đầu lên.” Hắn lên tiếng, cảm thấy hứng thú nhìn một đôi nam nữ trước mắt này. Thiên Văn duy trì tư thế cầu xin tha thứ đã vài tiếng đồng hồ mà Đỗ Ứng Dương lại thủy chung không mở miệng, chỉ lấy con người hung ác nham hiểm níu chặt cô. Cô ngoan ngoãn ngửa đầu, lộ ra đầu đỏ chói mắt ở càn cổ, để cho bác sĩ kiểm tra. “Không cần tức giận nha, em không phải có ý, em làm sao sẽ biết bọn họ ở ngay tại nhà của em ôm cây đợi thỏ?” Cô vô số lần lắc ông tay áo của Đỗ Ứng Dương, muốn hắn tha thứ. Hắn nhìn cô một cái, chỉ là nhìn qua mắt hắn thì biết hắn đang nắn cô dần. “Thật ra cũng không có xảy ra chuyện gì, nói không chừng anh không có tới em cũng có thể bình yên thoát vậy.” Cô nhỏ giọng nói, về mặt vô tội muốn cường điệu chính mình. Lúc này đây ánh mắt hắn trở nên sắc bén. Lúc trước là cuối mùa thu, lúc này nhất định là mùa đông giá rét, hơn nữa hiện tượng tạo thành siêu cấp mùa đông. Cô nhanh chóng bị đông cứng! “Thiên Văn, miệng vết thương không sâu, nhưng mà tôi thay cô sử dụng thuốc tiêu độc được không?” Bác sĩ lộ ra ôn hòa tươi cười thân thiết hỏi, động tác chậm rãi để quan sát một màn thú vị trước mắt. Gần nhất “Tuyệt Thế” có không ít người đã thay đổi, ngay cả Đỗ Ứng Dương làm cho người khác sợ hãi lại có quan hệ với cô gái Thiên Văn thanh lệ lơ mơ. Xem ra hắn lúc trước ra nước ngoài chữa bệnh từ thiện, nên cấp tốc gặp trở về mới đứng để tránh bỏ lỡ đoạn ngắn phấn khích. Chuyện khác không nói, chỉ nói chuyện Thiên Văn có thể ngăn chặn thịnh nộ của Đỗ Ứng Dương, điểm ấy cũng đã đủ làm cho người ta rớt mất kiếng. Nhược điểm duy nhất của người đàn ông lãnh khốc kia chẳng lẽ chính là cô gái nhỏ này sao? Chữ “Tình” thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng a! Thiên Văn không chút để ý gạt đầu, ngửa đầu mặc cho bác sĩ xử trí, tầm mắt lại còn dính ở trên mặt Đỗ Ứng Dương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy không vui. Người đàn ông này độ lượng tại sao nhỏ như vậy? Cô đã giải thích đã nửa ngày, hắn lại còn hé ra gương mặt lạnh nhạt. Nếu không phải thấy hắn lúc này ngoan ngoãn nghe lời, không có động thủ giết người, cô đã sớm dùng hết kiên nhẫn sẽ đập bàn rống lớn với hắn. . . . . Cô đầu tiên là cảm thấy chột lạnh, tiếp theo là đau, cô trở tay không kịp đau đến hoảng lên. “A, đau quá!” Cô kêu thảm thiết một tiếng, vội vàng thối lui, hai tay bảo vệ cổ không cho bác sĩ tiếp tục bôi thuốc. Con người đen lạnh lùng nhanh chóng quét lại đây. Bất luận kẻ nào đều nhìn ra được trong mắt hắn rất quan tâm cô. “Thuốc này có thể tiêu độc, bất quá sẽ có một chút đau đấy.” Bác sĩ dùng tay thân thiện mở miệng giải thích. Hắn nhìn về phía Đỗ Ứng Dương, thẳng đến sau khi đối phương gạt đầu mới lại đi qua chỗ Thiên Văn. “Không được, vậy sẽ đau lắm” Thiên Văn chậm rãi lui về sau, về mặt đáng thương hi hi nói. “Cho mấy đứa bé thấy cô ấy là mẹ mà không biết làm gương.” Thượng Quan Mị mở miệng nói đưa tay chỉ hướng cửa. Định Duệ và Tiểu Dụ bị tiếng kinh hô kia hấp dẫn lại đây, đứng ở trước cửa nhìn dáo dác. Nguy rồi! Lúc trước Tiểu Dụ khóc không chịu đi tiêm, cô còn nghĩ chính từ nghiêm báo cho cô bé, tiêm một chút cũng không đau, lúc này cô chẳng qua chỉ sức chút thuốc liền đau đến tìm chỗ trốn, về sau còn có cơ gì để nói nha? Lúc cô còn chần chờ thời điểm, Đỗ Ứng Dương đã đi tới nắm cầm dưới của cô, nhẹ nhàng lại kiên trì đẩy về phía sau, bắt buộc cô lộ ra càn cổ. “Bôi thuốc.” Đây là lời đầu tiên hắn nói với cô sau khi bước vào phòng khách. “Tuân mệnh.” Thấy hắn mở ra kim khâu, Thiên Văn ngoan ngoãn nghe lời. Rồi hãy nói bị hắn ôm vào trong ngực, dựa lưng vào bờ ngực rộng lớn của hắn thật sự rất thoải mái nha. Cơ bắp cả người cô đều mềm nhũn, nhích tới gần thân hình to lớn, đầu gối lên gáy hắn, thoải mái thở dài, thiếu chút nữa họ theo mèo con Ba Tư trong lòng Thượng Quan Mị, phát ra thanh âm ừ ừ. “Lúc này coi như em may mắn, nhưng lần tới đừng lỗ mãng như vậy, nếu thực lọt vào tay Black Jack, chẳng những em gặp họa, ngay cả hệ thống kỹ thuật vs2 đều có khả năng bị đưa ra ngoài.” Quỷ Diện lên tiếng nói nhủu may nhìn Thiên Văn. Nếu kỹ thuật bị ra ngoài, chỉ sợ trên chiến trường sinh linh đồ thần. “Đánh chết em, em cũng sẽ không tiết lộ nửa chữ nha.” Cô cố chấp

nói,cong đôi môi đỏ mọng, hừ!Cô cũng sẽ không dễ dàng bị đánh bại. “Vì để em nói rat rang thiết bị, bọn họ còn nhiều thủ đoạn để cho em sống không bằng chết.” Đỗ Ứng Dương lạnh lùng nói, trừng mắt nhìn vào mặt của cô. Hần nói lý ám chỉ, làm cho Thiên Vẫn khẽ run lên. Nàng dùng sức đá đầu, bỏ ra trong đầu mạnh xuất hiện đáng sợ ảo tưởng. “Thật ra, bắt em cũng vô ích.” Thiên Vẫn nhỏ giọng nói, về mặt vô tội. Một câu này làm cho mọi người trừng lớn ánh mắt. “Vô dụng?” Tiếng kinh hô này hét lên, mọi người trừng mắt cô, chờ cô nói ra lời kinh người. “Ack, hiểu được trang thiết bị kia cũng không phải dễ, cái hệ thống rất phức tạp kia em cho tới bây giờ chỉ biết được tám phần.” Thiên Vẫn muốn lui đến phía sau nhưng Đỗ Ứng Dương cũng không buông tay, giữ cô thật chặt. “Chẳng lẽ mẹ cô là, “Bách Thủ Sinh”?” Quý Diện hoài nghi hỏi. “Ack, không phải.” Còn là ai nha? Trên đời ai có được kỹ thuật siêu việt hơn Bách Thủ Sinh và Võ Giả? Nhưng lại có thể một mình nghiên cứu ra, làm cho Võ Giả không thể lập tức học tập kỹ xảo! “Là ai?” Đỗ Ứng Dương lười suy đoán, trực tiếp ép hỏi cô. “Thật hung dữ a! Anh chẳng lẽ không có thể lễ phép hỏi em sao?” Cô thì thảo oán giận, thấy sắc mặt hần lại trầm xuống cho nên cô vội vàng hô:“Hôn tiểu tử, Tự mình lăn tới đây.” Chú bé tám tuổi bị mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú, chậm rãi đi vào phòng khác. Tiểu Dụ không chịu cách quá xa hần, còn nắm chặt góc áo của hần. “Là cháu?!” Quý Diện dẫn đầu kinh hô, hỏi không đầu không đuôi. “Ừm, là cháu.” Định Duệ gãi gãi đầu, có điểm không biết làm sao, thật là, hần vốn định giấu điểm rớt cuộc nói. Bên trong một mảnh tỉnh mạch mọi người đều trừng mắt nhìn Định Duệ. Mặc dù biết nhóc này học rất giỏi chỉ số thông minh cao kinh người,nhưng mà ngàn vạn không thể tưởng được hần còn nhỏ tuổi như vậy đã vượt qua Thiên Vẫn. Thấy mọi người đều dọa ngầy người, Thiên Vẫn xấu hổ đứng ra hoà giải.“Mấy chơi game là nó đang chơi, là tự nó phát hiện ra bộ hệ thống đó,thật ra cũng bình thường thôi!”Cô hoàn toàn quên, con trai cô có chút không bình thường. Đứa bé tám tuổi bình thường có mỗi ngày ở trước tivi xem bảo bối thần kỳ! “Nó mới tám tuổi.” Đỗ Ứng Dương nhanh nhảu lại mảy rậm. Khó trách ngày ấy nhìn lên bản kế hoạch thần thái của cô khác thường,đáng vẻ như bưng bình đại ngộ. “Hần chỉ số thông minh cao như vậy, lại không được đầy đủ là lỗi của một mình tôi.” Thiên Vẫn nhỏ giọng oán giận, về mặt ủy khuất. “Lại không có người trông coi, các người không biết sẽ gặp phải bao nhiêu chuyện.” “A, chuyện nhà của em, anh đừng quản a!” Thiên Vẫn kháng nghị trừng mắt nhìn Đỗ Ứng Dương, “Gia đình này anh cũng có phần.” Câu này vừa bật ra khỏi miệng hần làm cho cô á khẩu không trả lời được. “Đúng vậy, đúng vậy!” Thượng Quan Mị nường đôi mi thanh tú, bắt đầu đối với tiểu quý này có vài phần kính trọng. Người tài này có thể dùng nha, tự nhiên nhanh tay thu nạp vào “Tuyệt Thế”. “Tiểu quý,cháu theo cô đến bên kia, chúng ta hảo hảo nói chuyện.” Cô nói. “Tôi không muốn nói chuyện với cô.” Hần không muốn nói chuyện với ma nữ nha! Đôi môi đỏ mọng của Thượng Quan Mị giương lên, ngời xồm người xuống ra tay với cô bé kia. “Tiểu Dụ, đến chơi với mèo con nha.” Vừa thấy có thể chơi với mèo con, Tiểu Dụ buông tay ra, bị Thượng Quan Mị dụ dỗ đi đến phòng khách. “Ti bí!” Định Duệ dậm chân, vội vàng đi theo. Đáng chết, ma nữ kia nắm được nhược điểm của hần. Sau khi Định Duệ rời đi,Bác sĩ cười khê đánh vỡ không ý yên tĩnh. “Quả nhiên là vừa gặp đã yêu cho nên dễ dàng sinh ra đứa bé thông minh như vậy.” Bác sĩ mỉm cười nói dọn dẹp lại thuốc mỡ, chỉ để lại một bình thuốc mỡ nhỏ, đặt ở trên bàn. “Chúng tôi mới không phải là vừa gặp đã yêu, hần nói không chừng đến bây giờ còn thầm oán tôi lừa gạt hần, lên đem hần ăn sau đó lau miệng bỏ đi!” Thiên Vẫn kháng nghị. Đó là do cô đơn phương tích cực chủ động mới có thể sinh hạ Định Duệ, Đỗ Ứng Dương là bị trúng kế mới có thể có quan hệ thân mật với cô. A! Cái gì vừa gặp đã yêu, căn bản chính là chỉ một mình cô mê luyến hần. Bác sĩ cười mà không đáp, chuyển hướng sang Đỗ Ứng Dương nói. “Cậu có thể theo tôi ra ngoài một chút không? Tôi có ít thuốc, cậu cho Thiên Vẫn uống để giảm cơn thẳng ban này.” Đỗ Ứng Dương gật gật đầu nhìn cô ngồi ở trên ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn có một chút cô đơn giống như lời bác sĩ vừa nói. “Nếu không thấy đáng vẻ em như vậy,tôi sẽ không để cho em muốn làm gì thì làm.” Hần thân nhiên nói những lời này, xoay người đi theo bác sĩ ra ngoài. Sau một lúc lâu sau những lời này mới thấm thấu vào trong đầu Thiên Vẫn.Cô thấp kêu một tiếng, cả người từ trên ghế nhảy dựng lên, hưng phấn đến toàn thân run rẩy,cố gắng làm mới không có phát ra tiếng thét. A! Ý tứ của hần là ..... hần cũng thích cô..... Cô hòng có chút đau đớn nhưng khóe miệng Thiên Vẫn hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 28

Lúc Thiên Vẫn trở lại trong phòng ngủ,cô nhìn vào trong gương ngẩng đầu lên quan sát vết thương trên cổ.

May là chỉ trầy da chút ít không phải thực nghiêm trọng, Đỗ Ứng Dương tại sao phản ứng kịch liệt như vậy, làm cho mọi người cũng ngạc nhiên? Còn đang xem vết thương đột nhiên có một cánh tay kiên cố từ sau đưa đến thỉnh linh ôm chặt lấy cô. “A!” Thiên Vẫn hô nhỏ một tiếng cả người đã bị ôm chặt.Hai cánh tay của Đỗ Ứng Dương vòng thật chặt, làm cho xương sườn của cô bắt đầu thấy đau. “Để cho em. .... hít..hít thở nha.....” Thiên Vẫn thành thật nói, giãy dụa muốn thở. Đây là cái gì? Hình phạt mới nhất sao?Không khí trong thân thể cô thiếu chút nữa bị hút hết. Vòng tay thả lỏng một chút để cho cô có thể hô hấp nhưng vẫn hết sức chặt chẽ. “Ack, em không ngại mình bị trở thành gối ôm,chẳng qua là anh có thể buông em ra một chút không?” Thiên Vẫn thờ hồn hên ngưỡng cao đầu, cảm giác được hần cúi xuống dùng môi sờ nhẹ cần cổ của cô, hơi nóng thổi lên trên da thịt. Rất khả nói, có ánh mắt lạnh như băng của hần, lại có nhiệt độ cơ thể cực nóng như thế, bị hần ôm như vậy cô cảm thấy như là bị một đoàn hỏa vây quanh. “Không.” Đỗ Ứng Dương cự tuyệt, cách quần áo kiềm chặt vật mềm mại rất tròn cùng với bụng bằng phẳng. Thiên Vẫn nhủ mảy đang muốn tránh thoát, từ thân hình cao lớn kề sát lại truyền đến rung động kịch liệt đồng thời lay động hai người. “Anh làm sao vậy?” Thiên Vẫn vội vàng hỏi, vội vàng xoay người, nâng khuôn mặt của Đỗ Ứng Dương lên.“Ồng trời, mặt của anh sao tái nhợt. Là bị cảm sao?” Vừa rồi còn rất tốt nha, tại sao đột nhiên sinh bệnh? Mặt của Đỗ Ứng Dương không chút thay đổi nhìn cô, con ngươi đen nhìn chăm chú vào cô, sắc mặt lại tái nhợt dọa người. Cô gạt mái tóc đen trên trán hần ra,tiếp tục đi lên xem xét.“Kỳ quái, không có phát sốt a!” Côlầm bầm lẫu bầu đi đến phía trước cửa.“Anh nằm nghỉ ngơi một chút, em đi tìm bác sĩ trở lại.” Cô chỉ mới bước nửa bước lại bị kéo trở về,lực ôm có tăng không giảm. “Không nên muốn ăn quýt, con của anh dùng chiêu này đối phó em tám năm,em đã sớm miễn dịch. Nếu bệnh thì tìm bác sĩ xem một chút,chuyện này không thương lượng.”Cô cảnh cáo nói, không có biện pháp tránh thoát. Thật là! Cha con đều giống nhau,ngã bệnh tính tình càng bướng bỉnh. “Anh không sao.” Giọng của hần như là có áp lực gì. “Vậy anh tại sao phát run?” Cô khi thế bức người,không tin lời hần nói! “Anh lo lắng cho em.” Đơn giản vài chữ lại có uy lực mạnh như bom làm cho Thiên Vẫn tròn mắt há hốc mồm, trong đầu trống rỗng chỉ có thể để hần tùy ý ôm chặt. Chẳng lẽ nói hần thất thường, tất cả đều là bởi vì cô sao?Người đàn ông nghiêm khắc như vậy, nhưng lại bởi vì lo lắng an nguy của cô mà run rẩy? “Không cần lo lắng, em không phải là rất tốt sao?” Cô nhỏ giọng nói bởi vì cảm nhận được hần quan tâm cho nên trong lòng cảm thấy ấm áp,đôi môi đỏ mọng cũng hướng lên trên. Cô nắm tay hần, lúc trước đối với hần có nho nhỏ bất mãn, tất cả đều tan thành mây khói. Đỗ Ứng Dương đúng là thật quan tâm cô, thậm chí còn chính miệng thừa nhận với cô, nhiều năm trước cũng đối với cô vừa thấy

đã yêu nha! Vui sướng tràn ngập trong lòng, bất an sớm đã bị trục xuất, Thiên Văn hạnh phúc đến muốn khóc. Hắn ôm chặt thân thể mềm mại của cô ngồi xuống ghế nằm, như cũ ôm cô ở trong ngực. “Anh không thể mất đi em.” Mấy chữ này làm cho hơi nóng tiến trong mắt cô, cô cắn môi dưới, ngực bối vì tràn ngập cảm xúc khó nói nên có chút đau. “Anh nhớ tới người nhà của mình?” Cô nhỏ giọng hỏi nên để mình không bật khóc. Hắn gật đầu miệng cứng ngắc. “Bọn họ chết ở trước mặt anh, anh không có năng lực cứu bọn họ.” “Chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.” Thiên Văn nâng mặt của hắn lên, quỳ gối trên đùi rắn chắc của hắn cùng hắn bốn mắt giao tiếp. A, cô thật muốn đem cái người làm tổn thương hắn đem đem. Thành mười tám khúc! Đỗ Ứng Dương không nói gì, dung môi hôn lên tóc lên trán của cô. “Hãy ở lại bên cạnh anh.” Hắn thấp giọng nói, ôm cô càng chặt. Hình ảnh Thiên Văn in sâu vào trong lòng hắn, muốn xóa cũng xóa không được. Khi hắn hăm sâu vào trong cừu hận, cô là một đạo ánh rạng đông xông vào trong bóng tối, hắn không ngừng nhớ tới, trong bóng đêm cặp con người trong suốt kia, không thể quên đi. Lúc trước đều là lấy cớ, hắn chín năm tìm kiếm là muốn có một ngày gặp được cô. Trong phòng ngủ yên lặng không tiếng động, cô lắng nghe tim hắn đập. “Tại sao muốn ôm lấy con chó nhỏ kia?” Cô nhỏ giọng hỏi, nghi vấn này đã chôn sâu ở trong lòng cô thật nhiều năm. Đỗ Ứng Dương cúi đầu nhìn cô, môi mòng dọc theo lọn tóc của cô rơi xuống. Hắn kinh ngạc dễ dàng nghe ra câu hỏi không đầu không đuôi của cô. “Anh cũng từng nuôi qua chó, khi những người đó đi vào nhà của anh còn giết hại nó.” Hắn tạm dừng sau một lúc lâu, mới lại mở miệng. “Ngay tại trước mặt của anh, mồm bụng của nó.” “Trời ạ!” Rốt cục biết được vì sao lần đầu thấy được ánh mắt của hắn cô thật muốn khóc. Trong mắt của hắn có nồng đậm đau thương, lại dùng vẻ lạnh lùng để che dấu, chỉ có cô mới có thể cảm nhận được. Nước mắt rồi cuộc ngăn không được tràn ra hốc mắt, chảy xuống trên má phẫn. Cô ôm chặt hắn ghé vào bên gáy hắn khóc nức lên. “Đừng khóc, anh đã báo thù.” Hắn trầm tĩnh nói, vỗ về sống lưng run rẩy của cô. “Báo thù cũng không thể cho anh vui vẻ, máu tanh chỉ làm cho tay anh vậy bẩn.” Cô lắc đầu nước mắt chảy xuống thấm ướt ngực hắn. Đỗ Ứng Dương nhẹ vuốt ve má phẫn của cô, lau nước mắt trên quý của cô. Vui vẻ là cái gì? Là hắn sau khi tìm được cô trong lòng không ngừng xuất hiện cảm xúc âm áp sao? Thì ra báo thù cũng không thể đuổi đi đau thương, chỉ có chất ngọt âm áp mới có thể bổ khuyết vào vết thương. “Vậy như là một câu nguyên rủa, rất khó nói anh sinh tồn có ý nghĩa gì.” Hắn chậm rãi nói, nhắm nháp đôi môi đỏ mọng trong mịn của cô, không có hôn quá sâu. Cô rất ngọt, mùi vị này đêm tối chín năm trước hắn đã nhớ kỹ trong lòng. Sau khi náo thù tìm hắn mới từng chút từng chút từ trong cừu hận giải phóng. ....

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 29

Một ý niệm hiện lên, mảy rậm của hắn nhướng lên.

Thượng Quan Mị là cố ý lựa chọn sau khi hắn báo thù xong, mới để cho bọn họ gặp mặt sao? Có thể không? Ma nữ quý kẻ đa đoan lại có lòng như vậy sao? Thiên Văn không có kháng cự, thậm chí ôm chặt hắn, chủ động đưa môi đỏ mọng lên, vừa khóc vừa hôn hắn. “Không nên suy nghĩ những điều đó nữa được không? Thử nghĩ đến những chuyện vui, nghĩ đến Định Duệ. ....” Cô dùng lại chớp hai mắt, lại thêm một giọt lệ rơi xuống, đem cánh môi non mềm dán lên trên môi hắn. “Nghĩ đến em.” Cô thấp giọng nói. Trong lòng cô âm thầm thề muốn bảo vệ tâm của hắn. Cô muốn an ủi hắn muốn là người ở trong lòng hắn, ngăn chặn phần nộ lại lần nữa thổi đi lý trí của hắn. Tức giận là kẻ địch lớn nhất, là bóng ma làm cho hắn không vui vẻ. Thiên Văn phát hiện tình cảm trong lòng mãnh liệt, cô muốn bảo hộ của tâm hắn, để cho hắn không tức giận để cho hắn thoát khỏi cừu hận. Cô muốn làm cho hắn vui vẻ. “Được, anh muốn em.” Đỗ Ứng Dương thông thả nói, lúc hôn xuống khoe môi gọi lên một tia mỉm cười. Ngoại trừ Thiên Văn ra, trong đầu hắn thật ra không có ai khác. Trời xanh vẫn chưa vứt bỏ hắn, còn cho hắn một lễ vật tốt nhất. “Chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau, anh và em còn có Định Duệ và Tiểu Du, từ nay về sau sau đều ở cùng một chỗ.” Cô dùng sức gật đầu, tăng mạnh ngữ khí. Thiên sử còn cho hắn một gia đình. Nụ hôn dịu dàng nhận lên, cô vẫn thuộc loại người mới học nghề, kỹ xảo phương diện đều không đủ, ngược lại hiện ra hồn nhiên thật mê hoặc lòng người. Cô vờn quanh cổ hắn, cắn thật hôn hắn, cái lưỡi dính hương cũng không dám đưa vào. Mê hoặc như vậy làm cho lý trí của Đỗ Ứng Dương vỡ vụn, hắn gặm nhẹ một tiếng nắm giữ quyền không chế, bàn tay đặt ở sau đầu của cô, lưỡi linh hoạt thâm nhập vào trong miệng cô, lật quấy đầu lưỡi non mềm, hấp thu hương vị ngọt ngào của cô. Đầu óc Thiên Văn bắt đầu rối loạn, phát ra tiếng yếu kiêu, bất lực tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng của hắn. Làm sao vậy? Có lúc này chỉ muốn an ủi hắn a! Tại sao không khí càng ngày càng khẩn trương nha? Hắn tùy ý hôn thật sâu, hôn đến cả người cô vô lực, thậm chí không có phát hiện tay hắn đã cời đi nút áo somi của cô, bao trùm vật rất tròn dưới nội y, nhẹ nắm trên trục. Khi đầu ngón tay thô ráp của hắn chà qua nụ hoa mẫn cảm, cô phát ra một tiếng thờ gấp, bị khoái cảm mãnh liệt làm không ngừng run rẩy. Đỗ Ứng Dương hôn cô, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng của cô, lấy một tay bắt chéo hai tay của cô ra sau lưng, không có làm đau cô lại làm cho cô không có biện pháp phản kháng, hắn có thể dễ dàng cời bỏ nội y của cô. Ngực cô rất mềm rất tròn cùng với nụ hoa đỏ bùng đập vào trong mắt hắn, trong con người đen của hắn toát ra ngọn lửa cực nóng. “Ừm, không cần.” Cô thấp giọng kháng nghị, thanh âm vừa thẹn lại ngọt ngào ngăn cản không cho hắn xâm lược. Cô xấu hổ đến không dám ngẩng đầu, thân thể nhỏ nhắn linh lung dường như bị hắn lột sạch, chỉ còn lại có một quần lót trên người. Cô nóng quá a, nhưng mà giờ phút này trần trụi lại không làm cho cô cảm giác được nửa phần mát mẻ ngược lại nóng đến không ngừng thờ dốc. “Thiên Văn.” Hắn tựa vào bên tai cô trầm thấp nói, hô hấp nóng bỏng quán nhập trong tai cô. Cô run rẩy má phẫn càng hồng. “Sao?” “Anh muốn em.” Đỗ Ứng Dương nhẹ giọng tuyên bố, nâng gò ngực tuyết trắng non mềm lên, lấy đầu ngón tay cọ sát qua lại. Mãnh liệt khoái cảm làm cho toàn thân Thiên Văn run lên, bật ra tiếng than nhẹ mềm mại đáng yêu. Thấy vẻ mặt của hắn, cô thẹn thùng cắn môi, không dám phát ra âm thanh này. Chuyện này không công bằng, hắn tại sao có thể ức hiếp cô như vậy nha? “Không phải đã sớm muốn qua?” Cô thấp giọng trả lời, có vẻ không được tự nhiên. Con cũng đã lớn như vậy, bằng chứng như núi nha! “Nhiều đó không đủ.” Hắn đã chờ đợi chín năm, có nhiều lắm khát vọng cần cô đến bổ khuyết. “Không đủ sao?” Giọng Thiên Văn càng ngày càng nhỏ, khuôn mặt đỏ bừng nhỏ nhắn dường như cúi xuống đến ngực không dám nhìn hắn. “Vậy làm sao bây giờ?” Cô nhỏ giọng hỏi, thật ra trong lòng đều đã biết. “Đem em cho anh, tất cả tất cả tất cả đều cho anh.” Trong giọng nói trầm thấp lại có vô hạn bá đạo. “Khi nào thì?” Thanh âm của cô dường như nhỏ đến không nghe thấy. “Hiện tại.” Ngoài cửa, hai cái đầu nhỏ đụng vào cùng một chỗ lên nhìn xung quanh

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 30

Xác định hình ảnh trong cửa trẻ con không nên nhìn, Định Duệ cẩn thận đóng lại cửa, ngăn cản cảnh xuân bên trong tiết ra ngoài.

Quay người lại, hắn bị đám người phía sau làm sợ hết hồn. “A, các người ở trong này làm cái gì?” Hắn vỗ vỗ ngực, tìm còn đập thành thịch. Không biết khi nào thì sau lưng lại xuất hiện mười mấy người nam nữ đều có, tất cả đều là thành viên trong “Tuyệt Thế”. khách trọ và khách tìm hiểu đều đến đông đủ, muốn đến đây nhìn náo nhiệt. “Bọn họ đang làm cái gì?” Quý Điện dẫn đầu tò mò đặt câu hỏi. Đỗ Ứng Dương sẽ không chuẩn bị đóng cửa lại đánh mộng phần của Thiên Văn chứ? Định Duệ đem hai ngón tay chạm vào cùng một chỗ, a môi. “chụt chụt.” Hắn bắt chước thanh âm khi hôn môi. “Gi?” Quý Điện hơi hơi sững sốt, phản ứng không kịp. “Ack, cha hắn rất kiên trì, muốn ôn tập lại với mẹ hắn. .... Ack, sử dụng phương thức cứng rắn.” Hắn cân nhắc cách dung từ. Ở đây đều là người thông minh lập tức liền đã hiểu, tất cả đều lộ ra vẻ mặt bưng bít đại ngộ “Mẹ bị ức hiếp a?” Tiểu Dụ lo lắng nói. Cô thấy mẹ bị đè lên, như vậy không phải rất nặng sao? Mẹ sẽ bị đè ép! “Tiểu Dụ ngoan, kìa. .... Ack, không tính là ức hiếp nha.” Được rồi, có thể tính một chút! Quyết định nơi đây không nên ở lâu, Định Duệ vung lên hai tay, ý bảo mọi người tản đi. Mọi người biết điều tất cả đều khẽ bước thối lui, rất sợ bị Đỗ Ứng Dương bắt được, nhất định phải trước thời gian đi gấp diêm vương. Định Duệ ôm Tiểu Dụ đi ra ngoài, nhưng cô gái trong lòng lại không chịu im lặng. “Vì sao chú ấy cởi quần áo của mẹ nha?” Cô hỏi. Vừa mới ghé vào cửa nhìn lên, nhìn thấy áo somi của mẹ bay trên mặt đất, cũng không phải muốn tắm rửa tại sao phải cởi quần áo a? “Có người nào ăn quýt mà không cần lột da không?” Định Duệ nhún vai, chọn ví dụ dễ hiểu nhất để nói. Tiểu Dụ mở miệng to, cái hiểu cái không, ý là nói mẹ cũng bị “Ăn” sao? “Anh đã thật lâu có thêm một em gái.” “Em không phải là em gái của anh sao?” Hai mắt Tiểu Dụ đầm lệ lưng trong, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn chau lại. “Đồ ngốc, anh không xem em là em gái đâu nha.” “Vậy anh xem em trở thành cái gì?” Cô bé kéo ống tay áo của Định Duệ, nhỏ giọng hỏi. Chú bé không trả lời chẳng qua chỉ mỉm cười, nghiêng người hôn nhẹ lên trán. Ngoài cửa mọi người tản đi, bên trong chiến tranh nóng bỏng. Máu phần của Thiên Văn đỏ hồng bị ôm đến giường lớn mềm mại. Ánh mặt trời rọi vào bên trong làm cho tất cả đều không chỗ nào che giấu. Cô run rẩy ngay cả tầm mắt cũng không hiểu được nên nhìn ở đâu, cả người giống như cơn trùng cong bộ lông lên, trốn ở góc khuất nhất giường lớn. Tiếng động cởi quần áo, làm cho cô tò mò lên quay đầu đi. Ông trời! Hai má của cô thật nóng a, vội vàng chôn đầu trong gối bông mềm mại không dám nhìn lại. Đỗ Ứng Dương cởi sạch quần áo, thân hình cao lớn ngấm đen rắn chắc, tràn ngập tính xâm lược đi về phía cô. Tuy rằng chẳng qua vội vàng liếc mắt một cái, nhưng tất cả đã thu vào trong đáy mắt của cô. Tim của Thiên Văn đập thành thịch, hai mắt đóng chặt. Đầu bên kia giường lớn có động tĩnh, thân hình to lớn tiến đến, hơi nóng nam tính dán lên da thịt, hai cánh tay kiên cố ôm vòng eo mảnh khảnh của cô. Cô còn chưa kịp hít sâu liền cảm thấy một trận choáng váng, thân thể nhỏ nhắn đã bị lật lại, bị hắn áp chế dưới thân thể. “Ack, chúng ta đôi thời gian địa điểm khác được không?” Cô tranh thủ muốn hoãn thi hành hình phạt còn có ý muốn chạy trốn. “Không được.” Đỗ Ứng Dương chậm rãi nói, thân hình cường tráng nam tính đè xuống, cô không tự chủ được bật ra một tiếng thở dốc, bắt lực trong nháy mắt. Đỗ Ứng Dương ôm ấp cùng với sức nặng thân hình, mơ hồ có trong trí nhớ cô. Thân thể nặng nề vững chắc làm cho cô thở dốc ra tiếng, khó nhin hoạt động thân mình lại chính là gia tăng cọ sát giữa hai người, vật rất tròn mềm mại không ngừng dụi qua ngực rắn chắc của hắn, nụ hoa càng thêm đỏ bừng. Da thịt non mềm và da thịt ngấm đen thô ráp cọ sát mang đến hóa điểm cực nóng, hô hấp hai người đồng thời trở nên dồn dập. “Nhớ rõ này đó không?” Đỗ Ứng Dương thấp giọng hỏi, lời lẽ tham tiến vào trong miệng cô, hai tay không khách khí vuốt ve xoa nắn nhũ phong non mềm. “A.” Cô cố gắng nhớ lại, trong đầu lại kêu loạn, cả người không có khí lực. “Không nhớ rõ sao?” Môi mông uốn lượn xuống, cẩn thận cẩn lên cẩn rồi trượt đến đôi núi mềm mại, đem nụ hoa ẩm ướt đó ừng nhét vào trong miệng nóng. “Um!” Khoái cảm mãnh liệt làm cho Thiên Văn ưm một tiếng, khó nhin lắc eo nhỏ, hai mắt từ từ mở ra lại ngấn nước mềm mại đáng yêu, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng phun không ra câu đầy đủ. “Nhớ rõ không?” Đỗ Ứng Dương khẽ cắn da thịt của cô, mỗi một cái khẽ cắn đều đòi lấy một tiếng hô nhỏ của cô. Hơi thở của hắn quá nóng, nóng rực lướt qua làn da trắng nõn như tuyết, cô vươn tay ra đặt lên bờ vai của hắn, không biết nên đẩy ra hắn hay là ôm chặt hắn. Hai người kẻ sát cô cảm giác được, dục vọng nóng rực giữa hai chân của hắn dần dần thật lớn, không có ý tốt đặt lên người cô. Cô hơi thối lui muốn tránh xa một chút, lại cho hắn không gian hoạt động, ngón tay ngấm đen trượt vào giữa hai chân của cô, đầu ngón tay thô ráp cách quần lót mỏng manh gây lên đóa hoa ẩm ướt. “Không được nha.” Thiên Văn thấp la hét, không dám để cho hắn chạm đến chỗ đó. Cô theo bản năng muốn kẹp chặt hai chân thon dài, không cho hắn phát hiện đóa hoa non mềm bởi vì hắn trên đầu mà chảy ra xuân triều, thấm ướt cả quần lót. “Muốn.” Hắn kiên trì con người thâm nung, không cho cô trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

Thiên Văn bối rối lắc đầu sức lực không bằng hắn cho nên hai chân thon dài bị tách ra eo bị giữ chặt. Cô vì che dấu xuân triều giữa hai chân mà làm động tác khép lại hai chân, chẳng qua chỉ là kẹp chặt eo của hắn.

Hắn cười khê, nụ cười mềm hoá nghiêm khắc, nhưng loại ánh mắt săn thú lại làm cho hắn nhìn qua có chút dọa người. “Không được cười nha!” Cô thấp giọng la hét, đem gương mặt đỏ bừng quay sang nơi khác không nhìn tới hắn. Không chỉ là mặt mà thân thể mềm mại của cô đều đã hiện lên màu hồng nhàn nhạt. Đỗ Ứng Dương liếm môi, cách quần lót lộ lợi phần ướt át của cô, thẳng đến cô thở gấp mới thăm dò vào trong quần lót, trực tiếp vuốt ve đóa hoa mềm mại kèm theo từ từ chảy xuống, tìm kiếm hoa kính làm người ta mất hồn. Lúc này đây Thiên Văn hao hết khí lực mới không có hô lên tiếng. Tay cô nắm chặt ra giường, mười ngón nắm chặt lại, toàn thân buột chặt. “Anh còn chưa làm thức tỉnh lại trí nhớ của em sao?” Đỗ Ứng Dương

thấp giọng hỏi. Khẩu khí kỳ dị của hắn làm cho cô mờ to mắt lại thấy hắn cười tà mị như dã thú, tim của cô đập càng thêm kịch liệt, không biết hắn muốn làm ra chuyện đáng sợ gì nha..... Con người thâm thúy nhìn chằm chằm vào cô, chỉ vài động tác đã xé quần lót mỏng manh của cô thành vài rách. Hơi thở của hắn thật nóng dọc theo đường cong eo nhỏ trượt xuống, nhân lúc cô đang thờ gấp hắn tách hai chân trắng mịn của cô ra, hôn xuống dưới..... Ông trời, cô làm sao có thể quên được này nha! “Không,ack..... Không thể..... A, ừu.....” Thiên Văn thờ hồn hên, miệng run rẩy phun ra những từ không rõ, muốn chạy trốn nhưng Đỗ Ứng Dương lại không buông tay, nắm chặt eo nhỏ của cô dễ dàng tách cánh hoa non mềm, tìm kiếm hạt đậu khấu phần hồng trong làn mật ngọt. Hắn lấy đầu lưỡi chuyển đổi trên trượt lấy rằng môi tra tấn cô, khoái cảm kinh người giống như từng đợt sóng đánh vào bờ, thân thể nhỏ nhắn vô thức thả lỏng, thả lỏng lại uốn cong, lập lại không biết bao nhiêu lần. “Nhớ rõ sao?” Đầu lưỡi đảo qua đậu khấu, nhẹ nhàng mút cắn. Thiên Văn chưa quay trở về, phát ra tiếng thét chói tai khó nhịn, không ngừng run rẩy, căn bản không nghe hắn đang nói cái gì. Cô thờ hồn hên vô lực kháng cự, cảm giác được hắn vạch cánh hoa ẩm ướt ra, lấy ngón tay dài từ từ thâm nhập vào trong hoa kính chắc kín, mật ngọt không ngừng chảy ra. Ngón tay dài di động qua lại, đầu tiên là thông thả tiếp theo dần dần nhanh hơn, khoái cảm liên tiếp đánh úp lại, đọng vào nhụy hoa non mềm làm cho cô liên tiếp phát ra tiếng hét duyên dáng. Mà ngón tay của hắn còn dính đầy mật dịch càng làm cho cô xấu hổ đến không chỗ để trốn. Khi Đỗ Ứng Dương thật vất vả rút ngón tay dài ra khỏi, cô đã muốn xui xẻo ở trên giường không ngừng thờ dốc. Hơi nóng nam tính áp lên thân thể cô, dục vọng nóng rực cũng uy hiếp để ở cửa vào hoa kính mềm mại. Thiên Văn yếu đuối mờ to mắt, thấy người hắn bởi vì dục vọng mà khuôn mặt căng thẳng. “Em còn chưa nhớ ra sao?” Đỗ Ứng Dương chậm rãi nói, đợi câu trả lời của cô. Hắn tựa vào bên môi của cô, vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm qua. Cô thờ hồn hên, mở ra môi đỏ mọng. “Em..... Ừm.....” Còn chưa nói xong vật cứng uy hiếp đi đến phía trước cửa vào hoa kính. Cô nhẹ nhàng run rẩy vài cái, vừa sợ vừa bối rối, không biết nên phản ứng như thế nào. “Ừm..... Không được..... Như vậy, em, em không thể nghĩ..... A.....” Cô thì thầm nói mê, câu chữ trong lúc đó trộn lẫn với tiếng thờ dốc vô cùng mê người. Mỗi khi nói một chữ áp lực giữa cánh hoa liền trở nên cường đại hơn. “Suy nghĩ kỹ một chút.” Hắn cúi xuống hôn lên, miệng bá đạo cực kỳ. “Chỉ có thể nghĩ đến anh.” Hắn ôm vòng em mảnh khảnh của cô. Còn chưa kịp trả lời vật cứng đã xâm nhập hoa kính của cô, đọng vào bên trong da thịt non mềm. “Ừm, a..... A nha!” Thiên Văn thờ gấp, kiểu mỵ than nhẹ bài trừ bị hắn va chạm, hoa kính non mềm cố gắng thích ứng người nhiều năm viếng thăm. Đỗ Ứng Dương cố nén, chạy nước rút dục vọng, hắn biết cô thật ra cùng xử nữ không có khác biệt. “Anh..... Ack.....” Cô muốn kháng nghị, môi phun ra lại đều là tiếng than nhẹ mềm mại. Dục vọng của hắn thật lớn, đem cô chống được đến cực hạn, vô tận nguồn nhiệt tiến vào trong cơ thể của cô, cô nén không được rên rỉ, ở hắn dưới thân trần trọc không thôi. “Đau không?” Hắn cắn chặt răng, hít khí để nén cảm giác vui thích. Ở trong cơ thể của cô chặt và ẩm ướt nóng làm hắn như người mất hồn. Thiên Văn cuồng loạn lắc đầu, khó chịu cong lên thân thể. Cô không đau chẳng qua là thật là khó chịu, thân thể rõ ràng tràn ngập hắn, lại có cảm giác trống rỗng..... Hắn ôm cô từ từ rút vật cứng ra khỏi, dường như sẽ rời khỏi cô. Thiên Văn phát ra tiếng rên rỉ, nũng nịu không nghĩ, hắn mạnh mẽ lần nữa đựng vào, xuyên qua cánh hoa non mềm của cô. “A!” Cô thấp kêu một tiếng bám chặt vào hắn, liên tục đánh sâu vào làm cho cô kinh hoàng rên rỉ. Cô mờ to mắt thấy Đỗ Ứng Dương kiên trì ở trên người cô, hạ thân dùng sức thẳng tiến, mỗi một lần tiến công đều mang đến kịch liệt tia lửa. “Anh! A.....” Cô muốn chỉ trích hắn giả bức cung nhưng lại lực bất tòng tâm. Cứng rắn thuộc về hắn không ngừng đánh sâu vào trong cơ thể cô, khi hắn hết sức tiến tới cô bật ra giọng run rẩy thật dài, âm điệu vừa dịu dàng vừa ngọt, mặt đỏ bừng tràn đầy ngượng ngùng. Người đàn ông đáng ghét này, vừa bắt đầu đã không muốn cô hỏi tưởng cái gì! Hắn một tay cầm một đôi tay nhỏ bé của cô chặt chẽ cố định ở phía trên đầu, luật động từ chậm đến nhanh, dường như tàn ác đâm vào chỗ sâu nhất. Cuồng dã luật động, kịch liệt xuyên qua thân thể của cô, mỗi lần hắn va chạm thân thể nhỏ nhắn của cô như bị đẩy lên trên. “Thiên Văn.....” Hắn gọi tên của cô, bao hàm ngọn lửa trong con người khóa chặt cô, mãnh liệt ở trong cơ thể cướp lấy vui thích. Cô vô ý thức đáp lại, bị hắn liên tiếp tiến lên khuấy phục, đôi môi đỏ bật ra tiếng yêu kiều như chuông bạc. Đỗ Ứng Dương đứng lên ôm vòng eo mảnh khảnh của Thiên Văn, để cho dục vọng càng thêm chôn sâu vào trong cơ thể cô. Cô toàn thân mềm yếu không còn khí lực, chỉ có thể ôm sát cổ cường tráng của hắn, mỗi một lần đựng vào đều làm cho cô thờ dốc. Bên trong phòng ngủ tràn ngập hơi thở hoan ái, hắn gầm nhẹ một tiếng dán chặt vào người cô. Đỗ Ứng Dương nằm ở trên người cô, con người đen cuồng dã, mồ hôi rơi xuống da thịt cô. Cô mê muội nhìn hắn, nhìn chăm chú vào vẻ mặt hung mãnh của hắn. Vui thích được tích lũy rất cao, cô mờ mờ ra khó nhịn cắn bờ vai của hắn, như là đêm hôm đó của chín năm trước ở trên người hắn lưu lại dấu vết thuộc về cô. Đỗ Ứng Dương phát ra một tiếng gầm nhẹ, vật cứng để ở chỗ sâu nhất hoa kính của cô, phóng xuất ra tinh hoa dịch nóng bao vây mềm mại hoa kính, từng đợt co rút nhanh mang đến dư vị mất hồn. Vật nam tính ẩm ướt suy sụp đè ép xuống dưới, cô thỏa mãn hừ nhẹ một tiếng, lại bị hắn lật ngược qua dán tại trong ngực hắn. Cho dù là một cực, hắn vẫn quan tâm không muốn áp đau cô. “Anh.....” Thiên Văn thờ hồn hên, cố gắng điều hòa hơi thở, kháng cự một môi sau cao trào. “Anh thật ác liệt!” Cô thờ hồn hên nói không quên lên án hắn. Khoẻ miệng của hắn tràn ra nụ cười tà. “Anh có thể ác liệt thêm lần nữa.” “A!?” Ánh mắt của Thiên Văn trong nháy mắt trừng lớn, không thể nha, hắn không phải vừa mới vừa..... Ack..... Chẳng lẽ hắn ở trong khoảng thời gian ngắn, lại “Chờ xuất phát”? Xem ra nếu không phải mẹ cô đoán sai thì hắn thật sự có thiên phú, thể lực mạnh kinh người. Không để ý cô còn vô tội chớp mắt, con người đen của Đỗ Ứng Dương lóe lên, đem cô đang thờ gấp lật ngược trở lại, tay đang vuốt ve cái mông tròn bóng xinh đẹp, làm cản từ phía sau tiến công, dục vọng nóng rực lại lần nữa thâm nhập vào hoa kính ướt át — Cô gái này quá ngây thơ rồi, hắn khát vọng quá sâu làm sao có thể dễ dàng bỏ khuyết nha? Cô đã thiếu hẳn chính là chín năm thiên niên nha!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 32

Mặt trời lên cao, trong phòng bếp bay tới mùi đồ ăn. Phòng bếp thật sự mới mẻ độc đáo, bình thường lại ít ai lui tới. Thẳng đến ba mẹ con Thiên Văn vào ở, phòng bếp mới chính thức vào giai đoạn sử dụng, phòng to lạnh như băng giờ trở nên vô cùng nóng nực. Thân ảnh nhỏ nhắn mặc tạp dề, một bộ quần áo phụ nữ, tay phải cầm cái xẻng đang ứng phó con cá trong chảo. Trên bàn đã bày bốn món ăn một món súp, chỉ còn một món cá là chưa lên thôi. “Như vậy thật là quá đáng, con muốn đem chuyện trong mấy năm qua trả trả lại? Ngay khi làm xong phải trả lại cho mẹ.” Thiên Văn than thở, lộn mẹt cá trong chảo, đối chiếu tình cảnh cô tối hôm qua. Ngày hôm qua tình hình chiến đấu kịch liệt, từ xế chiều kéo dài đến đêm khuya, hắn không biết muốn cô bao nhiêu lần, hại buổi sáng hôm nay của cô thiếu chút nữa không dậy nổi, ngay cả xuống giường cũng dùng không ít khí lực. “Muốn thử xem mặt bên?” Hơi thở nóng hôi thối tới lỗ tai của cô. Cô thể nhưng không phát hiện, Đỗ Ứng Dương không biết từ lúc nào đã đến phía sau cô. Giọng nói trầm thấp kia, cho dù ở ban ngày nghe tới được vẫn làm cho tay chân cô như nhũn ra. “Còn có mặt bên?” Mắt cô trừng thật lớn, tay cầm xẻng dừng lại. Mặt bên? Hắn tối hôm qua không dạy cô cái này à! Đỗ Ứng Dương không đáp hồi lại, nhướng mày rậm. “Đợi lát nữa đến thử xem?” Hắn đánh giá

lưu ý lớn nhỏ, đánh giá có thể làm được. “Không cần!” Cô đỏ mặt vội vàng cự tuyệt, vung cái xẻng lui về phía sau. Sắc ma này chẳng lẽ vĩnh viễn không biết chùng mực? Thế nhưng ngay cả ở tại phòng bếp cũng muốn..... “Nếu không tắt lửa, cá này sẽ khét.” Khỏe miệng của Đỗ Ứng Dương hiện lên một tia cười, liếc con cá trong chảo. “À!” Thiên Văn kinh hô một tiếng, vọt lại đây, ào ào đem con cá cúi đầu cẩn thận kiểm tra. Ừm, đuôi cá còn nguyên, da cá cũng đầy đủ lại thơm hoàn mỹ cực kỳ. Một đôi cánh tay kiên cố vòng sang eo cô, lồng ngực rộng lớn làm lưng cô nóng lên, hân ôm cô cảm khê đặt ở trên đỉnh đầu của cô. “Muốn ăn com.” Cô nhỏ giọng nói cả người mềm nhũn hưởng thụ được hân ôm. Cô rất thích cảm giác hân ôm cô, ôm như vậy cùng với kích tình không liên quan nhưng mà trong lòng rất ấm áp. “Anh chỉ muốn ăn em” Đỗ Ứng Dương hôn lên tóc của cô. Mặt của cô lại đỏ, cô cầm bó rau thơm để không nhìn tới khuôn mặt của hân. Xông qua chướng ngại trong tim hân, mới phát hiện hân cũng không phải lạnh lùng lắm, trong nội tâm của hân có ngọn lửa kịch liệt, nhiệt tình so với bất luận kẻ nào đều không thiếu. “Không được nói lung tung, để cho con nó nghe thấy sẽ không tốt lắm.” Cô khổ tâm xây dựng hình tượng người con gái đáng hoàng đều bị hân phá hủy trong một đêm. “Em tối hôm qua kêu lớn tiếng như vậy, bọn họ có thể không nghe thấy sao?” Hân cười khê, thanh âm càng trầm thấp. Thiên Văn rên rỉ một tiếng lấy tay che lại hai mắt. Tối hôm qua bị hân đùa đến lý trí hoàn toàn biến mất, mông lung nhớ rõ cô có la lên, có khẩn cầu, những người khác khẳng định nghe thấy tiếng hét của cô, hưởng thụ cả một đêm “Àm thanh nào?” “Trời ạ! Em không còn mặt mũi nhìn bọn họ nha.” Cô thất bại nói, hoài nghi mình từ nay về sau muốn ra ngoài đều phải mang theo mũ bảo hộ, che đậy khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng. “Em sắp là vợ của anh, vợ chồng hoan ái có cái gì ách muội nhai?” Hân nói như là đương nhiên, nâng cằm dưới của cô lên. “Vợ chồng?!” Thiên Văn trong nháy mắt đem con người từng đến lớn nhất. Đợi chút, cô đang nghe lầm sao? Cô trước đó không lâu mới phát hiện bản thân yêu hân, trái tim còn thích ứng thâm tình và nuông chiều của hân, hân liền la hét nói giỡn sẽ lấy cô? Tiến triển như vậy có phải quá nhanh hay không? A, cô có chút bối rối nha! Thấy vẻ mặt Thiên Văn kinh ngạc, Đỗ Ứng Dương cúi mặt xuống tới gần cặp con người trong suốt kia. “Em không muốn gả cho anh sao?” Khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, con người đen nguy hiểm nheo lại. Thiên Văn dùng sức lắc đầu, đuôi ngựa loạn đá. “Không phải, em.....” “Vậy là đồng ý.” Về lo lắng rộng mở trong sáng, mỗi mông nhanh chóng lại vững chắc hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

“Anh sẽ mau chóng xử lý tốt tất cả, chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn.” Hân sẽ nhanh chóng cưới cô vào cửa, chờ cô thật tốt. Hân lãng phí quá nhiều thời gian trong thù hận, cho đến khi có được cô hân mới phát hiện sinh mệnh thì ra là tốt đẹp như thế.

“Nhưng mà.....” “Mặc áo cưới màu trắng đi!” Hân muốn nhìn đáng về cô mặc áo cưới màu trắng. “Nhưng mà.....” “Bọn nhỏ làm hoa đồng.” “Ack.....” “Chúng ta có thể trở về nơi đó.” Hân nhớ rõ cô không thích ở tại Thượng Quan gia. “Nhưng.....” Con người đen nheo lại, nheo cao mày rậm nhìn cô. “Em như thế nào?” “Em cần thời gian chuẩn bị tâm lý.” Cô nhỏ giọng nói, liên tục hít sâu. Không chỉ phải chuẩn bị tâm lý, nếu hai người thật sự muốn kết hôn phải giải quyết một đống chuyện lớn! Chẳng qua là mẹ cô “Bách Thủ Sinh”, cô không biết nên giải thích như thế nào với mẹ nha. “Em đã dùng chín năm thời gian để chuẩn bị tâm lý, bây giờ còn muốn anh chờ bao lâu?” Đỗ Ứng Dương cúi đầu để cho trán hai người chạm vào nhau, con người đen nhìn vào trong mắt cô nghiêm túc cực kỳ. “Không ai có thể ngăn cản anh lấy em làm vợ.” Hân ôm cô thật chặt không cho bất kỳ trở ngại nào ngăn cản. Hân đã ra quyết định cho tới bây giờ chưa có người nào có thể làm trái, huống chi đây là quyết định lớn nhất kiếp này của hân. Bản án chung kết, bất luận cô đang chờ đợi cái gì, hân đã quyết định phải lấy cô rồi! Không để ý tới Thiên Văn cứng họng như cũ, Đỗ Ứng Dương xoay người rời khỏi phòng bếp. Sau một lúc lâu sau, Thiên Văn mới hồi phục tinh thần lại, nhủ lại đôi mày thật chặt, đôi môi đỏ mọng cũng không vui. Thật là, người đàn ông này tại sao bá đạo như thế nha! Thiên Văn thông thả bung cá lên trên bàn ăn, gọi Định Duyệt và Tiểu Duyệt đến ăn com. Đỗ Ứng Dương cũng không cần gọi từ trước đến nay đều ngồi ở bên người cô. Bàn ăn này thật sự rất lớn, mà bọn họ đều cố tình chọn lựa cùng một chỗ, cùng náo nhiệt dùng com. Thiên Văn cúi đầu ăn com không nhìn tới hân, sợ hân sẽ ở trên bàn com nhắc tới chuyện kết hôn. Có thể đoán trước, cô sẽ tìm không thấy người giúp, tiểu tử Định Duyệt kia nhất định giờ lên hai tay hai chân, hô to tán thành. A! Cô cũng không phải không muốn, dù sao chín năm trước cô đối với hân vừa thấy đã yêu, lại yêu đến không thể tự kiềm chế, không lấy hân thì lấy ai nha? Cô cũng muốn ở chung với hân cả đời nhưng mà chuyện kết hôn này phải bàn bạc kỹ hơn thôi! “Không thích ăn cá, đâm đau.....” Tiểu Duyệt đột nhiên mở miệng, cong đôi môi đỏ mọng. Định Duyệt sờ sờ cô, tiếp nhận trọng trách đón thứ nhỏ ra của cô. Cô bé vui đầu nhả ra, những miếng cá nát chòch chất ở trên bàn. Thiên Văn thừa dịp không có người chú ý, cũng đem cá đẩy ra một bên. Cô cũng không thích ăn cá, phải nhờ xương ra thật là phiền phức, cô thậm chí có nhiều lần kinh nghiệm mắc xương nữa a. Một cánh tay nam tính đưa đến, bưng đĩa cá lên trước mặt cô. “Ăn.” Đỗ Ứng Dương nói, hân có thói quen không cho người ta cự tuyệt. Sau cử chỉ bá đạo là đắc ý, thì ra đây là phương thức hân biểu đạt tình yêu, làm cho đôi môi đỏ mọng của Thiên Văn giương lên. Khi Đỗ Ứng Dương nhìn về phía cô, nghi hoặc nhíu mày cô liền nhanh cúi đầu cố gắng ăn com, thậm chí ăn món bị uy hiếp. Buồn bực nhưng ở trong chén khuôn mặt nhỏ hân cười đến vô cùng ngọt ngào, cô lên hạ quyết định trong lòng — Cô thích hân bá đạo như thế. Dưới sự chỉ huy của Đỗ Ứng Dương cùng với Thượng Quan Mị giúp đỡ, hôn lễ thu xếp rất nhanh. Kết quả sáng sớm ngày tổ chức hôn lễ, Thiên Văn chống cự lên xe, thậm chí còn đem lễ phục lụa trắng tinh xảo đặt qua một bên, nhìn cũng không nhìn một cái. “Không được, không được.” Cô nói liên thanh, khuôn mặt nhỏ hân quay sang bên cạnh, đôi môi đỏ mọng trề ra. “Mặc.” Đơn giản ra mệnh lệnh. “Không mặc!” Rõ ràng muốn cự tuyệt. Con người đen lãnh khốc nhìn thẳng vào con mắt sáng quật cường, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ngao mạn kêu căng. “Em đã nói rồi, muốn cử hành hôn lễ cũng được nhưng phải ở nhà của em chứ không phải ở nơi này.” Thiên Văn tuy rằng nguyện ý gả cho hân, nhưng lại giữ vững điểm mấu chốt phải về nhà tổ chức hôn lễ.

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chương 34

Chuyện của “ ‘Flores’ chưa giải quyết xong, trở về sẽ có nguy hiểm.” Đỗ Ứng Dương trừng mắt nhìn cô, biết không thể thuyết phục cô. Tại sao vào lúc này cô lại bướng bỉnh như thế!

Cô nhún vai, khiêu khích nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không bị ánh mắt hung ác của hắn làm sợ. Lão huynh, chiêu này không dung được nữa! Cô đã sớm biết Đỗ Ứng Dương tuy rằng bá đạo nhưng tuyệt đối sẽ không thương tổn cô. Dù sao sẽ làm cô đau, cô được nuông chiều nên hơi kiêu, hơi kiên trì lập trường của mình nha? “Cán bộ Tuyệt Thế đến đây không ít, ‘Flores’ sợ là ngay cả một con kiến cũng không vào được cửa lớn, làm sao có năng lực dưới mắt mọi người bắt em đi?” Chồng hai tay lên eo cô nói hợp tình hợp lý. “Không được!” “Em đây sẽ không lấy chồng.” Cô cãi rồi trở về xe. Sau khi xác định hắn yêu cô, cô nói chuyện cũng bắt đầu lớn tiếng hơn. Đỗ Ứng Dương trừng mắt nhìn cô thật lâu sau không nói gì. Thượng Quan Mị thủy chung ở một bên xem cuộc chiến cười khê ra tiếng. “Thắng bại đã phân!” Thượng Quan Mị mỉm cười, vỗ về mèo con. Kết quả rõ ràng thế kia một ván này Thiên Vẫn thắng, Đỗ Ứng Dương bị thua. “Nếu cậu lo lắng, tôi phải thủ hạ đến đó bố trí hội trường, cũng tăng mạnh canh gác.” Cô khó có long tốt như vậy đi ra hoà giải. Ánh mắt sắc bén quét lại đây. Về mặt Thượng Quan Mị vô tội. “Tôi chỉ là muốn giúp đỡ, cho cậu thuận lợi kết hôn cùng với Thiên Vẫn.” Cô chớp hai mắt. “Đúng thôi, cô không cần giống người kia, quan tâm chuyện này quan tâm chuyện kia.” Thiên Vẫn ở đó hát đệm. Ánh mắt sắc bén quét trở lại trừng mắt nhìn cô. Chết tiệt, hắn chính là không có biện pháp với cô! Một tiếng phẫn nộ rít gào, Đỗ Ứng Dương ôm lấy Thiên Vẫn giống như túi cây ngô vát lên trên vai, cất bước đi ra ngoài. “Đem những chuyện khác an bài thật tốt.” Hắn lạnh giọng nói, cũng không quay đầu lại rồi đi. Thiên Vẫn bị vác ở trên vai, cổ sức khởi động nửa người trên nhìn Thượng Quan Mị làm ra dấu hiệu chiến thắng. Oa, niềm vui lớn! Quan sát căn phòng rục rục, cô hoài nghi bản thân đi nhầm địa chỉ. Trong khoảng thời gian này cô ở tại Thượng Quan gia, Đỗ Ứng Dương đã đập phá hàng loạt, cộng với ngữ khí lạnh như băng, hù dọa đám công ty kiến trúc muốn vỡ mặt ngày đêm liều mạng đẩy nhanh tốc độ, trong thời gian ngắn nhất hoàn thành phòng ở, được trang hoàng nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả căn phòng trên lầu hai bị cô làm một thùng lỗ to cũng được cẩn thận tu bổ. Người nhà Thượng Quan tới nhanh chóng, mang hoa tươi băng gấm, lễ phục tất cả đều đưa lên lầu hai chờ cô dâu mặc vào. Các khách khứa nổi lên không dứt, trong phòng ngoài phòng vui mừng. “WOa.” Thiên Vẫn há miệng thật to, con người không rành nhìn cảnh trang hoàng. Những năm gần đây cô rất lười tu sửa, lại cực kỳ sợ thanh âm khi tu sửa, lần này bị Đỗ Ứng Dương buộc đi đến Thượng Quan gia, nhưng thật ra là gặp họa được phúc, sau khi trở về tất cả đều rục rờ hẳn lên. “Thích không?” Hắn đi theo phía sau cô, nhắm mắt theo đuôi, ngay cả một lát cũng luyến tiếc rời đi. “Thích.” Cô dùng sức gật đầu, xoay người lại dùng sức ôm hắn, cho hắn một cái ôm thật chặt. Cô thật là vui nha không nghĩ tới hắn lên chuẩn bị lễ vật lớn như vậy! Đây là nhà của bọn họ, cả nhà bọn họ sau này sẽ ở chung chỗ này. Đỗ Ứng Dương cúi đầu đến, lấy môi hôn lên trán của cô, về mặt nghiêm khắc lúc nhìn cô có một tia mềm hoá. Lúc trước nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đảo mắt cái tan thành mây khói. Bàn tay to đi xuống, mon tron eo nhỏ của cô, ôm vòng tròn của cô kéo đến gần mình, để cho cô tự mình cảm thụ dục vọng của hắn. Dưới bụng nóng rực quen thuộc làm cho máu phần của Thiên Vẫn đỏ bừng. “Sắc lang! Cũng không nhìn nơi đây là đâu.” Miệng tuy rằng mắng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xấu hổ nhưng tim hoài không thấy nửa điểm chán ghét. Hai người đứng ở cửa thang lầu ôm nhau thật chặt, phần đông tân khách dưới lầu thấy một màn như vậy, đều đưa tay che mắt, hoài nghi là mình bị hoa mắt. Là nhìn lầm rồi sao? Người nào nghe thấy tên hắn cũng khiếp đảm, cận vệ máu lạnh khi ôm Thiên Vẫn về mặt thật sự rất dịu dàng nha!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 35

“Ack, mẹ ơi, có thể quấy rầy một chút không?” Định Duệ nhỏ giọng nói, toàn hội trường chỉ có hắn dám liều chết cắt đứt hai người ôn tồn. “Buổi lễ sắp bắt đầu, nếu cha mẹ không đi đổi lễ phục, sẽ đến không kịp nha.”

Thiên Vẫn gật đầu mặt đỏ bừng. Trời ạ, cô làm sao có thể say sưa như vậy, dường như ở chỗ này ôm hôn với hắn, có mấy chục ánh mắt tất cả đều nhìn chăm chăm vào bọn họ nha! “Lễ phục ở lầu hai.” Đỗ Ứng Dương không buông tay ra, cúi đầu ngóng nhìn cô. “Ở phòng của chúng ta.” Hắn chậm rãi nói. Chúng ta? Thiên Vẫn lập lại hai chữ này, đôi môi đỏ mọng cong lên vui mừng. Cô rất thích hai chữ này. “Chờ em, chỉ chốc lát thời gian nữa thôi em sẽ trở lại.” Cô nở nụ cười hạnh phúc chạy rầm rầm lên lầu hai. Lầu một cũng vang lên tiếng bước chân rầm rầm, Định Duệ và Tiểu Dụ, hai đứa bé đáng yêu này cũng chạy lên lầu hai, muốn là người đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của mẹ mình mặc áo cưới màu trắng. Lễ phục lụa trắng hoa mỹ tinh xảo, ổn định nằm thẳng ở trên giường. Lúc trước bộ kia bị cô đá quá cho nên lưu lại vài dấu chân, Thượng Quan Mị không ngờ thần thông quảng đại đưa tới một bộ khác đẹp đến làm cho người ta kinh ngạc. Cô nhanh chóng thay lễ phục, vội vã trở lại bên người Đỗ Ứng Dương. Cô kéo váy nhìn bóng hình xinh đẹp trong kiếng. Lễ phục thực vừa người, hoàn toàn bộc lộ đường cong xinh đẹp của thân thể. Thượng Quan Mị như là đã sớm đoán trước cho nên lên sai người làm thêm một bộ dự bị. Trong lòng Thiên Vẫn lại phá lệ hiện lên Thượng Quan Mị thật là tốt. “Mẹ, đẹp quá a!” Định Duệ đẩy cửa đi đến, la lớn. Tiểu Dụ đi theo phía sau, về mặt hưng phấn, ánh mắt xinh đẹp chớp mấy cái. “Thật vậy không?” Thiên Vẫn như mở cờ trong bụng. “Nhiều thêm một chút.” Cô say mê giờ váy lụa lên. “Tuyệt thế mỹ nữ.” “Nói tiếp.” “Mê chết người.” “Nói tiếp.” Cô lại quay một vòng. “Bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ đổ dưới váy của mẹ.” “Nói tiếp, chút nữa mẹ sẽ lấy đồ cho con ăn.” Thiên Vẫn tươi cười rạng rỡ. “Hoàn toàn nhìn không ra, giống như người mẹ tám tuổi!” Những lời này được hét lớn nhất. Thiên Vẫn quay đầu qua, hai mắt nhú lại, dùng ngón tay trắng nõn kéo hai má của con trai bảo bối ra. “Hòn tiểu tử, con nói cái gì a?” “A.” Định Duệ trừng lớn mắt, mơ hồ ề ề. “A, mẹ, đau quá. Tha mạng, con sẽ không nói lung tung.” Hắn thề với trời, cố gắng cầu xin tha thứ. “Còn dám nói lung tung, mẹ sẽ bảo cha đánh mông con.” Cô uy hiếp nói, nói một câu liền kéo hai má Định Duệ một chút. “Ba mới không đánh con a.” Định Duệ nhỏ giọng nói, xoa bóp hai gò má đang đau. “Con nói cái gì?” Con mắt sáng lại nheo lại, hai tay lại hóa thành cái kim con cua, uy hiếp vung đến trước mặt hắn. Hai tay hắn vung loạn, lộ ra nụ cười vô tội. “Ý con nói là mẹ mau xuống đi, cha chắc là đang nóng ruột lắm.” Vì tự bảo vệ mình, hắn nói xong những lời này, vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ, chạy vội xuống hội trường dưới lầu. “Tiểu quý này!” Thiên Vẫn cười nhẹ bắt đầu đi lắc đầu, nắm tay dắt Tiểu Dụ ra ngoài. “Mẹ,” Hai chân Tiểu Dụ đứng im tại chỗ không chịu chuyển động. Cô vung hai tay, liều mạng vỗ trên đầu. “Đeo trên đầu.” Cô nhắc nhở. A, đúng rồi, thiếu chút nữa quên. Thiên Vẫn bừng tỉnh đại ngộ vội vàng lại trở lại đi tìm. Cô vừa mới mặc lễ phục khi, miếng vải mỏng trên đầu

roi xuống mặt đất, thế nhưng lúc này lại tìm không thấy. “Kỳ quái, rốt ở chỗ nào nha?” Cô thì thảo tự nói, nửa người trên đã khum xuống dưới giường, mông tròn bắt nhả nhô cao, cũng may lần vấy lễ phục đủ rộng, nếu không chỉ sợ cảnh xuân tiết ra ngoài. Dưới giường tối như mực cái gì cũng không nhìn thấy tới. Thiên Vẫn sờ đông sờ tây, dựa vào xúc giác phán đoán. “Ừm, không phải cái này.” Cô bỏ qua một cái hộp, lại chọn sang cái khác. “Cũng không phải này.” A, dưới giường có quá nhiều đồ dung linh tinh, khi muốn tìm một món cũng rất là phiền toái. “Không thấy được.” Tiểu Dụ cũng dò đầu vào, bắt chước tư thế của cô. Phía sau truyền đến tiếng mở cửa, chắc là Định Duệ không kiên nhẫn chờ cho nên lên thúc giục cô nhanh lên một chút. “A, con có nhìn thấy vài trùn đầu của mẹ không?” Thiên Vẫn không có quay đầu, há mồm liên hỏi, hai tay còn vờn đến dưới giường tìm kiếm lung tung. “Lê tiểu thư, tôi tự mình đến mời cô.” Giọng nói chất phác của phái nam vang lên ở phía sau lưng cô. Giọng nói này, cô lúc trước tuyệt đối chưa từng nghe qua, xa lạ cực kỳ. Thiên Vẫn xoay người cứng ngắc nhìn người đàn ông trước mắt. Người đàn ông này lộ ra nụ cười lễ phép. Tay trái hất thủ thế kỳ quái, ngón trỏ đang kẹp thứ gì bắn ra mạnh mẽ, xoẹt một tiếng nhanh chóng bay tới người cô. Cô kinh hô một tiếng, ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, vật kia trượt qua người cô cắm xuống mặt sàn. Tầm mắt đi xuống nhìn lại, là hế ra bộ bài xì phé, mặt bài còn khắc chữ J. Thiên Vẫn trong nháy mắt trở nên trắng xóa. Black Jack!

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 36

Đây là một cảnh tượng kỳ dị, mọi người đều dừng lại bước chân kinh ngạc nhìn chăm chú về phía trước. Cô dâu mặc lễ phục lụa trắng xinh đẹp trong tay nắm tay một cô bé mặt vấy hoa, người đàn ông áo đen anh tuấn ở đằng trước. Một tổ hợp như vậy không phải rất đẹp sao, nhưng mà gương mặt cô dâu tại sao cứng ngắc, một chút vui mừng ngày cưới cũng không có. Nháy mắt bước vào đại sảnh khách sạn, Thiên Vẫn nghiêng đầu liếc vào góc, muốn tìm đường chạy trốn nhưng cánh tay trần lại bị người đó nắm lấy. “Lê tiểu thư, tôi đã kiên trì muốn gặp mặt nói chuyện với cô.” Black Jack tựa vào nói nhỏ bên tai cô, tay sử dụng lực đạo để cô gãy không ra. Người bên ngoài nhìn cho rằng thì thầm vô cùng thân thiết nhưng thật ra là dịu dàng uy hiếp. “Tôi.....” Đang muốn nói lại phát hiện tầm mắt Black Jack quét về phía Tiểu Dụ, Thiên Vẫn rùng mình một cái lập tức khuất phục, gật đầu đồng ý yêu cầu của hắn. Nghe nói người đàn ông này không có chuyện ác nào không dám làm, chuyện xấu của hắn muốn đếm cũng không thể đếm hết, hồ sơ nhiều đến nỗi phải lưu vào máy tính. Nếu chọc giận hắn chỉ sợ cô và Tiểu Dụ đều bị giết diệt khẩu! Nói đến chỉ có thể do cô tính sai, không nghĩ tới Black Jack có thể tránh thoát tầm mắt tinh anh của người trong “Tuyệt thế”, thần không biết quỷ không hay bắt cô ra ngoài, bên trong nhất định hoảng loạn cực kỳ, chẳng những cô dâu mất tích ngay cả đứa bé gái cũng không thấy bóng dáng. Không cần nói đến ai khác, Đỗ Ứng Dương nhất định đang nổi điên. Trong lòng cô thở dài, một tay nắm Tiểu Dụ một tay kia lục lọi ở trong lụa trắng. Khi hai người đi qua cách mỗi bước chân đều rơi xuống một viên đậu đỏ, nhìn kỹ đó thứ trong làn váy trắng rơi ra, đủ mọi màu sắc có vài phần giống như kẹo. Ngoài khách sạn có người tới đón, đối với Black Jack vô cùng cung kính còn đưa người đi đến một chỗ yên lặng. “Chúng ta không đi đâu sao?” Thiên Vẫn kinh ngạc hỏi, quay đầu nhìn người đến người đi trong đại sảnh. Tuy rằng nơi này yên lặng nhưng một chút cũng không kín đáo, chẳng lẽ hắn tính ở trong này tính toán sổ sách với cô? Không thể nào? Phần tử khủng bố không phải khi làm chuyện xấu phải tìm nơi ẩn mật một chút sao? “Ở trong này nói chuyện được rồi.” “A.” Thiên Vẫn trừng to hai mắt, ở trong lòng hô to một tiếng, thật là tại sao không sớm nói nha, hại cô lo lắng nói không chừng đợi lát nữa khi rối loạn lên cô sẽ bị vạ lây. Dưới làn váy trắng Thiên Vẫn bắt đầu dùng chân đá những viên đậu đỏ kia ra. Con người màu đen quan sát cô thật lâu không nói. Khuôn mặt tuấn tú, đáng người cao lớn cùng với khí chất cao quý thần bí, làm cho tất cả đàn ông xung quanh đều thua kém. Mỗi mông thủy chung mang theo nụ cười, nhưng mà ánh mắt lại lạnh như băng giống như không có sự sống, bị hắn nhìn chăm chăm làm cho người ta chân tay luống cuống giống như là bí mật gì cũng dấu không được. Lần đầu nhìn thấy Black Jack, Thiên Vẫn có chút hoài nghi không thể tin được người đàn ông nổi tiếng xấu xa, lại có gương mặt xuất sắc như vậy. Còn nữa cử chỉ và cách nói của hắn đều vô cùng tao nhã, căn bản không giống như là kẻ bắt cóc cực gian ác..... Ở trong lòng Thiên Vẫn liêu mạng lác đầu ngăn lại hoài nghi chính mình. Không không không, lòng người khó đoán, cô tại sao có thể dựa vào mặt khuôn mặt tuấn tú của hắn thì cho rằng hắn không phải người xấu? Thượng Quan Mị rõ ràng đã nói qua, người đàn ông này tà ác cực kỳ. “Xin đừng khẩn trương, tỉnh táo lại.” Black Jack mở miệng nói, ngay cả khẩu khí cũng rất lễ phép. Thiên Vẫn miễn cưỡng cười về mặt so với khác còn khó coi. Đứng khẩn trương? Trong hôn lễ bị người xấu bắt cóc, chuyện kinh thiên động địa như vậy, hắn còn bảo cô đừng khẩn trương? Cô không sợ đến chết ngất đã là tốt lắm rồi. “Tôi có thể bình tĩnh, nhưng anh phải hứa với tôi.” Thiên Vẫn khua lên dùng khí nhìn thẳng hắn, đem Tiểu Dụ ôm thật chặt. Cô từng nghe người ta nói quá, Black Jack tuy rằng làm việc thực độc nhưng một lời nói cũng đáng giá ngàn vàng, đã đồng ý chuyện gì thì tuyệt không đổi ý. “Mời nói.” Tay hắn để lên cầm dưới, ngón tay quẹt qua môi, cảm thấy hứng thú nhìn cô. “Có chuyện gì cứ tìm đến tôi, không được xúc phạm tới đứa bé này, con bé là vô tội.” Thiên Vẫn ôm chặt Tiểu Dụ, trong lúc nguy hiểm nhất vẫn nghĩ phải bảo vệ đứa nhỏ. “Tìm đến cô?” Mày kiếm nhướng lên, miễn cưỡng lặp lại lời cô nói. Thiên Vẫn cắn răng nghĩ đến Black Jack đang giả ngu. Cô đi đến về phía trước, hai tay đập lên bàn gỗ tinh xảo thanh lịch. “Đứng! Chuyện làm nổ kho hàng, hủy thuyền của anh, cắt nguồn cung cấp vũ khí đều là tôi làm, anh nếu là đàn ông muốn báo thù thì cứ đến tìm tôi, đừng giận chó đánh mèo ở trên người đứa bé này.” Cô nói đến lòng đầy căm phẫn, thờ hờn hèn mấy hơi thở, còn muốn tiếp tục nói với khuôn mặt tuấn tú kia nhưng Tiểu Dụ giật nhẹ làn váy của cô. “Mẹ, con có thể ăn cái này không?” Cô bé mở miệng hỏi, trên tay cầm hạt đậu đỏ đủ mọi màu sắc, tích cực nhét đầy vào miệng. Những viên kẹo này mẹ giấu ở dưới váy may mà Tiểu Dụ tìm được, mẹ thật là xấu, có kẹo cũng không nói với cô, là muốn độc chết sao? “Không thể!” Thiên Vẫn kêu lên sợ hãi, vội vàng đem đậu đỏ lấy ra, trước mặt mặt Black Jack kéo chân Tiểu Dụ lên, dùng sức lay động. Một thanh âm thanh thúy vang lên, đậu đỏ giấu ở lòng bàn tay Tiểu Dụ đều rơi xuống đất. “Có ăn chưa?” Thiên Vẫn lo lắng hỏi, cẩn thận nhìn trong miệng con bé. “Không có.” Tiểu Dụ bĩu môi, thành thực nói, nhìn mẹ đem đậu đỏ ném lên trên thềm. Black Jack từ đầu tới đuôi ngồi ở chỗ cũ nhũn mảy quan sát. “Đó là cái gì?” Hắn lễ phép đặt câu hỏi, nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Vẫn ướt đầm mồ hôi. “Ack, là kẹo.” Thiên Vẫn vội vàng trả lời cảnh giác nhìn hắn. Thấy hai hàng lông mày vẫn nhướng cao như là không quá tin tưởng, cô lại bồi thêm một câu. “Con bé bị sâu răng cho nên không thể ăn đồ ăn vặt.” Nữ làm vệ sinh đem đậu đỏ trên mặt đất quét vào trong thùng rác, tầm mắt Thiên Vẫn đi theo nhìn về phía thùng rác rồi lại nhìn phía trên thùng rác, nhìn sang đại sảnh khách sạn có vẻ càng thêm bất an. “Tiểu Dụ không có sâu răng nha.” Tiểu Dụ bị vu khống cho nên không vui, cô bé nhìn sang Black Jack lộ ra hàm răng khỏe mạnh lóe sáng nha, chứng minh bản thân trong sạch. Tầm mắt lại quét lại đây, Thiên Vẫn thu hồi tầm mắt, cười có chút xấu hổ, mồ hôi lạnh chảy xuống má phẫn. “Tôi chỉ là ‘Dự phòng’ con bé bị sâu răng nha.” Tiểu Dụ ọi là Tiểu Dụ!

Chương 38: Chương 37

Sợ hấn thấy không rõ lắm, Tiểu Dụ còn đi đến phía trước, lấy tay kéo hai má ra cho hấn cẩn thận nhìn thử.

“Chú nhìn nha, con không có sâu răng!” Cô bé cường điệu lời nói của mình. Bàn tay ngăm đen vươn ra, Thiên Vẫn hô nhỏ một tiếng, tim muốn nhảy đến cổ họng, thiếu chút nữa bật ra đi ra. “Không nên đã thương, ...” Lời còn chưa nói xong, một màn trước mắt làm cho cô tròn mắt há hốc mồm. Người đó là Black Jack sao, hấn đang chậm rãi xoa đầu Tiểu Dụ, có dịu dàng có cổ vũ thậm chí còn tặng thêm một nụ cười mê người, trong con người thậm chí còn hiện ra một tia cảm xúc. Tiểu Dụ cười to khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng sáng lạn, hoàn toàn không sợ hấn. Thiên Vẫn chớp chớp mắt, vốn còn tưởng rằng hấn sẽ làm Tiểu Dụ bị thương. Cô nghĩ đến không phải tất cả những người xấu đều chán ghét con nít sao? Làm sao có thể thân thiết cổ vũ đứa nhỏ? Người này có vẻ thật tốt? Một chút cũng không giống phần tử nguy hiểm không phân rõ phải trái. Càng khó giải thích chính là khi cô đối mặt với hấn nhưng một chút cảm giác sợ hãi cũng không có. .... Lời nói và thái độ của Black Jack so với lời Thượng Quan Mị chênh lệch cách xa vạn dặm nha. Hoang mang liên tiếp đánh đến, Thiên Vẫn nhủ đôi mày thanh tú, ôm lấy Tiểu Dụ, về mặt cảnh giác trùng mắt nhìn hấn. “Đừng tưởng rằng bày ra sắc mặt hoà nhã, tôi sẽ mắc mưu.” Cô dùng sức lắc đầu, không chịu bị Black Jack lừa. “Tôi không cần lừa gạt cô.” Black Jack thông thả nói. Thiên Vẫn dậm mạnh chân, rốt cuộc chịu không nổi thái độ quý dị của hấn. “Khốn kiếp, có gì nói rõ nha! Đừng vòng quanh, muốn chém muốn giết nói đi một câu!” Cô hét lên. “Tôi tại sao muốn giết cô?” “Flores” là tổ chức phạm tội, không phải đã sớm quen giết người không chớp mắt, tôi xem như là kẻ thù của anh, có cơ hội tốt như vậy anh dễ dàng gì buông tha tôi?” Thiên Vẫn hỏi, dùng cảm nhưong cảm dưới lên không chịu nhận thua. Sắc mặt Black Jack trầm xuống, mày rậm nhíu lại. Hấn không có trả lời chẳng qua lấy con người màu đen xem xét cô. Không khí ngưng trệ, khi hấn ngắm nhìn thời gian giống như đều đông lại. Hấn đi lên phía trước, thân hình cao lớn tao nhã, xinh đẹp mà nguy hiểm. Thiên Vẫn biết nên né ra nhưng hai chân cố tình không nghe lời, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hấn. “Tôi không có muốn giết cô.” Black Jack lễ phép nói, đi đến chỗ gần cô nhất, dường như dán lên thân thể của cô. Hấn thông thả vươn tay nâng cái cằm khéo léo của cô lên, nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô. “Tôi chỉ là muốn thuê cô cùng làm việc, nghiên cứu.” Hấn chậm rãi nói. Lý trí còn sót lại ở trong đầu, Thiên Vẫn dùng sức lắc đầu bỏ tay hấn ra. “Tôi không chế tạo vũ khí cho phần tử khủng bố.” Ngón tay có lực lại lần nữa đưa ra, nắm chặt cằm dưới của cô. “Tôi buôn bán vũ khí, chứ không phải dùng nó để giết người.” Hấn thân nhiên nói, con người thâm thúy Đôi môi đỏ mọng của Thiên Vẫn khẽ nhếch, không biết làm sao chớp chớp mắt. Làm sao bây giờ? Lòng của cô thể nhưng có một chút tin tưởng hấn, có ánh mắt chuyên chú như vậy, sẽ nói dối sao? Bị cặp con người kia nhìn chăm chú giống như là rơi vào trong biển lớn, cô sẽ bị thôi miên. .... Trước cửa đại sảnh truyền đến một tiếng nổ, cửa thủy tinh môn bị phá vỡ rơi xuống, tiếng động lớn kia dường như làm Thiên Vẫn muốn mở miệng đồng ý tình lại. “Buông cô ấy ra.” Một lớn một nhỏ giống như cùng khuôn mẫu khắc ra, trầm miêng một lời rỗng giặn. Trong nháy mắt thấy Đỗ Ứng Dương và Định Duyệt, hai chân Thiên Vẫn mềm nhũn quỳ trên mặt đất. Thẳng đến giờ khắc này cô mới biết được bản thân khản trương bao nhiêu, trong lòng mong muốn nhìn thấy bọn họ đến cỡ nào. Đỗ Ứng Dương đi nhanh tới, sắc mặt u ám giống như tử thần. Hấn nhìn chăm chăm Black Jack, một mặt đưa tay nâng Thiên Vẫn dậy, cẩn thận kiểm tra cô có bình yên vô sự hay không. “Hấn làm cô bị thương sao?” Hấn nén đầy ngập tức giận, đem Thiên Vẫn ôm chặt vào trong ngực. Mắt rồi tìm lại được làm cho hấn ôm cô càng chặt. Ban nãy phát hiện cô và Tiểu Dụ đồng thời mất tích, hấn dường như lâm vào điên cuồng, trên sàn lại có có lá bài xì phé chứng thật cô bị Black Jack mang đi. Hấn vội vàng tìm kiếm lại phát hiện Black Jack căn bản không che dấu, một đường lưu lại rõ ràng căn cứ chính xác như là sợ hấn không đuổi theo. “Không có.” Thiên Vẫn lắc đầu, ôm chặt lấy hấn, thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy. Cô không sợ hãi chỉ là rất khản trương, hy vọng hấn ở bên người cô. Cho tới hôm nay cô mới có thể hoàn toàn xác định, bản thân không muốn xa rời hấn, không thể chịu đựng được mất đi hấn làm bạn. Cả đời này cô phải ôm chặt lấy hấn, tuyệt đối không buông tay! “Tôi chỉ là muốn tìm cô ấy nói chuyện, không có muốn đã thương cô ta.” Black Jack chậm rãi nói, quan sát toàn thân Đỗ Ứng Dương tản ra sát khí, đánh giá năng lực đối phương. Đỗ Ứng Dương lãnh khốc nhìn hấn, không tính nghe bất cứ giải thích nào. “Anh không nên đến gần cô ấy.” Hấn nheo lại ánh mắt. Black Jack nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện có chút khó khăn. “Các người đều không thể nói lý sao?” Hấn không thể nhìn được nữa hỏi. “Đợi chút, tôi nghĩ trong này có lẽ có chút hiểu lầm.” Thiên Vẫn đứng ở giữa hai người, quay đầu muốn cho hai người ngồi xuống, lại thoáng nhìn cái chuông trên tường. Cả người cô cứng đờ, không ngừng chớp chớp mắt. “A, nguy rồi.” Cô thấp giọng nói, cảm thấy da đầu bắt đầu run lên. Đáng chết, vừa mới sa vào trong tầm mắt Black Jack, nhưng lại làm cho cô quên tính toán thời gian! “Cái gì nguy rồi?” Đỗ Ứng Dương cúi đầu nhìn về phía cô. “Không có thời gian giải thích, chúng ta rời đi trước.” Thiên Vẫn vội vàng nói quyết định nơi đây không nên ở lâu. Tầm mắt của cô dính chặt thùng rác góc tường, như là bên trong đang xảy ra biến hóa đáng sợ. “Không được.” Hấn lạnh lùng nói, khóe miệng tràn ra nụ cười tàn nhẫn, đi về phía Black Jack kiên quyết muốn đem đối phương chặt ra tám khúc. “Thật là!” Thiên Vẫn tức giận đến muốn cắn hấn. Người đàn ông này! Đến đến lúc này còn kiên trì có cừu oán tất báo, chẳng lẽ hấn không thể nghe cô một lần sao? Đỗ Ứng Dương chậm rãi tiến lên, cơ bắp toàn thân căng cứng, sát khí ngưng tụ đến đỉnh điểm, tuy không sung không đao nhưng tản mát ra nguy hiểm trí mạng làm người ta kinh hồn táng đảm. Hấn không lấy dao chặt cụt tay cụt chân Black Jack, ngược lại chuẩn bị lấy quyền pháp bẻ gãy tay gãy chân phần tử khủng bố này. Nhất là bàn tay chạm qua Thiên Vẫn kia, hấn không thể không bẻ gãy! Black Jack lạnh lùng cười, khí chất tao nhã rút đi, lộ ra nguy hiểm ở bên trong.

Chương 39: Chương 38

“Được, tôi cũng không muốn dùng súng.” Tay hắn sờ đến bên hông lấy xuống một sợi roi, uy hiếp đánh nhẹ xuống mặt đất, không tính từ chối khiêu chiến của Đỗ Ứng Dương.

Thiên Văn ôm lấy đầu, phát ra tiếng rên rĩ. “Các người lý trí một chút.” Cố gắng của cô giống như là đàn gảy tai trâu. Hơn nữa là hai con trâu đực! tức giận “Cho dù muốn đánh, cũng nên ra bên ngoài đi đánh nha!” Cô như bị lửa thiêu đốt mông giật nảy mình chạy đến giữa hai cô, vọng tưởng ngăn cản trận ác đấu này. “Thiên Văn, tránh ra.” Đỗ Ứng Dương lạnh lùng nói. Black Jack cong môi cười lạnh. “Đúng vậy, Lê tiểu thư đã nói vậy tôi cũng không muốn cậu bị thương” Hắn lễ phép nói. “Không cho!” Thiên Văn hét lên một tiếng đứng bất động ở chính giữa bọn họ. “Định Duệ đưa Tiểu Dụ ra ngoài.” Cô quay đầu hô, không quên liếc mắt nhìn cái chuông lớn trên tường một cái. Trong lúc nguy cơ Định Duệ lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời, ôm lấy Tiểu Dụ đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại thẳng đến ngoài đại sảnh. “Đi a!” Thiên Văn hô to, tầm mắt không rời khỏi đồng hồ báo thức. “Đi mau, nếu không đi sẽ không kịp.” Cô gấp đến độ giờ chân liều mạng giữ chặt Đỗ Ứng Dương, muốn kéo thân hình cao như núi của hắn ra ngoài. “Cái gì không kịp?” Đỗ Ứng Dương nhả lại mây rậm, trừng mắt nhìn về mặt kính hoàng của cô. RẦM! tiếng nổ mạnh vang lên thật lớn, nổ thùng rác thành mảnh nhỏ, lực đạo vô cùng mạnh mẽ. Đường như trong nháy mắt, Đỗ Ứng Dương ôm cô gục trên mặt đất, lấy thân thể cao lớn làm như bình phong bảo vệ cô trong ngực. “Ông trời.” Thiên Văn than một tiếng, đem mặt vui vào trong ngực hắn. Cô đã nói sẽ không kịp rồi nha! “Đó là cái gì?” Đỗ Ứng Dương ôm cô đứng dậy, nhíu mày nhìn trong đại sảnh một mảnh hỗn loạn. Hắn ép hỏi, cuối cùng phát hiện cử chỉ của cô có vấn đề, hiển nhiên là có liên quan đến trận nổ này. Trong đại sảnh trang hoàng hoa lệ bị tàn phá tan tành, bị thương nặng nhất là góc đại sảnh, ban đầu đặt thùng rác ở nơi đó cho nên bị nặng nhất sụp hơn một nửa. “Ack, em vốn muốn tự mình đào tẩu, cho nên đem theo một hộp nọ đến.” Cô nói áp a áp ứng, tràn ngập xin lỗi nhìn mọi người thét chói tai chạy trốn chết. Thực xin lỗi a, cô không phải muốn làm như vậy! “Cái gì vậy?” Hai nam nhân đồng thời rống lên, trừng mắt nhìn cô cúi đầu. Thiên Văn rụt cổ lại không biết nên cười hay là nên khóc. Hay là cô nên cảm thấy may mắn, trận nổ mạnh này làm cho bọn họ có chung nhận thức? Tuy rằng chung nhận thức này chính là dung đề quở trách cô. “Chính là..... Chính là..... bom Mini.” Cô nói vô cùng nhỏ. Khi Black Jack xuất hiện, cô đang sờ loạn ở dưới sảnh, vừa động liền sờ trúng hộp này. “Bom?!” Lại là đồng thanh rít gào. Đỗ Ứng Dương nắm chặt tay thành quyền không ngừng hấp khí. Từ khi gặp cô gái này lý trí của hắn liền tan thành mây khói, hôm nay hắn tức giận đến muốn đánh lên cái mông tròn đáng yêu của cô một bữa. Cô đến tốt cùng suy nghĩ cái gì? Làm ra một cuộc nổ lớn như vậy, là muốn ngay cả mạng nhỏ của mình sao? Cô cúi đầu càng thấp, trong thanh âm tràn ngập vô tội. “Em cũng không biết chuyện sẽ biến thành như vậy a! Bom kia rơi xuống đất sau hai mươi phút sẽ nổ, uy lực thật ra cũng không thể lớn, chỉ đủ làm cho người ta thừa cơ đào tẩu. Không nghĩ tới Black Jack chỉ nói chuyện ở đại sảnh, càng không nghĩ tới người vệ sinh sẽ đem bom bỏ vào trong thùng rác. Ở trong không gian bịt kín, uy lực tăng lên gấp bội, tạo thành phản ứng dây chuyền.....” “Câm miệng!” Hung mãnh rống lên một tiếng, đại sảnh bị tàn phá khắp nơi, tính nhẫn nại của hai người đàn ông đã muốn dùng hết. Thiên Văn chép miệng rất khổ sở nhưng lại không có người tin cô không phải cố ý. Cô hít hít cái mũi, nâng khuôn mặt lên nhìn Đỗ Ứng Dương. “A, hiện tại các người nguyên ý nghe của tôi nói, rời khỏi nơi này trước sao?” Cô tràn ngập hy vọng hỏi. Tầm mắt hai người đàn ông, tuy rằng vẫn có cảnh giác, sát khí lại rõ ràng thu lại rất nhiều. Bị Thiên Văn làm một màn như vậy, ác đấu hết sức căng thẳng cũng mất không khí, hướng hồ nơi này rất nguy hiểm lập tức rời đi mới là cử chỉ sáng suốt. Black Jack thông thả thu hồi dây roi, vô tình tái chiến. Thần thái của hắn khôi phục tào nhả như trước, giờ tay phát mái tóc đen trước trán qua. “A!” Một tiếng kinh hãi sợ hãi truyền to đến, mọi người đồng thời quay đầu đi. Đó là một cô mảnh khảnh mặc quần áo màu trắng, đưa lưng về phía bọn họ dường như bị lớp tường lung lay trên đỉnh đầu dọa choáng váng, đứng ở tại chỗ không thể nhúc nhích. “A!” Thiên Văn phát ra thét chói tai, khăn trương xiết chặt cánh tay Đỗ Ứng Dương. “Trời ạ, bọn họ không có sao chứ?” Giọng của cô run rẩy, trừng lớn ánh mắt cố gắng tìm kiếm khắp nơi. Ông trời phù hộ hai người kia bình an vô sự, nếu không cô sẽ cắn rứt lương tâm cả đời nha. Cuối cùng sương khói chậm rãi bay đi, thân ảnh cao lớn đứng thẳng một đám gạch đổ nát. Trong lòng hắn đang ôm cô gái hôn mê bất tỉnh, xem ra dường như không sao. Black Jack ôm lấy cô gái kia, cau mày xem kỹ gương mặt đang ngất tái nhợt của cô. Hắn tuy rằng hết sức chạy tới nhưng cô ấy vẫn bị thương, nham thạch bén nhọn dường như đánh trúng trán của cô, trên da thịt bị đục có dòng máu đỏ tươi chảy ra ra, mái tóc tán loạn che lên gương mặt, càng làm nổi lên nét điểm đậm đáng yêu

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 40: Chương 39

Sương khói mờ hồ bay đi xuất hiện phía sau. “Chủ nhân.” Các người đàn ông thấp giọng kêu, ánh mắt nguy hiểm đang nhìn về phía Đỗ Ứng Dương. “Tôi không sao.” Black Jack đơn giản nói. “Xin giao cho chúng tôi xử lý.” Các người đó nói nhỏ, huy động cánh tay mọi người xung quanh đều rút ra vũ khí. Mùi nguy hiểm tràn ngập bốn phía, toàn thân Đỗ Ứng Dương căng cứng đoán ra những người này là đội cận vệ bên cạnh Black Jack..... “Đáng chết!” Hắn thấp rủa một tiếng, ôm Thiên Văn vào trong ngực. Cô cũng không kháng ngoan ngoãn, thoát ra khỏi lòng ngực của hắn đứng ở trước người hắn chắn đi nguy hiểm. “Thiên Văn!” Hắn gầm nhẹ, ôm eo của cô. “Em không muốn bọn họ tổn thương anh.” Thiên Văn cắn môi quật cường nhìn phía trước. Nhìn khí thế cũng biết những người này không dễ chọc, tuy rằng cô đối với thân thủ của Đỗ Ứng Dương tuyệt đối tin tưởng, nhưng nà số người hai bên chênh lệch quá lớn, thứ hai hắn phải bảo vệ cô cho nên rất khó ra tay, cho dù có thể đánh bại bọn họ thì bản thân cũng bị thương. Thân thể nhỏ nhắn của cô che ở trước người hắn cùng với lời thề sống chết bảo vệ hắn, làm cho tim hắn đột nhiên căng thẳng, trong thời khắc nguy hiểm nhất cô lại lo cho hắn đến thế. Chân chính quan tâm không sợ sống chết, đem an nguy đôi phương đặt ở đằng trước, chỉ có người nhà mới có thể quên mình như thế..... Thiên Văn là người nhà của hắn, là cô gái hắn yêu nhất, có sự tồn tại của cô trên thế gian này hắn mới có chỗ dung thân. Cánh tay kiên cố từ sau đưa đến, gắt gao ôm cô vào trong ngực đến cô dường như khó có thể hô hấp. “Anh yêu em.” Hơi thở nóng bỏng phả vào lỗ tai của cô. “Cái gì?!” Thiên Văn kinh ngạc trừng mắt, không thể tin được mình nghe thấy cái gì. “Anh yêu em.” Hắn lặp lại tràn ngập khẳng định. Cô hoàn toàn ngây dại, không nghĩ tới Đỗ Ứng Dương lại chọn vào thời điểm này thổ lộ yêu cô. Ông trời! Cô bị hắn dọa choáng váng hay là do cô khẩn trương quá độ cho nên nghe nhầm? “Anh.....” Cô nói không ra lời, muốn mở miệng hỏi lại nhưng cứng họng. “Trở về rồi nói.” Hắn thần nhiên nói ngăn lại lời cô muốn nói lại thôi. Đợi sau khi an toàn, hắn sẽ ôm cô nói suốt một đêm tình, nói tình cảm đè nén bấy lâu nay, toàn bộ nó rơi hết. Đỗ Ứng Dương xoay người đối mặt những người

đó, chậm rãi đi đến phía trước. Không khí căng thẳng, người của “Flores” bày sẵn trận địa chào đón quân địch. Đột nhiên trong nháy mắt một thanh âm thanh thúy vang lên, mọi người đột nhiên cứng đờ. “Lui ra đi, các ngươi không phải đối thủ của hân.” Black Jack thản nhiên nói, dễ dàng ngăn lại một trận ác đấu. “Còn nữa, tôi cũng không muốn thấy Lê tiểu thư thương tâm. Đối ‘Flores’ mà nói, để cô vui vẻ so với làm cô phần nộ còn an toàn hơn.” Hân mỉm cười, gật đầu ý bảo không truy đuổi nữa, rồi sau đó ôm cô gái kia xoay người biến mất ở trong sương khói. Không đến mấy giây ngay cả Black Jack và những người kia tất cả đều biến mất không thấy, đại sảnh đảo mắt trở nên không người, chỉ còn lại có Đỗ Ứng Dương và Thiên Vãn. “Đáng chết!” Hân thắp rủa một tiếng, cất bước sẽ đuổi theo, nhưng lưng lại bị người nào đó ôm chặt. “Không, không được đuổi theo.” Thiên Vãn dùng sức ôm lấy hân, dùng hết sức lực bám trụ, không cho hân đứng dậy đuổi theo. “Em muốn anh buông tha hân?” Hân mạnh mẽ hỏi, không thể tin được cô lại có yêu cầu này. Cô lắc đầu, ôm càng chặt, tim đập loạn nhịp. Cô không muốn hân gặp nguy hiểm, đuổi theo người đàn ông sâu không lường được kia. Còn nữa tuy ở chung với Black Jack một khoảng thời gian ngắn, nghi hoặc trong lòng cô không thể lý giải, nhất là màn ban nãy càng làm cho cô ấn tượng khắc sâu. “Anh không thấy kỳ quái sao? Nếu Black Jack thật sự là người làm ra tội ác tày trời, tại sao không lo an nguy bản thân đến cứu cô gái kia? Hân nên lạnh lùng đứng ở chỗ kia trơ mắt nhìn cô gái kia bị đè chết mới đúng.” Cô vội vàng nói. Đỗ Ứng Dương trầm mặc không nói, con người đen hung ác nham hiểm nhìn về phía Black Jack biến mất một chỗ kia, nhũn chặt mày hồi lâu sau mới buông ra. So với Thiên Vãn truy đuổi tàn khốc trở nên đàn độn vô vị, hân buông tha truy kích thuận theo khẩn cầu của cô ở lại. Hân hoài nghi kiếp này bản thân không thể cự tuyệt cô một ngày. “Chúng ta đi về trước. Không phải buông tha hân mà nên tường tận điều tra.” Hân tạm thời nhượng bộ thu hồi tầm mắt, con người đen một lần nữa trở lại khuôn mặt nhỏ nhắn làm hân yêu đến đau. “Được!” Thiên Vãn vui sướng kêu to một tiếng, nhào vào trong lòng hân, nhiệt liệt hôn hân. Trong lòng cô đang mừng như điên, biết chính mình chiến thắng thù hận trong lòng Đỗ Ứng Dương, bảo toàn lý trí của hân. Trong nháy mắt khi hân cho phép cô dường như có thể thấy sát khí lạnh như băng chung quanh hân trong nháy mắt tan rã, cô đã kéo hân ra khỏi thù hận. Từ nay về sau sau hân sẽ không sống trong thù hận nữa, cô ôm chặt hân, yêu hân, vĩnh viễn vĩnh viễn. .... “Đưa em về nhà.” Thiên Vãn vờn hai tay vòng trụ cần cổ cường tráng của hân, ôm chặt lấy hân, thấp giọng nói ra nguyện vọng của cô. Đỗ Ứng Dương ôm chặt cô, đem mặt vui vào cần cổ của cô, hít mùi thơm tự nhiên của cô. Ôm cô sát khí trong lòng hân tự nhiên rút đi, cuộc sống đao súng sau này không liên quan đến hân. Hân đã tìm được bến đỗ của kiếp này cho nên không muốn sống cuộc sống chìm nổi nữa. Hít sâu một hơi, hân thả lỏng sau cuộc truy đuổi nguy hiểm, ôm cô xoay người đi dưới ánh mặt trời. “Được, chúng ta về nhà.” Hân nói nhỏ ôm cô đi ra ngoài. Có hân có cô hơn nữa còn có hai đứa con họ yêu thương nhất, từ nay về sau họ sẽ cùng sống chung một nhà, dùng cảm tình ấm áp bổ khuyết mỗi khe hở thiếu sót a. Đây là nhà nhà. Vài ngày sau khi hôn lễ cử hành xong, vụ nô kia cũng được giải quyết, sáng sớm có đáng người nho nhỏ từ lâu hai thông thả chạy bộ xuống. Tiểu Dụ thử muốn đánh thức mẹ nhưng mà mẹ không có ra mở cửa, chỉ có ba ba ở trần đi ra sờ sờ đầu của cô, nói cho cô biết mẹ còn muốn ngủ. Còn muốn ngủ? A, ba ba muốn ngủ sao? Cô từ khe cửa nhìn thấy ba nằm lên người mẹ nha! “Ba ba lại khi dễ mẹ.” Tiểu Dụ tuyên bố, ngồi trên cái ghế nhỏ riêng của mẹ. Không biết bắt đầu từ khi nào cô bé đã bắt đầu kêu to Đỗ Ứng Dương là ba ba. Định Dụ khẽ cười một tiếng, bụng trứng chần nước sôi lên, giúp cô bé buộc tóc. Ngày tiếp tục tiến về phía trước, gia đình không giống như lúc trước bởi vì có thêm một người đàn ông làm chủ gia đình, cho nên cả nhà càng thêm vui vẻ. “Đuệ Đuệ, anh có khi nào khi dễ em như vậy không?” Tiểu Dụ đột nhiên mở miệng. “Đương nhiên sẽ không.” Bọn họ còn chưa trưởng thành mà! “Ngày mai thì sao?” “Không.” “Ngày mai ngày mai nha?” “Không có.” Đáp án này làm cho Tiểu Dụ thực vừa lòng, đem lòng đồ trứng đưa vào miệng, chậm rãi nhấm nuốt. Sau một lúc lâu cô lo lắng, ngẩng đầu lên lại hỏi: “VẬY THÁNG SAU?” “Không.” “Sang năm thì sao?” “Sẽ không.” “Thật lâu thật lâu về sau? Anh có khi dễ em không nha?” Lúc này đây, Định Dụ không có trả lời, môi mỏng mang theo nụ cười. Thật lâu thật lâu về sau? Hắc hắc vậy cũng không nhất định. Định Dụ cúi đầu hôn lên hai má phẩn của Tiểu Dụ, xem như cho cô câu trả lời, dưới ánh mặt trời làm cái bóng hai người thật dài. Chuyện của hân với cô lại là một chuyện khác

Bạn đang đọc truyện *Dấu Ấn Của Hoàng Tử Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.